

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Ρίτσαρντ Μάθεσον	ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΚΕΛΕΠΟΥΡΙ
Κέητ Ουίλελμ	Ο ΦΟΒΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΚΡΥΟ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟ
Λη Μπράκετ	ΤΑ ΚΤΗΝΗ ΤΟΥ ΑΡΗ
Κλαρκ Άστον Σμιθ	Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ
Φριτς Λάμπερ	ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Χ.Φ. Λέβκραφτ	ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΘΟΥΛΟΥ

Γιατί να ζείτε σε διαμερίσματα-κλουβιά σαν Τα Κτήνη του Άρη ή σε ανήλιαγα υπόγειο σαν να 'σαστε Ο Κάτοικος της Αβύσσου; Σ' ένα συνηθισμένο διαμέρισμα Ο Φόβος είναι Κάτι Κρύο και Μαύρο, ιδίως αν δεν πληρώσετε τα κοινόχρηστα και τη ΔΕΗ. Για να ξενοιάσετε, νοικιάστε Ένα σπίτι Κελεπούρι, απ' όπου δεν κινδυνεύετε να σας εξώσουν ποτέ.

Και μη σας προβληματίζει το αν θα έχετε καλούς γείτονες. Θα τους γνωρίσετε σύντομα. Κάποιο βράδυ, αργά ή γρήγορα, θα δεχτείτε Το Κάλεσμα του Κθούλου, και στο πάρτυ του θα γνωρίσετε Ένα Κομμάτι του Σκοτεινού Κόσμου.

Και ύστερα θα γλεντήσετε όλοι μαζί ώσπου να 'ρθει η αυγή. Αν έρθει.

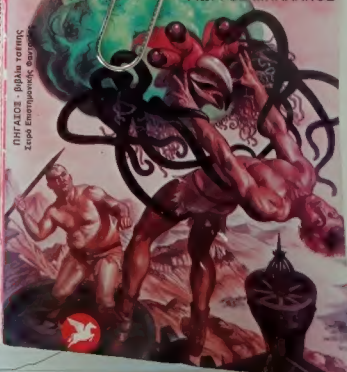
ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχολία: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΠΗΓΑΣΟΣ - βιβλία γόττης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

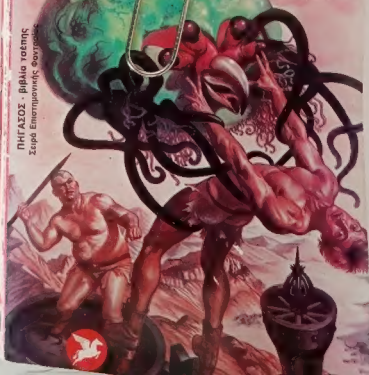
ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΠΗΓΑΣΟΣ - βιβλία γόττης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο

7

11

57

91

125

183

243

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ:
ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ

«ΚΑΡΕΛ»

ΑΠΟ ΤΗΝ WORLD SCIENCE FICTION ASSOCIATION

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΗΓΑΣΟΣ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος.....	7
Κέητ Ουίλελμ: Ο φόβος είναι κάτι κρύο και μαύρο.....	11
Κλαρκ Άστον Σμιθ: Ο κάτοικος της Αβύσσου.....	57
Ρίτσαρντ Μάθεσον: Ένα σπίτι κελεπούρι.....	91
Χ.Φ. Λάβκραφτ: Το του Κθούλου.....	125
Φριτς Λάιμπερ: Ένα κομμάτι του σκοτεινού κόσμου.....	183
Λη Μπράκετ: Τα κτήνη του Άρη.....	243

Copyright ©: 1987 Εκδόσεις ΠΗΓΑΣΟΣ
 Ασκληπιού 7, Αθήνα
 τηλ. 36.15.209

Φωτοστοιχειοθεσία: «ΒΙΒΛΙΟΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΗ» ΣΥΝ.Π.Ε.
 Φειδείου 18, Αθήνα
 τηλ. 36.44.332.

Κεντρική Διάθεση: Εκδόσεις «ΩΡΟΡΑ»
 Μαυρομιχάλη 11, Αθήνα
 τηλ. 36.01.395

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το διάστημα είναι πολύ απέραντο, πολύ σκοτεινό, πολύ μυστηριακό—

Ός εκεί έχω φτάσει τούτη την εισαγωγή πριν το μυαλό μου σταματήσει κι αρνηθεί να προχωρήσει πιο κάτω. Για να περιγράψω κάτι σωστά πρέπει να το ζω εκείνη την ώρα και μάλλον έχω διαλέξει ακατάλληλη στιγμή για μια εισαγωγή στο διαστημικό τρόπο.

Το διάστημα δεν είναι απέραντο· τρία μέτρα με χωρίζουν από τον απέναντι τοίχο του γραφείου μου.

Το διάστημα δεν είναι σκοτεινό· έξω είναι μια ηλιόλουστη παγερή μέρα.

Το διάστημα δεν—

Για μια στιγμή!

Είναι μια ηλιόλουστη αλλά παγερή μέρα... Υπάρχει κάτι εδώ που με προβληματίζει... Μια αντίφαση: Ήλιος και Παγωνιά! Και το διάστημα είναι ένας ανείπω-τα παγερός χώρος με αμέτρητους φλογερούς ήλιους... Ένας ανείπωτα σκοτεινός χώρος με αμέτρητα φωτεινά άστρα...

Και ακόμη, πώς γίνεται να ζορίζω τον εαυτό μου να κατεβάσει ιδέες;

Για σκεφτείτε το. Ποιος ζορίζει ποιον; Να κατεβάσω ιδέες από πού; Από το ασυνείδητο; Και τι είναι αυτό, αν όχι ένα ακόμη σκοτάδι, ένας ακόμη άγνωστος χώρος που τον βαφτίσαμε για να μη μας φοβίζει; Ναι,

γραφίζοντας το άγνωστο έχουμε την ψευδαίσθηση ότι γίνεται γνωστό.

Ο ήλιος έξω από το παράθυρο είναι σαν μια σπίθα φωτεινής συνείδησης στο άπειρο σκοτάδι του ασυνειδήτου.

Η συνειδητή σκέψη μου είναι άλλη μια σπίθα που φαίνει απεγνωσμένα στο σκοτάδι του ασυνειδήτου για να βρει ιδέες για τούτο τον πρόλογο.

Κάτι με τρομάζει σε τούτη την αναζήτηση, κάτι που το συνειδητοποιώ τώρα γράφοντας. Ψάχνοντας για απλές ιδέες να γράψω αυτό τον πρόλογο, μπορεί να βρω και άλλα πράγματα... Όπωςδήποτε δεν έκανα τυχαία την εκλογή στα διηγήματα αυτού του τόμου. Αναρωτιέμαι αν οι λόγοι που ξέρω είναι και οι μόνοι που μ' έσπρωξαν...

Τέλος πάντων, ας το δούμε πιο απλά.

Έχουμε εδώ ένα μικρό βιβλίο με ουσιαστικό σκοπό να ψυχαγωγήσει, έστω και μέσω του τρόμου. Γιατί όχι; Ο τρόμος μπορεί και είναι συχνά μέσο ψυχαγωγίας. Υποχρέωσή μου ήταν να διαλέξω διηγήματα με βάση αυτό το κριτήριο και μόνο. Όμως δύο από τα διηγήματα αυτής της συλλογής διαλέχτηκαν με διαφορετικά κριτήρια. Ομολογώ την αμαρτία μου: δυο από τις ιστορίες σ' αυτή την ανθολογία αποβλέπουν σε κάτι πολύ διαφορετικό.

Τώρα συνειδητοποιώ και κάτι άλλο!

Δεν ήταν η ηλιόλουστη μέρα που έκανε το μυαλό μου να στερέψει από ιδέες; Όχι, αυτό ήταν η δικαιολογία. Τώρα καταλαβαίνω ότι κατά βάθος δεν ήθελα να θίξω οτιδήποτε που ν' αφορά αυτά τα δυο συγκεκριμένα διηγήματα. Και επειδή ήταν αδύνατο να γράψω πρόλογο δίχως ν' αναφερθώ σ' αυτά, ασυνείδητα κοντράριζα στη σκέψη να γράψω οτιδήποτε.

Και δε ζητώ συγγνώμη γι' αυτό το ασυνήθιστο είδος

γραφής ενός προλόγου. Για να έχετε διαλέξει να διαβάσετε ένα τέτοιο βιβλίο, είναι σχεδόν σίγουρο ότι σας γοητεύουν αυτά τα πράγματα. Αν ανήκετε στις εξαιρέσεις, έχετε όλο τον καιρό να το παρατηρήσετε τώρα.

Λοιπόν, για τις δυο ιστορίες που λέγαμε... Αφορούν πραγματικά «γεγονότα». Και θέτω τη λέξη σε παρένθεση, γιατί δεν εννοώ ότι η πλοκή τους είναι πραγματική. Απλώς αναφέρονται συγκαλυμμένα —και σε καθαρά μυθιστορηματικό πλαίσιο— σε πραγματικά γεγονότα. Ίσως ένα μέρος της γοητείας του πράγματος βρίσκεται και στην προσπάθεια που θα χρειαστεί να κάνετε αν θέλετε να βρείτε την αλήθεια πίσω από το φανταστικό μέρος τους. Για διάφορους λόγους, ελάχιστα θα σας βοηθήσω σ' αυτό. Πάντως, δε βλέπτε αν σας πω από τώρα ότι οι δυο ιστορίες έχουν κάποια στενή σχέση μεταξύ τους. Όμως ό,τι άλλο ανακαλύψετε θα είναι με δική σας προσπάθεια και με δική σας ευθύνη. Εγώ απλώς θα περιοριστώ σε μερικά ακόμη λόγια στους επιμέρους προλόγους.

Σας αρέσουν οι ιστορίες διαστημικού τρόμου, έτσι; Καλή διασκέδαση.

Γιώργος Μπαλάνος

Ο ΦΟΒΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΚΡΥΟ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟ

της Κέητ Ουίλελμ

Λίγες δεκάδες άνθρωποι κλεισμένοι σ' ένα στενό χώρο, με Κάτι που κανένας δεν μπορεί να δει και που κανένας δεν ξέρει τι είναι... Κάτι που τους σκοτώνει με φοβερό τρόπο, έναν έναν...

Δύο βασικά στοιχεία της συνταγής του Τρόμου συναντιούνται εδώ: Ο Άγνωστος Εχθρός και η Αδυναμία της Φυγής. Ποτέ δεν είναι αρκετά τρομακτικό εκείνο από το οποίο μπορούμε να ξεφύγουμε και τίποτα δεν είναι τόσο τρομακτικό όσο η άμορφη και άγνωστη απειλή. Η συνταγή δεν είναι πρωτότυπη· έχει χρησιμοποιηθεί ξανά και ξανά, κι αυτό από μόνο του δείχνει πόσο αποτελεσματική είναι.

Η Κέητ Ουίλελμ είναι Αμερικανίδα, γεννήθηκε το 1928 και είναι παντρεμένη με τον Ντέιμαν Νάιτ, επίσης πασίγνωστο συγγραφέα Επιστημονικής Φαντασίας.

Γ.Μ.

Ο φόβος είναι κάτι το σχεδόν χειροπιαστό. Ξεκινά μικρός και οξύς, μια μύτη καρφίτσας από κρύο σκοτάδι που διατρυπά την εξωτερική φλούδα του θάρρους και αρχίζει να το κατατρώνει από μέσα, μέχρι που δεν απομένει πια παρά μονάχα η μαυρίλα. Αρχίζει σαν μια λεπτή μαύρη φλουδίτσα σκιάς στο φως... και συνεχίζει να πλαταίνει κα. ν' απλώνεται ώσπου σκεπάζει τα πάντα σαν ένας βαρύς, απειλητικός μανδύας μαυρίλας. Αυτός είναι ο φόβος· έτσι έρχεται και έτσι θεριεύει κι απλώνεται. Ο Ρόουλ τον είχε δει ν' απλώνεται ανάμεσα στους δεκαεπτά επιζώντες επιβάτες του αστροπλοίου *Κριτέριον III*.

Είχαν αρχίσει να σπάζουν εδώ κι εκεί, κάτι που του θύμιζε μια πυρκαγιά δάσους όπου οι σπρωγμένες από τον άνεμο σπίθες και τα φλεγόμενα κουκουναρία διασχίζουν τις γραμμές πυρασφάλειας και απειλούν με χειρότερα ολοκαυτώματα από την αρχική εστία αν δεν καταπολεμηθούν έγκαιρα. Μονάχα που στη συγκεκριμένη περίπτωση του *Κριτέριον* και των επιβατών του ήταν ο πανικός που απειλούσε να τους καταστρέψει όλους. Από ανάγκη ο Ρόουλ ήταν εκείνος που έπρεπε να εντοπίσει και να ελέγξει τις νέες εστίες.

«Καπετάνιε...» Ο Ρόουλ σήκωσε το βλέμμα του προς την πόρτα και αντίκρισε τον Κάστενς να τον κοιτάζει ανήσυχος. Δεν την είχε ακούσει ν' ανοίγει, ούτε τον

αλλο να μπαίνει. «Είστε καλά» τον ρώτησε ο Κάστενς με μια πόικη φωνή. Ωστόσο ήταν μάλλον η λυπη παρα ο φόβος που έκανε να φαίνεται ακόμη πιο μακρυ το από τη φύση του ακύθρωπό πρόσωπο του Κάστενς.
«Μην ανησυχείς, Κάστενς. Είμαι μια χαρά. Τι τρέχει;»

«Είναι ο Μάλερ, καπετάνιε. Αρχισε να... να... Σαν τους άλλους καπετάνιες. Σ'ητά την αδε να εκτοξεύεται τώρα».

Ο κυβερνήτης Ρούλ γρύλισε αιγανά μια βλαστήμια και σηκώθηκε κουρασμένα στο ποδια του. «Η θερμοκρασία του;» ρώτησε δίχως καμιά ελπίδα.

«Είκοσι τέσσερις βαθμούς, και πέφτει κατά ένα δέκατο κάθε δυο ωρες».

«Πανάθεμα! Αυτό είναι η τελευταία σταγόνα» άντε με τα να κομμανταρούμε το πανικό. Το ξερω κανέναν άλλος;»

«Όχι, καπετάνιε», απάντησε δισταχτικά ο Κάστενς. «Τουλάχιστον, δε νομίζω. Αλλά πρέπει όλοι να υποψιάζονται ότι είναι κιόλας νεκρός».

«Ναι, ξέρω. Ενταξει, Κάστενς, έλεγξε τη θυρίδα κι εκτόξευσε τον». Ο Μάλερ θα πεθαινε στο κενό δ αση μια οπως και τα τελευτα τεσερα θυματα της αρρωστας. Με το ναρκωτικό αέρο, στο οξυγόνο του θα ήταν γρηγορος και ανωδυνος θανατος. «Κα, Κάστενς, καλύτερα να κλειθεις και εσυ σε μια από τις υπολοιπες καμπινες. Ειδοπα ησε με όταν θα βολεύτες».

Ο Κάστενς χαμηλωσε το βλέμμα του στο πατωμα. Λεω να κλεισω σε μια από τις σιμσιες λεμβους και πεταινε αν δεν εχαιτε αντιρρηση. Υπολογιζω οτι θα μα ο επόμενος στη σειρά, και ο Μάλερ αντεξε δυο βδομάδες στη λέμβο».

Μονος και παλ, ο Ρούλ εβγαλε μηχανικά το ημερολόγιο του σκαφους και έγραψε. «Η θερμοκρασία του

Μάλερ πέφτε.. πλησιάζοντας στο σταδ.ο των σπασιών και του παραληρηματος. Οπως και τα προηγούμενα είκοσι, τεσερα θυματα. Θα εκτιναχτε, εξω με, α λέμβο. Δεν έγιναν εργασηριακά τεστ». Δεν έχο. Λε και γιατρο πια, προσθεσε με απογνώση στον εαυτό του κλεινοντας αποτομα το ημερολόγιο. Δεν υπαρχει τιποτα που να μας εξηγει γιατι η θερμοκρασία των θυμάτων επεفته και συνεχζε να πεφτει μεχρι που πεθαιναν. Ο επόμενος θα ήταν ο Κάστενς και μετά ποιος. Πιθανόν αυτός ο ίδιος. Ήταν ο μόνος που εξακολουθουσε να βγαλει απο την καμπινα του για οποιοδηποτε λογο. Ο Άπολο ποιηταν κλειδαμπιαρωμένοι στις δ. κές τους, νιώθοντας τρόμο στο πλησίασμα ενός άλλου. Όσοι ταξιδευαν μονοι και τρομο στο πλησίασμα καθε ανεπιθυμητου τριτου για τα δυο ζευγαρια στο σκάφος.

Το φωτάκι της ενδοσυνεννόησης αναμει και ο Ρούλ συνδεθηκε με τη σωσθια λέμβο. όπου το μελαγχολικό πρόσωπο του Κάστενς εκανε μια ηρωική προσπάθεια να χαμογελασει. Το αριστερο του χερι ήταν ντυμένο με κάτι που εμο αζε με χοντρο γάντι. ήταν το ιατρικό, διαγνωστικό περιφερε ακο που μετεδ δε αυτάματα τις φυσιολογικές αλλαγές του στο κεντρικο κομποιότερ.

Ενταξει, καστενς. Κανε κουραγιο» ειπε ο Ρούλ.

«Μάλιστα, καπετάνιε. Ξέρετε...» Ο Κάστενς έβγαλε το γάντι και το ακουμπησε στο καθισμα δίπλα του. «Α ναρωτ εμα αν εινα σως το ωτοματι της κοιλινας που μεταδιδοε την αρρωστια. Όταν στέλνεις φαγητό στις διάφορες καμπίνες μπορεί να στέλνε, μαζί και τα «κροβια».

«Δεν είναι θέμα μικροβίων», τον διόρθωσε αφηρημένα ο Ρούλ. Ύστερα ρώτησε περιεργα, «Ακόμη και αν

ήταν έτσι, τι θα μπορούσαμε να κάνουμε; Δεν μπορούμε να μην τρώμε»

«Μάλιστα, καπετάνιε. Αλλά οι άρρωστοι δε χρειάζονται φαγητό, έτσι δεν είναι, θέλω να πω, η αρρώστια είναι εκατό τοις εκατό θανατηφόρα μέχρι στιγμής, ποιος ο λόγος να κρατάμε ζωντανό κάποιον ξεγραμμένο δίνοντάς του φαγητό;»

«Κάστενς!» φώναξε αυστηρά ο κυβερνήτης «Ποια είναι η θερμοκρασία σου;»

«Τριάντα τέσσερα μισό. Αλλά νομίζω ότι ήταν ακόμη φυσιολογική όταν σας επισκεφθήκα. Την είχα μετρήσει μόλις λίγα προηγούμενως και καπετανιέ αποσυνδέσα και υπήρξα το άτομα που τροφοδοτεί τη λέμβο μου»

«Κάστενς δεν μπορείς να σταματήσεις να αρχίσεις να λες ο Ρούλ, αλλά συγκρατήθηκε και συνέχισε σιγάνο «Πολύ καλά Κάστενς. Θα δατηρώ επαφή μαζί σου. Όταν έχεις λάβει για κουβέντα θα είμαι πάντα στη διάθεσή σου».

«Μάλιστα, καπετανιέ» απάντησε ευγενικά ο Κάστενς

Δεν μπορείς να εγκαταλείψεις τον αγώνα, συμπληρώσε προχώρα ο Ρούλ κοιτάζοντας την αδέια τώρα σθάνη. Αλλά και τι άλλο σου απομένει, να κανείς. Θα παγώνεις ο γάσ να βαθμό βαθμό θα σφαδάζεις με τετανικούς σπασμούς και σίως σαν τον Γ.σνερ, θα σπάσει η ραχοκοκκαλιά σου από ένα σπασμό η, σαν τον Μάλτσαους θα βλεπείς τη γαγγρίνα να σου τρώει τα πόδια και να ανεβαίνει αργά προς το υπολοπλοκομικό Χριστέ μου, γιατί να μην πεθαίνουν μια κι έξω;

Ο Ρούλ έτρωφε τα κοκκινισμένα μάτια του με τη ράχη του χέρου του και σηκώθηκε απότομα. Τώρα δεν του απομέναν παρά μοναχά τρία μέλη του πληρώματος και οι δεκαεφτά επιβατες αλλά εξακολουθούσε

να έχει την ευθύνη όλων τους. Ρυθμίζει την ενδοσίαν νεννοήση ώστε να ενημερώνει όποιον τον ζητούσε ότι θα βρσκοταν στη γέφυρα και βγήκε από την καμπίνα του. Προχώρησε αποφασιστικά στο διάδρομο, με τα βήματά του να γεμίζουν αντίλαλους το μισοάδειο σκάφος. αντηχούσαν σαν το θάνατο που είχε βγει σε αναζήτηση του επόμενου θύματος.

Η ματιά που έριξε στο θάλαμο ήταν επιπόλαιη και, για πρώτη φορά από τότε που είχε αναλάβει τη διακυβέρνηση δεν πρόσεξε κατά ποσο ελαμπαν η σκιά μπρουντζοί η καταποσο αστραφτε η σκιά χαλυβας. Η ματιά που έριξε στο τυπωμένο μήνυμα από την πλατεία της καπελα 4 ήταν το ίδιο συντομική επιπόλαιη. Το είχε πρωτοδεί και απαντήσει, πριν εξί μερες «Απομεινωσατε όλα τα νέα κρουσματα και δατηρησατε υπερβολική τροχία. Αναμειναιτε οδηγίες. Αναμειναιτε οδηγίες» γρήγισε μεσ από τα δόντια του. Ως ποτε Ως ποτε να στείλουν το επόμενο μήνυμα μπορεί κι ο δος να είχε αρχίσει να νιώθει τα πρώτα ριγη. Στον καπελα 4 βρισκονταν στο σκοτάδι σίως και ο δικός τους γιατρός πριν πεθανε αλλά το ερευνουσαν και θα τους ενημερωναν σχετικά. Θα εστειλαν ατρικά προσωπικο στο μολυσμένο κοσμο και αν δεν πεθαιναν ολο καποτε θα εβρσαν τη λυση. Καποτε

Ο Ρούλ κάθισε μπροστα στη μεγαλη σθάνη και πάτησε ένα κουμπι. Στη σθάνη ήταν σαν να βρεθηκε εξω απο το σκαφος ατενιζοντας το απεραντο πανόραμα του διαστηματος. Ήταν ένα θεαμα που ποτέ δεν επαυε να τον αιωναρταζε, όταν το σκαφος ταξιδευε με υποφωτική ταχυτητα

Δεν ήταν αλλη τη ταχυτητα που μπορούσε να οδηγησει το σκαφος καπου, απλως τη χρησιμοποουσαν κυρίως όταν ήθελαν να ρυθμίσουν την πορεία τους η να ανανεώσουν μια ανεξερευνητη περιοχή στις ατατή

σει να κόψει μονάχος το λαιμό του. Θα είναι πιο γρήγορο και σπλαχνικό έτσι».

«Ελάτε, Ζιροντέν», είπε ο Ρούλ κοφτά, συμφωνώντας από μέσα του με τον άλλο, ξέροντας ταυτόχρονα ότι δεν μπορούσε να μείνει αμέτοχος σε κάτι τέτοιο. «Μπορείς να τ' πιασείς από τη καμπίνα του και να αρχίσει να κυνηγάει τους άλλους επιβάτες». Βγήκαν από τη γέφυρα και ο Ρούλ κλειδώνει την πόρτα πίσω του ενώ ο Ζιροντέν παρακολουθούσε.

«Χμμμ. Τώρα που το θυμήθηκα...» έκανε ο Ζιροντέν.

«Είναι οι καμπίνες αλεξίπτους».

«Ναι, γιατί;»

«Έτσι, έκανα μια σκέψη. Αυτό το πράγμα, ό,τι κι αν είναι, απορροφεί θερμότητα από τα θύματά του. Σκέφτομαι, έτσι και η θερμοκρασία μου αρχίζει να πέφτει, να του δώσω φωτιά».

Ο Ρούλ τον κοίταξε διαπεραστικά και μετά γύρισε και προχώρησε κάτω στο διάδρομο. Η πόρτα του Πέρες ήταν κλειδωμένη, όπως περίμενε. Διόλεξε στα γρήγορα το σωστό κλειδί από την αρμαθιά του και το γύρισε στην κλειδαριά. Ο Πέρες ήταν ζαρωμένος στον αντικρινό τοίχο, απόσταση που δεν ήταν ποτέ μεγάλη στα αστρόπλοια. Στα χέρια του κρατούσε ένα μαχαίρι που μάλλον θα είχε πάρει από την κουζίνα. Ο Ρούλ ακούμπησε με ήρεμο ύφος στο πλάι της πόρτας και ρώτησε με φιλική φωνή, «Πώς αισθάνεστε, κύριε Πέρες;»

«Ξέρω ποιος είσαι. Δε με γελάς εμένα. Εσύ τον έφερες στο σκαφος, έτσι δεν είναι;» Ο Πέρες δε σάλεψε από τη θέση του, ενώ τα μάτια του έπαιξαν από τον Ρούλ στην οθόνη ενδοσυνεννόησης. «Θα ξανάρθει σύντομα και, τότε θα τον κανονίσω».

«Σας πειράζει να περιμένω μαζί σας, κύριε Πέρες; Βαρέθηκα να κάθομαι μόνος μου»

«Μονος. Μονάξια. Αυτή είναι η καταρα του ανθρώπου. Και άνθρωποι σαν ελγους του μας πανιδευσουν με λογα. Τα λογα είναι επινοηση του δαβαλου. ο δαβολος είναι επινοηση των ανθρωπων σαν και τον. Θελουν να μας τρομαξουν και χρηση μποσυν λογια. Μπορεις να τ' αναλυσεις και δε σημαινει τιποτα. Στο τελος δε μας απομενουν παρα ηχη. δικως νοημα. Τα ματια του Περες γκαλζαν τρελα. ιλλα ηρωσεχε ετοιμος να πιασει το πρωτο χος και νηοης στην οθόνη. Αυτης της γνωμης ημουνα ταντοτε κι ενω κυριε Περες τον διαβεβαιωσε ο Ρούλ δατηρωντας τη φωνή του ήρεμη.

«Εσύ!» ξεφώνισε ο Πέρες. «Και τι είσαι εσύ; Ένα αδελφο τοόφλ. Φυγε από δ' αδελφο πιασ, α' Εσύ τον έφερες. Εσύ το κουβαλησες εκείνο το πράγμα εδω. Ζωή στο θάνατο... αιωνιότητα στο ανοιγοκλείσιμο ενός ματιου. η φαντασια προτεινει η λογικη ρυθμιζει. Ενω ειμαι η λογικη. Η ζωη στο θανατο. Τ. σημανε. αυτο. Τα μότια του έκαιγαν σαν αναμμένα κάρβουνα καθώς παραληρούσε με δαπεραστική φωνή. «...έρε,ς τι είναι οι λέξεις. Επινοησε των διαβολων που εκεινος καλεσε για να καθυποτάξουν την ψυχη μας. Καμια λέξη δεν μπορεί να διαπεράσει το κέλυφος του κενού που είναι ο άνθρωπος».

Ο Ρούλ έγνεψε πάλι καταφατικά και έκανε ένα μικρο βήμα μπροστα. Όσο ο άλλος θα κρατούσε εκείνο το κοφτερό μαχαίρι, στο υψος της μέσης ετοιμος να καρφώσει μ' αυτό δεν ήθελε να κάνει, καμια απότομη κίνηση.

«Η αληθεια είναι σημαντική, αλλά το ίδιο και το ψέμα. Το έρεες αυτο είναι η διαταξη τους που τα κανει ανοησεες. Ο λεξες ε να αληθινες και πραγματικες. Οι ομορφες λεξεις εκεινος τις εξελεταζει. Υπαρχει κάτι —ένα φάντασμα, μια αρρώστια ή ένας

30
με να απορροφά τους δεικνύοντες για νο-
σοκομείο από το οποίο κατέβη ότι μπορεί με την
κατάλληλη περίθαλψη να έχει

Υστερα ο Κάστενς τον καλεσάει από τη λέμβο του
Καστάνε «Από ποιά προσπάθειά θα μπει εδώ μέσα
Μου φαίνεται... έπικε ρε... ελπίσε, τή, κλέδαρ α»

Ο Ρολάνδος, ο οποίος έφτασε στο τρένο έχοντας ήδη φάει, έβλεπε το πρόσωπο του από το σερβιτόρο γύρω από τον πάγκο του σταθμού. Έδωσε χαμόγελο και κατευλήθη προς τον πάγκο. Ο Ρολάνδος είδε τον ελπίδα να ήταν μια ανταρσία, σκεφτόταν πικρόχολα καθώς έτρεχε.

Πλησιάζοντας την πόρτα έκοψε το βήμα του, προσέχοντας μηχανικά ότι η κλειδαριά ήταν σπασμένη. Τα πολυτελή επιβατικά δεν ήταν φτιαγμένα για ν' αντέχουν σ' επιθέσεις από μέσα. Ήταν σαφές πάντως ότι ο άγνωστος ήταν οπλ. σμένος. ο Ρούλι γρύλισε μέσ' από τα δόντια του και πέρασε το κατώφλι.

Κουνήσε το κεφάλι του στον Κάστενς, που του έγνεφε αδύναμα δείχνοντας προς τις άλλες λέμβους, και σήκωσε το δάχτυλό του στα χείλη ώστε ο άλλος να μην βγάλει τσιμουδιά. Αθόρυβα, άρχισε να ζυγώνει προς την τρίτη λέμβο, μένοντας στη σκιά των παιδιών στην εξέλι τους. Τα περισσότερα πλαίσια ήταν τώρα κενά, αλλά ο Κάστενς έβλεπε ότι ο άλλος είχε εκτοξεύσει το όπλο του, παρότι ο βαήτης σένα παγώνι είχε ήδη περπάτησει πάνω στα αγκυροφόρα. Ο βαήτης σένα παγώνι έβλεπε τον άλλον να περπάτα έξω και από την πύλη της σπηλιάς, αλλά η πύλη βλαστήμα και ο βαήτης σένα παγώνι και ο Ρουά καταλαβε αμέσως το σχέδιο. Ο βαήτης σένα παγώνι έβλεπε το όπλο του και έκανε υποστάσεις να το πάρει. Ο βαήτης σένα παγώνι έβλεπε το όπλο του και έκανε υποστάσεις να το πάρει.

Ο ΦΟΒΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΚΡΥΟ ΚΑ ΜΑΥΡΟ

να σταθεί στα δύο μέτρα πίσω από τον Χαρμαν Γουιν-
τλας.

«Σταμάτα εκεί, που είσαι, Γουιντλας. Και άσε κάτω το κλειδί που κρατάς» πρόσταξε η Ρούλτραχα

Ο Γουιντλας γύρισε απότομα και με την δακνιστή γνάθο του γαλλικό κλεδί προς το κεφάλι του κυβερνήτη Αμεσως μεταβολή έκανε ο δόρος με το κεφάλι προς τα πίσω, η πούλη Ρουλ έσκυψε ακούγοντας το βαρύ εργαλείο να σφυρίζει έλλα στο αριστερό του. Πρώτος πόνος ξαναβάρει την σπονδυλική στήλη του. Ο Γουιντλας έπιασε πάνω του και με τη φορά της κρέμης σπυρίχτηκαν βαριά και ο δόρος στο μεταλλικό δάπεδο. Ο Ρουλ ένωσε το πιστόλι να φεύγει από το χέρι του και να τινάζεται πέρα. Με μια απότομη αθηγή κατάφερε να γυρίσει αναποδο, συμπαρασύροντας μαζί του και το βαρύτερο άστρο.

Μέχρις ότου δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα με τον Γουίντλας σε αγώνα αντοχής, αλλά σχεδόν με απόληψη αρχισε να εφαρμόζει τις παμπολαιές τεχνικές πάλης που είχε διδάχτει, ως δόκμος Τσενάο το γόνατο μαζεύτηκε και καθλώθηκε με δύναμη στο στομάχι του αντίπαλου του. Όλος ο αερας βγήκε σφυριχτός από το στομάχι του Γουίντλας, αλλά μετά το δεξί του χεριό ναχτηκε προς το λαιμό του Ρούλ, λή με σχεδόν θάνατο, ημερησί. Ο Ρούλ το αποφυγε παρ' όλη ζώντας και κινώντας ολό το βάρος του στο γόνατο του, ενώ του τόχρονα έστριβε και με τα δυο χέρια το κεφάλι του αντιπαλου του. Αυτό αναγκασε τον Γουίντλας να σηκώσει το χερά του σε μάματα η προσπάθε να απαλύνει, από τα δαχτύλα του Ρούλ που ήταν χωμένα στο πρόσωπό του. Την άλλη στιγμή ο Γουίντλας έπαψε ξαφνικά να αντιστεκείται και το σώμα του χαλαρώσε κινώντας τις ασήρησεις του. Ο Ρούλ τον αφήσε σχεδόν νημπούρα και στάθηκε αργά στα πόδ α του Ανά

σαν να λαχανάσαμε να καθίσει πηγαίνω να μαζέψει από κάτω το σπλο του και το «αααα» κλεει δι. Ύστερα ο κουμπήσε με τη ράχη στον τοίχο και περίμενε τον Γουίντλας να σ' ευχαριστήσει. Ο άλλος χρεώθηκε κάπου πέντε λεπτά πριν χτύπησε να σταθεί, τρ κλιζώντας στα πόδια το.

«Δεν τελειώσαμε το λόγο μας Ρούλ» γρύλισε ο Γουίντλας. «Φίλοι το μισό του γουρλώσαν από τρομ και κόνε ε α βήμα πίσω ύστερα κι άλλο με τα μισά γουρλώσαν το σπλο χιτασε κατά πσω από τον Ρούλ. Μια βραχνή κραυγή τούμου ξέφυγε από τα χείλη του και μετά άρχισε να τρέχει σαν τρελός προς την πόρτα.

Ο Ρούλ γύρισε και κατάλαβε τι είχε τρομοκρατήσει —αρκετά δικαιολογημένα— τον άλλο. Ο Κάστενς, μην μπορώντας να δει από τη λέμβο του τι γινόταν, είχε βγει και στεκόταν παραπαιόντας ελαφρά δίπλα σε ένα από τα πλαίσια. Ο Ρούλ βλαστήμησε από μέσα του βλέποντας την εμφάνιση του άλλου. Ο Κάστενς ήταν πετοί και κόκαλο, με βουλιαγμένα μάτια, και έβλεπε με κληρονομία να παει φρεμνη στην καμπύνα του», του φώναξε ο Ρούλ και κούνησε το χέρι του σε χαιρετισμό πριν ακολουθήσει τον Γουίντλας.

Ελεγξε την καμπύνα του Γουίντλας από το θάλαμο. Εκεί ο Γουίντλας είχε πεφρα και, μετά βολε, είχε όσο πιο αναπαυτικά μπορούσε με τους μώλωπες που μόλις ο Γουίντλας τον σπώνανε. Ο Γουίντλας σ' γούρλωσε και ο Ρούλ απάντησε πάλι. «Δε θα ξαναπληρώ αζε σίς ελκυστική σ' ετ' έρεσι ο κ' ο κάστενς ήταν εκεί. Άλλα ήταν π' ηρεμία και πολ' ηρεμίας. Τα σχέδια του θα γινόνταν πιο μελετημένα και πιο δύσκολο να εξουδετερωθούν». Ένε σκληρό χαμόγελο έκανε π' ο βαθ' ες τις γ' ορε σ' ο μορφο του Ρούλ καθώς θυμόταν την Γουίντλας. «Ποση η ηρεμία είχε γίνει κανονικός κα

τι συγκεκριμένο και βίαιο. Ήταν το γεγονός ότι δεν υπήρχε τίποτα να κάνουν κι αυτό έκανε αφόρητη την κατάσταση.

Ένας βρικόλακας, συλλογίστηκε, και κάλεσε τον Ρούλ να στην οθόνη του. «Δεν ξέρω πως μπορεί να είναι καταχωρημένο», του είπε, «αν είναι καν καταχωρημένο. Αόρατο ον παράσιτο, μνησμων, μορφή ζωής. Δοκίμασε τα όλα. Ψάξε για οτιδήποτε στο ευρείο που μπορεί να ταράζει. Θα σε ξαναπαρα». Ο Ρούλ τον χαιρέτησε και το πρόσωπό του χάθηκε από την οθόνη. Ύστερα ο Ρούλ κάλεσε τον Κάστενς.

«Είμαι μια χαρά, καπετάνιε. Ύστερα από ένα διάστημα συνθίζεις και δε σε πειράζει τόσο το κρύο». Το τσακισμένο πρόσωπο και τα στοιχειωμένα μάτια του διέψευδαν τα λόγια του. Το ιατρικό γάντι ήταν δίπλα του.

Κάστενς θα σου φερω φαγητό. Αυτό που κάνε ε να πιο τρελό από τον αφηνεις το κρύο να σε σκοτώσει. Εσύ, φίλε μου, θα πεθάνεις από την πείνα».

«Δε νομίζω καπετάνιε. Έχω μαζί αρκετές προμηθειες. Άρκετες για όσο θα μπορούν να πηναινουν κάτω».

«Θα ερθω εκεί, Κάστενς. Θέλω να σου μιλήσω».

Ο Ρούλ δ' έκοψε επαφή, ενώ ο άλλος δ' αμαρτωρόταν ακόμη και κάλεσε τον Ζιρόντεν να ερθει στη γέφυρα.

«Τι τρέχει» ρώτησε εκείνος φτανοντας.

«Κοιτά Ζιρόντεν. Πρέπει να λε ψω για λίγο αλλά δεν μπορώ να αφήσω το θάλαμο δ' ακυβερνήσεσης έτσι. Θέλω να μενεις εδώ και να μην επιτρεφεις σε κανέναν άλλο να μπει», εξήγησε ο Ρούλ λακωνικά.

«Χμμ. Αυτό σημαίνει ότι κάποιος μπορεί να το αποπειραθεί, κι εγώ θα πρέπει να τον εμποδίσω με ο ποιο τρόπο μπορώ. Σωστά;»

να κλειψείς μια από τις λέμβους. Πώς τώρα σ' έπιασε ξαφνικά το συζυγικό φιλότιμο;»

«Άς πούμε ότι έχω άλλα σχέδια τώρα, Ρούλ. Πολλοί από μας έχουμε άλλα σχέδια, τώρα. Δε κάνουμε κεφ την δέαν, ανατινάξες το σκάφος κ' εμάς μαζί. Αν θέλεις τόσο να το τινάξεις, ίσως θα πρέπει να σαι ο μόνος που θα πάει μαζί του. Ίσως εμείς πιστεύουμε ότι όσα είμαστε ζωντανός και υγιείς θα 'ταν καλύτερα να παρατήσουμε τοις τόν καιβά και να γυρίσουμε σε κανέναν πλανήτη όπου υπάρχουν γιατροί και εργαστήρια».

Ο Ρούλ κοίμησε το κεφάλι του ατάραχα. «Κατάλαβα νω. Έσα τρομοκρατημένος. Όλοι μας είμαστε. Αλλά με το να συμπεριφέρεσαι σαν πεισματούχο παδάκι που δεν τον κάνουν το χατίρι δε βγαίνει τίποτα. Έχω ένα σχέδιο που θέλω να δοκιμάσω. Μπορεί να είναι η σωτηρία όλων μας. Γιατί δε γυρίζεις να το πεις στους φίλους σου που θέλετε να εγκαταλείψετε το σκάφος;»

«Και η Κάρα,» ρώτησε ο Γουίντλας. Ήταν φανερό όμως ότι τώρα ήταν μάλλον για τα προσχήματα, παρά γνήσια απειλή.

«Είναι κλειδωμένη σε μέρος που δεν μπορείς να τη βρεις. Αν αποφασίσει να γυρίσει, κοντά σου δεν έχει παρήν ανοξεί την πόρτα και να βγει. Σε διαβεβαιώνω πάντως ότι δεν έχω κανένα προσωπικό ενδιαφέρον για την κοπέλα». Ο Ρούλ προσπάθησε να κάνει τη φωνή του όσο πιο πεστική μπορούσε, ελπίζοντας να μην αναγκαστούν να χρησιμπούσει το όπλο που κρατούσε στη τσέπη του. Ήξερε ότι θα φριχνε δίχως τον παραιμικό διαταγμό έτοιμο κι ο άλλος έκανε καμιά κίνηση προς το μέρος του.

Ο Γουίντλας του πέταξε αλλη μία βρισιά και μετά η μεταβολή κ' απομακρύνθηκε, βαδίζοντας πολύ

ανάλαφρα για άντρα με το βάρος του. Ο Ρούλ περιέμενε μέχρι να τον δει να μπαίνει σε μια καμπίνα πριν χτυπήσει το κουδούνι της πόρτας της γέφυρας. Υστερα στάθηκε μπροστά στο μάτι της καμερας και περιμένε να του ανοίξουν.

Ο Ζιροντέν άνοιξε την πόρτα με χαλαράτητα και κοιτάξε καχυποπτα πίσω από τον Ρούλ πριν την ανοίξει ολότελα.

«Έχε ερθε εδώ!» του φώναξε η Κάρα μόλις τον είδε. «Τον είδατε;»

«Τον είδα» απάντησε λακωνικά ο Ρούλ και κοιτάξε την κοπέλα με περιέργεια. Ήταν νέα, όχι πάνω από δεκαεννέα και ακόμη δεν είχε αποκτήσει τον αέρα που είχαν οι γυναίκες των πιο μεγάλων κοσμών.

«Καπετανιέ, σ' αν σας εξήγησω ορισμένα πράγματα» άρχισε η Κάρα διστακτικά. «Δε θα είστε μετά τόσο πρόθυμος να με βοηθήσετε.»

«Άστο τώρα αυτό, Κάρα» βιάστηκε να την προλάβει ο Ζιροντέν, αλλά με κατ'στη φωνή που διέφευγε τον ανεμελιό τόνο του. «Ο καπετάνιος δεν ενδιαφέρεται, ούτε για τις κυρίες ούτε για τα προσωπικά τους προβλήματα».

«Όχι, άσε με να μιλήσω» επέμεινε αποφασιστικά η Κάρα. «Θα πρέπει να το μαθεύω, πριν έχει μπλεξίματα με τον Χαρμόν γ'α χαρημού. Ο Χαρμόν είναι επικίνδυνος άνθρωπος για να τον κανει κανείς εχθρό του». Η κοπέλα στράφηκε προς τον Ρούλ κοιτάζοντάς τον απευθείας. «Εντά, λοιπόν άρχισαν να ξεχνώνται σαν χειρότερος από το στομάχι της. Ο πατέρας μου είναι μηχανικός ορυχέου στον Γράνους. Εκεί γεννηθήκα κι εκεί τέθηκε η μητέρα μου. Ο πατέρας μου ποτέ δεν έδειξε άλλο στον πλανήτη πέρα από δουλειά, λασπολογία και βρομέ. Μέρα νύχτα δεν ακουγα άλλο από τα μηχανή

ματα που έσκαβαν τη λάσπη. Ήταν το μόνο που ήξερα
μέχρι που μεγάλωσα. Επρεπε να ξεφυγ- - όσο η μάχη
ακόμη νέα και νόστιμη αλλιώς θα πεθαίνα εκεί νηρια
ασκήτη και μόνη. Υστερα πηδ- ο λόρδων ήταν επι-
θωρομένη των ορυχείων και τον φλοένησάν με σπι-
τε. Έτσι ήμουν που τον πολ ασκήσα τόσο μέχρι που
τον έπεισα να με πηγαίσει. Δε νομίζω να το κατάλα-
βε αλλά από τη πηγή της ζωής τον είδα. Έπα με
στα μουσικά αυτός θα ήτα, το εισήγαγε να ξεφύγω
από κεία

«Γιατί δε φρόντιζε να σε στείλει κάποιος πατέρας σου» ρώτησε τραχιά η Ρουά.

«Να με αξιολογήσει Μανώλη μια ανηλίκη κοπέλα
γαστέρα από τριάντα χρόνια αποκομμένος από τον υπο-
κόσμο κάρω, δεν ήξερε κανέναν εδώ, από τον Τρο-
νιού» αποκρίθηκε η Κάρα σπαστά.

$$u(K_1) = y \in \mathbb{F}(Q) \quad \text{and} \quad T = \{x \in \mathbb{F}(Q) : x \neq y, \mu(x) = 1\}.$$
[illegible]

«ΚΑ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΣΕ ΑΠΑΣΧΟΛΕΙ. ΔΕ ΣΕ ΦΟΒΙΞΕ ΚΑΝ Η ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΣΚΟΤΩΝΕ.»

«Για να με φοβίζε, καίτην Ρούλ. Ο χαρμάν δου-
λεψε σκληρά στη ζωή του και κερδίστηκε πολλή πού. Τω-
ρα κινδυνεύει να χάσει. Αλλά ζητούμε, δε θα θέλει,
να με ξαναδείτε στα μάτια του. Θα έμαθα και πάλι μόνη
δ'χως στ' ενήλο με ρα. Δεν έχω να χάσω τίποτα».

[illegible]

...εξέρχεται. Αλλά τα πράγματα εδώ πέρα αρχί-
σαν να εσύγχισσαν. Η ο γωνία απ'όσο περ μένα. Με
...απο το τέρε επιζώτες μας θέλουν να παρουν όρο-
...κα...μόνος τρόπο να...να τους φρεμίσω είναι να
...απαρχαλίσω με κατι. Οτιδήποτε...

Επομένως, κατέταξε. Θα παρακολουθώ την οθόνη, γράφοντας στο συνθήμα Μοναχά που δε θα γινέ το κρησάρα όπως το θέλατε. Το απολόγιστο παλ με τ' αράπη, τερκα, νομίζω ότι θα χρειαστούν τρεις ώρες πλάι περισσότερο όταν δ' ακούσουμε την παροχή ενέργειας για να πείσει η θερμοκρασία στο επ' επό-
που τη θέλετε».

«Εντάξει, Ντέμπι, αυτό σημαίνει ότι θα τουρτουρίζουν όλο γα περισσότερη ώρα θα σε ειδοποιήσω μόλις θα είμαι έτοιμος».

Τα χέρια του Ρόουλ άρχισαν να κινούνται με σιγουριά και αυτοπεποίθηση ρυθμίζοντας τα διαφωρα όργανα θέτοντας σε λειτουργία τις βοηθητικές γεννητήρες και δίνοντας τον αυτομάτο πιλότο στην τελική πορεία τους και νησε τα κεφάλια του ανέκφραστα όταν η Κάρα τον πήρε να τον πει ότι θα έμενε με τον Ζρόντεν. Όταν έφτασε το φαγητό του εφανε μηνχαν και τσεκάροντας πάλι με το μολαό του ένα προς ένα τα βήματα του σχεδίου του. Ύστερα κάλεσε τον Ρωλινς στην οθόνη.

«Τιποτα το συγκεκριμένο αλλά νομίζω ότι έχετε δικιο» τον πληροφορήσε ο Ρωλινς με αισιόδοξο ύφος.

«Εννοείς ότι, βρήκες κάτι στις ταινίες» Η φωνή του Ρόουλ ήταν σαρκαστική αλλά διέκοψε τον άλλο όταν άρχισε να αρνείται κάτι τέτοιο. «Παράτα τα, Ρωλινς. Πρέπει να θέσουμε το σχέδιο σε άμεση εφαρμογή, εστω και δίχως επιβεβαίωση από τα κομπιουτερ. Φέρε τη συσκευή εμβολισμού και τους ορούς».

«Έγινε καπέταν, ε!» απάντησε ο Ρωλινς μ' ενθουσιασμό.

Ο Ρόουλ χρειάστηκε κάπου μία ώρα για να πείσει τους επιβάτες. Έρε κους με την απειλή του οπλοού ότι, μολους σοβαρά όταν τους πρόσταξε να βγουν από τις καμπίνες τους και να μαζευτούν στο σαλόν θέλοντας και μη, πακο, σαν ο πολιτισμός τους να σμηθίσει να σεβόντα, τη φωνή της εξουσίας. Ο Γουίλιας, πάντα καχύποπτος και επιθετικός, είχε δειξεί, δαδερση ανταρσίας, και μοναχα το οπλο του Ρόουλ τον έπεισε ότι θα ήταν μάταιη κάθε αντίσταση. Ο Δρόε έπεσε στη μακροχρονία εξοκειωση του με το αλλά είχε συμμορφωθεί δίχως να πει λέξη. Μερικές

απο τις γυνακες εκλαγαν τρομαγμένες. Ο Ζρόντεν και η Κάρα εγνεσαν απλως καταφαιτικο και ξεκνησαν μαζί, δίχως ν ανηίξε, ο ένας τον άλλο, αλλά δίνοντας την εντυπωση ενός στενου δεσμου μετας τους.

Ο Ρόουλ τσεκάρισε έναν έναν τους επιβάτες στη λστα του για να σιγουρευτεί ότι είχαν έρθει όλοι και μετά έστρεψε το ον αλο που περιμενε ο Ρωλινς. «Κυρες και κυριο» αρχισε κρυβοντας το πιστολι στην τσέπη του με μια μελετημένη κνηση αι το περσισ της. «Σας κάλεσα να συγκεντρωθείτε εδώ για έναν πολυ συγκεκριμένο λογον» κοιτοστάθηκε, ο σινμη πριν συνεχίσει βλεπόντας την ητιτοπαθει του ήταν ζωγραφισμένη στα προσωπα τους ν αντικαθίστατα, απο μια λαμπρη επιδας. Τα ματια όλων ήταν καρφωμένα πάνω του με προσμονη. Την άλλη σι γω η Ρωλινς έφερε τον Πέρσε στην α θούσα δεμένο και ν' αγωνιζε για να ξεφυγει απο τα δεσμά του. «Σηλώσε τον στον καναπέ» προσταξε. «Και βολέψε τον οπως μπορείς. Φροντισε μοναχα να μην ξεφυγει» Ύστερα τράβηξε τα ματια του απο τον ανθρωπο που παραληρουσε και εβγαξε αναρθρες κραυγες και ειπε στους άλλους. «Οπως βλέπετε ο Πέρσε απο κάθε ουο ασι κη αιποψη τρελα και, ό λας χήμειοψυχολογόν, ο σι σκαφικ, ιαρι τρελα και δίχως χημειοψυχολογον στο σκαφικ, η πρωφροσύνη — και πάλι από κάθε ουσιαστική άποψη — είνοναι αθεράπευτη κατασταση».

Ο Ρόουλ πήρε μια βαθια ανάσα και συνέχισε. «Τωρα θα σας εξηγησω με λγα λόγια το σχέδιο μου. Συνεπαγεται αρκετή σωματική και ταλπωρη, αλλα τιποτα το σοβαρο ή επκινδυνο. Τω τη η αρρωστια δειχέμε απεστιμηση για τη θερμότητα, και συγκεκριμένα εκενη του ανθρωπου για ν αναπτυχθεί» χαμηλη στη μακροχρονία εξοκειωση του με το αστροπλο ο το ενίωσε κατω από τα πόδια του όταν σι

μάτησε κάθε κίνηση στο σκάφος, κανένας από τους άλλους δε φάνηκε να το προσέχει.

«Πριν από μερικές μέρες, συνέλαβε «εβαλα εναν από τους άντρες μου να φάει προσεκτικά τριαντάφυλλα από τον κήπο. Ο Ρόλφ είχε κρατήσει τον υγιή μας πριν πεθάνει. Στην κλίνη περιποίησης, δε σημειώνεται νέο κρούσμα. Δε γίνεται τίποτα, απαντούσαμε να θυμάται. Αυτό υποδηλώνει ότι το σύστημα ανέναντι στον οργανισμό το ξεκίνησε μέχρι που αυτός πάφει να το συλλάβει και να αλλάξει να απηγη ζωικής θερμότητας. Πότε να ότ με την απομόνωση των θυλάτων στις λεμβούς και την εκτοξεύση τους προν πεθάνουν απαλλαγίκαμε από ένα μεγάλο φορτίο μοριακότητας. Εξάλλου η ελάττωση του αριθμού των κρουσμάτων αυτό ακριβώς επιβεβαιώνεται».

Κανένας δε φάνηκε να προσέχει την ξαφνική εμφάνιση του Ντεμπάρτζ στην αδόνη, ο οποίος έκανε με τον αυχένα και το δάχτυλο ένα κλικ που σημαίνει «όλα εν τάξει». Ο Ρόλφ λέγανε καταφύγιο και οι νεκροί να έλθουν να δώσουν να δώσουν καθόλου τα λόγια του. «Ο υγιής μας απέρριψε την περίπτωση να εφείλεται η κατάσταση σε κάποιο συμφωνημένο κείμενο. Οι περισσότεροι πτωχότερα διατηρήσαμε επικοινωνία με τους νεκρούς με προσπάθειες να μη φανερόσει με τον «καταστροφή» ότι κάποιο αγνώστη μορφή ζωής βρίσκεται στο σκάφος μας». Επακολουθήσε η σκέψη να ποιοι υφολογίζονται περιμένει μερικές στιγμές πριν αρχίσουν να τους να πει να χαθούν. Υστερ από την «καταστροφή» ότι αυτή η αγνώστη μορφή ζωής να διατηρήσει τον περβαλλό μας ότι μπορεί να κινήσει τις θερμοκρασίες μας ότι δεν έχει καταγράψει από κανένα οργανισμό απλώς γιατί δε διαθέτει. Αλλά σκεφτείτε να ενοπλίζετα από τις συσκευές μας έρουν κάποια πράγματα για τη φύση αυτού

του πλάσματος και οι γνώσεις αυτές είναι τα όπλα μας να να το αντιμετωπίσουμε. Πρώτο είναι παράδοξο θερμότητα των πλάσματος και εγκαταλείπει τον ξέστη του μονάχα όταν η θερμοκρασία του σώματος τριπλάσιος κάτω από εκείνη του περβαλλόντος. Πρωφανώς ούτε πολλαπλασιάζεται ούτε μεγαλώνει ούτε υποσπασμένα, κατακάνεται τρόπο — αλλιώς ήδη θα ημίστασε όλα νεκρά. Διαθέτει κινητή κίνηση και μπορεί να αναζητήσει και να βρει ξένες στη σχέση με τη ζωή αλλά με το ενστικτώδες ή ισχυρό με βάση κάποιο φυσικό νόμο σαν το μαγνητισμό ως πο. με». Στη σχετική εξήγηση της επιβίωσης ο Ρόλφ απάντησε: «Αν είχε ζωή, μόνον θα φροντιζόταν αφήσει τα θέματα του πριν αυτό εκτοξευτεί με τις λεμβούς». Περιμένει για λίγο, και ο άλλος έγενεσε καταφύγιο.

«Έτσι,» κατέληξε «πιστεύουμε ότι το μόνο που θα είναι το πλάσμα από μας είναι η θερμότητα και οι δεν έχει σχέση με τη ζωή όπως την ξέρουμε. Τα λείπει ακατανίκητη ή ζωική θερμοκρασία και αυτή είναι που να κάποιο τρόπο το ενεργοποιεί. Έτσι σκοπεύω να με δώσω θερμότητα — ανθρώπινη θερμότητα — και να μην του αφήσω αλλά περβαλω. επιλογής περβαλωμα συγκεκριμένη πηγή της Κοντολογίας σκοπεύω να χρησιμοποιώ σε κατοικόν από εδώ μέσα όλα τα εμβόλια και τους ορούς που έχουμε στο ατμοσφαιρικό μας έχουμε εμβόλια αστεροειδών, ζωικών ζωικών, από αποτελέσματα να αυτομαλλών θα χρειαστούν να κρατηθούν όλα μαζί. Στο συγκεκριμένο ατμοσφαιρικό να έλθει αρκετά η θερμοκρασία του. Θέλω να προκαλέσω σε κάποιον τόσο πυρετό ώστε να νυν πολλούς ελπίδες, κάθε θερμοκρασιακή αντίστροφος στο σκάφος».

Καταστάθηκε παλ για να τους αφήσει να εκδηλώσουν και ήταν φανερό ότι όλοι είχαν κ. από και να

«Ρούλ, λες ανοησίες! Απλώς κάνεις εικασίες που εγώ τις βρίσκω λόγια του αέρα», φώναξε ο Γουίντλας.
«Θα είναι κι αυτός άρρωστος», βόγκηξε η κυρία Κλέβερς ξανά και ξανά.

Η φωνή του Ζιροντέν ακούστηκε πολύ σοβαρή όταν παρατήρησε, «Μπορεί τα όντα αυτά να βρίσκονται σ' όλο το αστροπλοίο κι απλώς να παραμονεύουν ποιος θα ζυγώσει αρκετά για να του ριχτούν. Γιατί να θέλουν να αφίσουν το ζεστό σκάφος για έναν άνθρωπο με πυρετό, θα ήταν αντίθετο με τα χαρακτηριστικά τους όπως τα περιέγραψες».

«Γιατί», εξήγησε ο Ρούλ με καθαρή φωνή, «τούτο το σκάφος δε θα παραμείνει ζεστό για πολύ. Απεναντίας συντομα θα γινεί κρύο σαν ψυγείο. Και ο άνθρωπος με τον πυρετό θα κάνει το γύρο του σκάφους ώστε να τους δώσει κάθε ειλικρίνεια ζητήσουν μέσα του καταψύχιο από την παγωνιά. Το δό το γεγονός ότι πρέπει στο σκάφος δείχνει ότι μετακινούνται από το κρύο προς τη ζέση».

«Για μια στιγμή βρήκε ξαφνικά ο Γουίντλας «Ας, σ' ένας από μας θα γίνει το δόλωμα. Και μετά και ποιος θα αποφασίζει ποιος θα είναι αυτός».

«Ενώ απασχολούμαι», δήλωσε κοφτά ο Ρούλ, «και το συγκεκριμένο άτομο θα αφραίνεται σε μια από τις λέξεις και θα εκτοξεύεται στο δάστημα όταν κρυνομέστ τωάρξει όλες τις ιδιότητες πάνω του».

«Όποτε αποφασίζεις εσύ, Είσαι ψευτής και υποκρίνεται ότι σ' αμην το κάναμε δημοκρατία με κληρονομία», όνομα σου ανάμεσα σ' άλλα;»

«Γιατί είμαι ο μόνος που ξέρω τι μπορώ και τι θα πρέπει να κάνω, αν μες έλτσα παθε χτε αποτέλεσμα της. Οι άλλοι λένε να παραμείνουμε τουλάχιστον ένα χρόνο στο δάστημα πριν σ' αναιρέσουμε απολυτά ότι ξεπέρασαμε όλα τα κινδύνους. Ένα χρόνο ή μέχρι

ο Καπέλα-4 μας επιτρέπει την προσεδάφση. Η σχετική έρευνα και επαλήθευση μπορεί να πάρει και περισσότερο από χρόνο. Στο διάστημα αυτό εγώ θα κυβερνώ το σκάφος και ο κάθε άντρας ή γυναίκα σ' αυτό θα αποτελεί μέλος του πληρώματος μου. Παρ' το απόφαση Γουίντλας δεν υπάρχει θέμα δημοκρατίας σ' ένα αστροπλοίο. Για όσο θα βρισκόμαστε στο κριτήριο θα είστε υπό τις διαταγές μου!»

Ο Γουίντλας γύρισε προς τους υπόλοιπους, που ήταν ζωωμένο κ' εντρομο στις θέσεις τους, και φώναξε αγρία, «Θα τον αφήσετε να μας υπογορευτεί, έτσι κι έτσι κάνουμε. Τον ακουσατε. Δεν έχει σκοπό να βάλει σε κίνδυνο τον εαυτούλη του. Ενώ εμείς θα ρισκαρούμε να λογαριασμού του. Εγώ λέω να τραβήξουμε κληρο για το ποιος θα κάνει τα εμβόλια».

«Γουίντλας, κάθισε κάτω η σου ριχνώ!» Η φωνή του Ρούλ ήταν κοφτή καθώς τον σημάδεψε με το όπλο του. «Λοπόν», εξήγησε απευθυνόμενος σε όλους, «ο Πέρες είναι φυσικά ο άνθρωπος για τη δουλειά». Δίνοντας το πιστόλι στον Ρώλιν, άρχισε να στερεώνει τη συσκευή εμβολιασμού στο μπράτσο του Πέρες.

«Καπετάνιε Ρούλ, διαμαρτυρούμαι! Αυτός ο άνθρωπος είναι ανίκανος να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Δεν είναι καν σε θέση να εκφράσει γνώμη. Δεν μπορεί να τον σκοτώσει στην κατάσταση που είναι!» Ο Δρ. Σίεβιτς τον κοιτάζε με φρίκη και απέχθεια στα μάτια.

«Ρώλιν», προστάξε ατάραχα ο Ρούλ, «αν αυτός ο άνθρωπος επιχειρήσει, το παραμικρό παράλυσέ τον». Γύρσε προς τον κληρικό και πρόσθεσε, «Ακριβώς επεδη είναι, ανίκανος και αθεράπευτα τρελός είναι ο πλέον κατάλληλος. Είπα ότι θα παραμείνουμε στο κενό επ' ένα χρόνο και, στο δάστημα αυτό θέλω να έχω ένα πλήρωμα από νέους άντρες και γυναίκες. Δε θα

Ο Γουιντλας δεν έκανε κανένα θόρυβο εκτός από τη βαριά αναπνοή του. Ο ανεμιστήρας εξάερ σμού φανόταν μερικές στιγμές να γεμίζει την αίθουσα με το φυσιολογικό ανεπαίσθητο βούητό του και ο Ρούλ ευχήθηκε να υπήρχε τρόπος να κυκλοφορεί ο αέρας στο σκάφος χωρίς να λειτουργεί το σύστημα εξαερισμού. Πόση θερμότητα μπορεί να παρηγαγεί άραγε. Από κάθε άποψη, η ολη προσπάθεια ήταν ένα παιχνίδι με την τύχη και δεν μπορούσε να δώσει απ' το μυαλό του τις πιθανότητες που υπήρχαν να μην πάει κατι καλά. Ύστερα από τούτη την ιστορία, ποτέ δε θα μπορούσαν να ξαναγεννηθούν στις καμπίνες τους όπου θα παραμόνευε ο τρόμος. Τώρα παίζονταν όλα για όλα. Ο Γουιντλας δε θα περίμενε για άλλη μια μάταιη προσπάθεια έτσι και αποτύχαινε εδώ. Αν αποτύχαινε, αυτό θα σήμαινε ανοχή, αντίσταση και ο θάνατος θα ήταν σίγουρος για όλους. Το σκάφος ήταν ρυθμισμένο ν' ανατιναχτεί αν ο Ρούλ δεν αποσυνδεδεθεί εγκαίρως ορισμένα σύμματα, και αν πετύχαινε η αντίστροφα...

Κάτω από το χέρι του ο άνθρωπος που ήταν δεμένος στο κάθισμα φαινόταν ν' αγωνίζεται να ξεφύγει από το δέρμα του. Το δέρμα του ήταν τώρα σινουρά καυτό και στεγνό. Ο Ρούλ άπλωσε το άλλο χέρι του που ήταν περικλεισμένο και το μέτωπό του Περρεσ φανόταν να καίει. Το φως του έλαμψε στιγμιαία στο θερμόμετρο. Έδεχσε τα πάντα ενώ ο βαθμός αφανισμένος συνεδηγότο πει πόσο παγωμένος ήταν ο ίδιος. Ο Περρεσ ήπια του ήταν σαν μια ευπρόσδεκτη θερμότητα. Πόσο θα χρειαζόταν να περμένουν ακόμη. Θα ήθελε να είχαν ένα από τα ψυχρά φωτά που ήταν διαθέσιμα για τους περριόμενους κοσμούς. Όποι καιμία προσθετική θερμότητα δεν ήταν ανεκτή. Ροκάρισε άλλο ένα φευγαλέο αναμμά του φαναριού του. Η θερμότητα του Περρεσ είχε φτάσει κοντά στους σαράντα βαθ

μούς. Το ανακοίνωσε στους άλλους και μετά έμεινε πάλι σιωπηλός.

«Ρούλ! Νομίζω ότι αρκετά κράτησε αυτή η φάρσα!» Ο Ρούλ καταλαβε ποιος είχε μλήσει ήταν ο κρατικός υπάλληλος που ταξίδευε με τη γυναίκα του με εξοδα του δημοσίου. «Γουιντλας» τον ακούσε να λέει, «σκεφτήκα την πρότασή σου. Είμαι μαζί σου κι όπου φτάσεις».

«Το ακούσατε ή δια...» φώναξε αμέσως ο Γουιντλας. «Το βρίσκετε λογικό εσείς αυτό που γίνεται. Αντι να προσπαθήσει να μας κρατήσει ζωντανούς, ο καπετάνιος βοηθάει την αρρώστια ξεπαγαζόντάς μας ο ίδιος! Ενώ λέω να αρπάξουμε αυτόν και τα ιστιάρια του τούτη τη στιγμή και να καταλάβουμε το σκάφος! Όλοι μαζί θα καταφέρουμε να το οδηγήσουμε σε ένα ασφαλές μέρος όπου οι γιατροί και οι άλλοι τεχνικοί θα μας φροντίσουν».

Ο Ρούλ χαμονέλασε στο σκοτάδι και στα δεξιά του ακούσε τον Ντεμπάρτζ να μωρμουρίζει κάτι στον Ρωλινς. Ενώσε την ευθυμία τους και κρυβοντάς την από τη φωνή του φώναξε, «Κυρίες Γουιντλας σε συμβουλεύω να μη λυσείς τη ζωή σου. Έχεις ποτέ δοκιμάσει να ριχτείς σε κάποιον σε συνθήκες έλλειψης βαρύτητας; Έχεις καθόλου πείρα;»

«Αίε στο διαβολό, Ρούλ!» γούλισε μανιασμένα ο Γουιντλας. «Νομίζεις ότι μπορείς να μου κάνεις έτσι κουμαντό. Ακουστική ο ήχος ενός λουριού που χτυπούσε στο πλαστικό καθώς ελυνε τη ζωή του καθήματος του. Σχεδόν αμέσως ακουστήκε ένας δυνατότερος γόρυπος καθώς ο Γουιντλας χτυπούσε στο ταβάνι. Ο Ρούλ έκλεψε τα μάτια και φαντάστηκε τον άλλο να στρέφοντο, ζέει ασταμάτητα στον αέρα, εντελώς αποπροσανατολισμένος στο σκοτάδι, κανοντάς γκελ σαν μπαλά από το πάτωμα ως το ταβάνι. Ο Γουίλ

τλας γκάριζε ανήμπορος να κάνει το παραμικρό τώρα, με φωνή βραχνή από τρόμο καθώς έκανε σούπες στον αέρα.

Με φωνή αργή και καθαρή ο Ρούλ φώναξε ήρεμα, «Άρπαξε το πρώτο σταθερό πράγμα που θα πιάσουν τα χέρια σου Γουίντλας και σκέψου να το κρατήσεις». Περαιτέρω ο Γουίντλας να βρει κάποιο στήριγμα και μετά ανακοίνωσε «Ηρθέ η ώρα να αρχίσουμε το γυρο του Πέρες στο σκοπέλο. Κάνετε λίγο υπομονή παρακαλώ. Ξέρω ότι υποφέρατε αλλά δε θα κρατηθείτε για πολύ και η Ρωλινς με πείδεε να προσέχετε τους. Όχι δηλαδή ότι περμένω υπολογιστεί κανένας τσιτά, ετά το πάθημα του Γουίντλας» προσέθεσε σαρκαστικά.

Ο Ντεμπάρτζ αιωρήθηκε ληθαία στα πόδια του δίπλα από τον Ρούλ και ο δίσκος αρχίσει να περιστρέφεται τον καναπέ με τα Πέρες στο δρόμο. Βρίσκοντας με σιγουρία το δρόμο τους στο σκοτάδι με κινήσεις έμπειρων κολυμβητών.

Ο Ρούλ ενέσωσε την κατάσταση του τεσσάρων με το ήδη φοβερό κρυό σχεδόν να τον παραλύει το κρύο όταν, δυο ώρες αργότερα, πλησιάζει το λιμνοστάσιο. «Πόσο είναι τώρα, Ντέμπι;» ρώτησε.

«Ακόμη τριάντα οχτώ και κάτι».

«Ένταξει, ως εδώ ήταν. Είτε η θερμοκρασία δεν ήταν αρκετή το επηρέασε είτε ο οργανισμός του αντέδρασε στη δόση που του έδωσα. Δεν ξέρω. Ας πάμε τώρα στον Κάστενς».

Αργότερα στέκονταν κοιτάζοντας στη μεγάλη οθόνη. Η φωνή του Ρούλ, ο Ζιροντέν, η Καρα, ο Γουίντλας, οι τρεις Κεταξάν, την κηλίδα της λευκής νύχτας στα πολύχρωμα άστρα και μερικά

όταν εξαφανίστηκες εντελώς ο Ρούλ έκλεισε το δακτύλιο.

«Θα χρειαστεί ένας χρόνος» είπε και ένωσε μια κρυφή ευχαριστή παραχή στη σκέψη. Ένας χρόνος. Μπορεί και παραπάνω. «Θα σας αναθεωρώ προσώραν καθήκοντα τώρα και αργότερα θα βρούμε ποιος είναι πιο κατάλληλος για την κάθε δουλειά. Καρα, εσύ θα αναλάβεις το αναρρωτήριο. Ζιροντέν, πήγαινε με τον Ντεμπάρτζ και τους θα σε καθοδηγήσει. Ρωλινς, πάρε τον Γουίντλας...» Το βλέμμα του έπεσε πίσω από τον Γουίντλας και τα μάτια του στένεψαν. «Κάστενς! Σου είπα να μείνεις στο κρεβάτι σου!»

«Μάλιστα, καπετάνιε», αποκρίθηκε ο Κάστενς αφήνοντας ένα δίσκο δίπλα στον κυβερνήτη. «Σας έφερα το φαγητό σας, καπετάνιε».

Ο Κάστενς κοίταξε τον Ντεμπάρτζ λοξά, και ο τεσσάρων χαμογέλασε πανήρα. Μαζί με τον Ρωλινς οδήγησαν τους υποκόμους τώρα επιβατές έξω από τη φρεατή αφηνώντας τον καπετάνιο και τον πιστό του Κάστενς μόνους με τις λαμπερές μηχανές. Όταν ο Ντεμπάρτζ έκλεισε πίσω του την πόρτα ο Κάστενς γόγγυε ριζότα τις θοές προβάλλοντας, τον ένα του έφωτα τον άλλο, τους χάρτες που έδειχναν τις ανεξερεύνητες περιοχές του γαλαξία.

Ο Ρούλ άρχισε να τρώει αφηρημένα, με τα μάτια να λαμπούν κίολας από λαχτάρα και προσμονή καρφωμένα στους αγνώστους κόσμους που περνούσαν ο ένας μετά τον άλλο από μπροστά του.

Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

του Κλαρκ Άστον Σμιθ

Σ' είναι υπάγει ο σφαιρικό κοσμο κάτω από το εδάφος του. Άρη, τρεις τολμηροί τυχοδιώκτες ανακαλύπτουν τα φρικτά μυστικά ενός αρχαίου κι ετοιμοθάνατου κόσμου...

Λίγοι ξέρουν να εκμεταλλευονται όλους εκείνους τους άμορφους φόβους του ασυνειδήτου που караδοκούν μέσα μας όσο ο Κλαρκ Άστον Σμιθ, και δεν είναι τίχαιο που ο σκοτεινός κόσμος του στα έγκατα του κόκκινου Πλανήτη θυμίζει κάπως σε περιγραφή την καλοση του Νταντε. Στον Σμιθ δεν είναι τόσο ο χειροπιαστός τρόμος — το όποιο «Τέρας» του — που μας συγκλονίζει όσο οι αρχετυπες μνημες που καταφέρναι να ξυπνήσει μέσα μας απο εποχές που δεν ημαστε ακόμη άνθρωποι.

Συγγραφέας, γλύπτης, ποιητής και ζωγράφος ο Κλαρκ Άστον Σμιθ (1893-1961) υπηρξε μια απο τις πιο παραξενες μορφές στο χώρο της λογοτεχνίας του Φανταστικού. Ο μονος σως πιο παραξενος απ' αιδεντα, ο φίλος και συναδελφός του Χ. Φ. Λαβκραφ:

Ζώντας σαν ερημίτης με τη νύα, κατούσε μία από-
μακρη φάρμα της καλ' φρονιάς. Σμ.θ. έγραψε μερικά
από τα καλύτερα έργα που συνδύαζαν το φαιτάσι,
κό με τον τρόπο και ο Καταλόγος της Αβ. σσου. είναι
ένα από αυτά

Γ Μ

Φουσκώνοντας και θεριεύοντας γοργά σαν τελώ-
ν που ξεφύγει από το μαγκάλωνα, τρέχεις και κερνιά-
χτός δυνάμωσε και απλώνόταν στον ορίζοντα του
πλαττη. Συνεκκλώπε αγκλόνιστο χρώμα της σκου-
πής, τριβιλλίζοταν πάνω από τη νεκρή, ιερό, ιδα, με
το ενάνιο, φανόμαυρο σαν την αρμυρή λάσπη που
έμεινε τις λακούβες της ερημού, απομένε ναρι των χα-
μένων θαλασσών.

«Μοιάζει σαν αναθεματισμένα αμμοθύελλα» πα-
ρατήρησε ο Μάσπικ

Δε θα μπορούσε να να κα τιποτε άλλο, συμφω-
τη. Ο Μπέλμαν με μαλλον ξερη φωνή «κάθε άλλο
δεν θα έλπες είναι ανηκούστο σε τούτα τα μέρη. Ε-
π' απ' εκεί τους ανεμουτρόβλους που ο Αχά-
νικ λένε ζουρθ - κά, μαλλον ζυγώνε προς το μέρος
της Ου. λε γη ν αρχισουμε να αρχινουμε γη καταφυ-
γιο. Έχω ξαναπέσει σε ζουρθ και δεν κάνω κέφι να
γεμισω πάλι τα πνευμόνια μου μ' αυτή τη σιδηρούχα
σκόνη»

«Υπάρχει μια σπηλιά στην όχθη του παλ ου ποτα-
μού στο δεξιά μας, παρατήρησε ο Τσιβερς. Ο τριος
π' ομασας η εν τα ματα του σαρωναν την ερημο με
εικινητο, γερακίσιο βλέμμα.

Οι τρεις Γήινοι ήταν σκληροτραχείλοι, τυχοδιωκτες
που είχαν καταφρονήσει τις υπηροχες των υλοποιων

οδηγών. Είχαν ξεκινήσει μόνο πριν πέντε μέρες από τον προκεχωρημένο σταθμό του Αχούμ, εσχωρώντας στην ακατοίκητη περιοχή που ήταν γνωστή σαν Χαούρ. Εδώ, στις κοιτές των μεγάλων ποταμών που είχαν χιλιάδες χρόνια να δουν νερό, ο φθίμενος έλεγαν ότι το πλατινόχρωμο χρυσάφι του Αρη μπορούσε να βρεθεί πιο άφθονο κι από το αλάτι. Αν η τύχη τους χαμογέλουσε τα χρόνια της, πολλών αναγκαστικής εξορίας τους στο τέρμα. Αρη θα έφταναν στο τέρμα τους. Τους είχαν προσδοπήσει να μιν πάνε στο Χαούρ και στο Αχούμ είχαν ακούσει μερικές παράξενες ιστορίες σχετικά με το γιατί δεν είχαν νιώσει από εκεί οι προηγούμενοι χριστιανοί που το είχαν πετύχει. Αλλά ο κλάδος άρχισε πόσο φοβερός η μυστηριώδης ήταν αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος της καθημερινής ζωής τους. Έτσι και υπήρχε μια λογική πιθανότητα να βρουν αμύθητες ποσότητες χρυσού στο τέρμα του τόξιδιού ήταν διατεθειμένοι να πάνε και στην κόλαση.

Ο προμηθεύει τους σε τροφή και νερό ήταν φορτωμένοι στη ραχή των από κείνα τα περιεργαθήλας και που στην νύχτα γλισσοπέδωναν βορτλούπ. Με τα πόδια τους παθιά τους φθόσους λαμούς και τα σκεπάζον με κερπίδες φυλιδίες κορμια τοις έμοιαζαν σαν κάποιο μυστικό πλάσμα, μισό λαμα και μισό σαύρος. Τα ζώα αυτά, και αν έπαιτασκη, ήταν ημέρα και νύκτα Εξάλλου ήταν θαυμάσια προσαρμόσμενα να ταξιδέψουν στην έρημο και μπορούσαν να ζήσουν μήνες ολοκληρωθεί δίχως νερό.

Εδώ και δύο μέρες ακολουθούσαν την αρχαία κοιτίδα των ανωνμοί ξεροπόταμου. Ήταν γύρω στο ένα μισό χιλιόμετρο πλάτος και φιδούριζε ανάμεσα σε λόφους όπου να παλιών βουνών, μισή ώρα από χιλιάδες λιθάρια. Δεν είχαν βρει τίποτα μέχρι στιγμής.

εκτός από φαγωμένους βράχους, βότσαλα και λεπτή άμμο στο χρώμα της σκουριάς. Ως τώρα ο ουρανός ήταν σιωπηλός και ξαστερός και τίποτα δε σάλευε στην ξερή κοιτή που οι πέτρες της ήταν γυμνές ακόμη κι από λεχίνες. Εκείνη απειλητική στήλη του ζουρθ που φούσκωνε και στρόβιλλόταν όλο και πιο κοντά ήταν το πρώτο δείγμα κάποιας κίνησης σε αυτή την ασάλευτη νεκρή γη.

Τα σιδερένια μύτερα ραβδία που κρατούσαν ήταν τα μοναχικά που μπορούσαν να ζωπρέψουν καπώς τα αργόκινητα βορτλούπ. Κεντρίζοντας τα νύχθρα τεράτια να ταχύνουν το βήμα τους, οι Γήνοι στράφηκαν προς το ανογμά της σπηλιάς που είχε αναφέρει ο Τσίβερς. Ήταν και μισή πεντακοσάρια μέτρα μακριά, ψηλά στην αποτολή οχθής.

Το ζουρθ είχε ήδη κρυφεί τον ήλιο πριν φτάσουν τα ριζα της απότομης πλαγιάς της αρχαίας οχθής, και τώρα βολιζαν σε ένα άγρο μισόφωτο στο χρώμα του πηχτού αίματος. Τα βορτλούπ, γκρινιάζοντας με τα αλλοκοτά μουγκανητά τους, άρχισαν να σκαρφαλώνουν την πλαγιά. Το έδαφος ανηφόριζε σε σχεδόν οριζόντια σκαλοπατία που μαρτυρούσαν τη σταδιακή αποχώρηση της σταθμής των αρχαίων νερών. Η στήλη της άμμου, ήδη πελωρά και φοβερή, στρόβιλλόταν, κολάσ στην αντίκρυνή όχθη όταν έφταναν στο τέρμα της σπηλιάς.

Η σπηλιά ήταν στο πρόσωπο ενός χαμηλού γκρεμού από πλασίο σε σιδηρό βράχο. Η εισόδος είχε καλυφθεί σε σωρούς σκουριάς και μαυρής σκόνης, η βασιλική αλλά ήταν αρκετά μεγάλη να περάσει ανετά ο Γήναι και τα φορτωμένα ζώα τους. Ένα μικρό σκοτάδι σαν να ήταν πλεγμένο από μαυρούς αράχνης γέμιζε το εσωτερικό. Ήταν αδύνατο να δει κανείς πόσο μεγάλο ήταν το σπήλαιο, ως τη

να μη συναντήσουμε αντίζηλους χρυσοθήρες από τη Γη», πρόσθεσε κυνικά.

«Ακούστε!» ψιθύρισε ξαφνικά ο Τσίβερς. «Ακούτε τίποτα παιδιά;»

Κοντοσταθήκαν και οι τρεις και αφού γκρόστηκαν κάπου από το σκοτάδι μπροστά άκουσαν να φτάνει ένας μακρόσυρτος, απροσδιόριστος ήχος που προβλημάτιζε το αφτί με τα στοιχεία του. Ήταν ένα ευδιάκριτο σούρισμα και κροτάλισμα σαν να ξυνόταν μεγάλο σε βράχο. Ταυτόχρονα θυμίζε και πως πλατάνισμα από μικρούς λυράκια, πελώρια στο μάτι Σίγασιν, αλλά χωρίς αυτός οποιαδήποτε κρυφή μορφή σε κάποιο προφανώς πολύ χαμηλότερο επίπεδο της σπηλιάς.

«Πολύ παραξένο», παραδέχτηκε ο Μπέλμαν απροθυμία.

«Τι λέτε να ταν» ρώτησε απροθυμία ο Τσίβερς. «Καμιά από τις νέες της σπηλαιοβίβας τεραστώδες σαρανταποδαρούσες των πεντακοσίων μετρών που αναφέρονται οι Αρειανοί;»

«Σαν να δεις» μεγαλίστη βύση στα παραμύθια των ντόπιων» τον είπαν οι Τρεις ο Μπέλμαν. «Κανένας Γηνός δεν έδε ποτέ τέτοιο πλάσμα. Πολλά μύθοι της λαογραφίας της Αρρεχούνθης έβρεξε και σκεφά των ερημικών, όπως το Χάουρ, δε βρεθήκε ίχνος. Δεν μπορεί να φανταστώ τι προκάλεσε εκείνο τον πελώριο για χαρή της επιστήμης και μόνο νομίζω ότι αξίζει τον κόπο να αναζητήσουμε την αιτία του.»

Εγώ αρχισα να νιώθω κολάσ ανατριχίλες» απάντησε ο Μάσιπ. «Αλλά δε θα πω οχ, αν συμφωνείτε και εσείς.»

Διχώς άλλη κουβέντα η σχολή, οι τρεις τους συνέχισαν να κατηφορίζουν τη σπηλιά. Περιορισμένοι με την βήμα καπου ένα τεταρτο τώρα και θα πρέπει

να απεχθάν γύρω στο χιλιόμετρο από την εισοδο. Το δάπεδο γινόταν πιο κατηφορικό σαν να ήταν καποτε η κοιπή ενός χειμάρρου. Εξάλλου και η φύση των τοχωμάτων είχε αλλάξει. Δεξιά και αριστερά τους ο βράχος σχημάτιζε ψηλά πεζούλια από μεταλλή ιφורה πετρώματα ενώ ολόγυρα ξανό γονταν σκοτεινές σπηλιές με κόνους δεξιστάλας, με τους σχηματισμούς που σπάνια τα φανάρια τους δεν αρκούσαν να να φωτίσειν.

Ο αέρας είχε γίνει τώρα πιο βρώδης και η υγρασία ήταν πιο αναμφισβήτητη. Υπήρχε δ αχαιτή, μια ανασα από τρεχάλα κινούμενα νερά και εκείνη η άλλη μπο να σαν από φυλιά ζωής, η αποσπασμένων Αιχά, γέμιζε το σκοτάδι με τη βαριά μελωδία της.

Με λίγη πηγαίνει πρώτος όταν ξαφνικά ο φακός του αποκάλυψε μπροστά το χείλος ενός γκρεμού. Εκεύ που σενε ο παλιό κοιπή τέλει, ανεπίσημο ένα και μετρώ βαρύνει. Τα τοχωμάτα με τα πεζούλια να ζουν δεξιά και αριστερά και χάνονται πέρα στη τριτηνη απεραντοσύνη. Πλησιάζοντας στο χείλος ο Μπέλμαν έστειλε τη φωτεινή δέση του φακού του κάτω στην αβύσσο. Δεν μπόρεσε να διακρίνει παρά λίγα μετρα μονάχα από τον καθετο γκρεμό. Μετά από τα πόδια του και μετά το φως χάνεται σε τμήματα βαθύ. Εξάλλου ο φακός του δεν μπόρεσε να φωτίσει ούτε την αντίκρυνη πλευρά της αβύσσου, ο μόνος να εκτεινόταν χιλόμετρα ολόκληρη.

Με φαίνεται σαν να ανακαλύψαμε το βαροθρο των βαρύνων» παρατήρησε ο Τσίβερς ψαχνοντας το βράχο με αρκετά μενάλη χαλαρή πέτρα και τρεχάλα να την εκσφενδονίσει, περὶ στην αβύσσο. Ο Γηνός αφού γκρόστηκαν να να πέρουν τον περὶ της τώσης της αλλά πέρασαν και ποσα λεπτά

είχως ο παραμικρός ψιθύρος να φτάσει στ' αυτό τους

Ο Μπελμαν άρχισε να περιεργάζεται τις προεξοχές και τα πεζούλια του βράχου που εκτενονταν έξω απ' τη στεριά στο κε σπο τρέμα. Η ελπίσινεία κτή που είχαν ακολουθήσει Στο δέξια δ' εκρίνε ένα κατηφορικό πεζούλι που ακολουθούσε κοληητά τον το χο της αβυσσού και προχωρούσε προς τα κάτω για ακαθορίστη απόσταση. Η αρχή του βράσκοναν λίγο πιο πάνω από την κοπή που σκεκόνταν τώρα και μπορούσε να φτάσει κανείς ως εκεί ακολουθώντας τα φυσικά ακολοπατία του βράχου. Το πεζούλι ήταν γυμνό στα δύο μέτρα φάρδου. Η κρη κλίση και η περ.εργή σμαλοτήτα του έδιναν την εντύπωση ότι ήταν καποιος αρχαίος δρόμος κωμμένος στις πρώτες τοις γκρεμού. Ο βράχος προέβειξε αμ δωτα από πάνω του σαν να ήταν το μέσο μιας ψηλής ημικυκλικής στοάς.

«Ιδού ο δρόμος μας προς τον Άδη» έδειξε ο Μπελμαν. «Κα μάλιστα με πολύ άνετη κατηφορική διαδρομή».

«Προς ολόγος να συνεχίσουμε η οπέρα» ρώτησε ο Μασπκ. «Έτσι το λένε στον χορτάσα από σκοτόδ' έλκην ένα να βρούμε η νεχ ζωντας θα είναι σ' ομ.ε. κρηστο ή δλοασεστο».

Ο Μπελμαν έφωθηκε να δ' οταζε. «Μπορε, και να χεις δ' κ' ο. Αλλα θ' ηθελει η ακολουθησω εκεινο το πεζο λ' ημ'ελι να παρω καπο α δ'ε γ α τ' ε ζ αστασεις κ' της τ' ε αβ'ισας. Εσ' κα. ο Τσιβερς μ'πορετε να περ'μενετε εδω αν φοβατε».

Προφανώς και ο Τσιβερς και ο Μασπκ δεν ηθελαν να παρακεχτούν καποιους φόβους τους. Εισα ακολιθησαν τον Μπελμαν στο πεζούλι. φροντίζοντας να β'ηλ'ζο. κ' κοληητά στον το χο. Ο Μπελμαν ομ'ως προχωρε σε ανεμελα πλα στο χε'λος ρ'χνοντας κα

τα κα ρους τη δ'εση του φακού τοι στη σκοτεινή απεραντοσυνη που καταπινε το φως

Παρατηρώντας το σταθερο πλάτος την σμαλοτήτα και τη μιση αμίδα που σχημάτ'ζε ο βράχος πάνω από τα κεφάλ'α τους ολόφ'να και περισσότερο ο. Γ'η να βεβαιωνονταν οτι ε'χαν να κανουν με τεχνητό δρομο. Αλλα ποι'ι θα μ'πορουσαν να τον ε'χουν κατασκευασε κα χρ'ησι.μο πο'ησει. Σε ποιους ε'εχαζμένους οίωνες κα να πο.ο.ς αιγιγ'ιατ' κούζ σκοπο.ς ε'χε φτιαχτε. Η ανθρωπ'ινη φαντασία ωχ'ριουσε μ'προστα στα ασυλληητα χ'ρή της αρειανης αρχαιότη'τας που ε'χ'ρακαν μ'προστα τους σε τοις τα ζοφερά βαθ'η.

Ο Μπελμαν ε'χε την εντύπωση ότ βαθ'ιαία ο τοίχος κατηφοριζε στριβοντας προς τα μεσα. Σ' γούρωθα εκ'νον έτο το γυρο ολης της αβυσσού αν σ' νεχιζαν να κ'λουθουν αυτό το δρομο. σ'ως ξετυλιγόταν σαν ένα μεγάλο σπ'ρηλ κατηφορίζοντας σε συνεχείς κορδέλες προς τα ίδια τα ε'γκατα τοι. π'ληνητή.

Το δ'εος που τους προκαλούσε ο χωρος έκανε τους τρεις άντρες να μι'λανε ολόφ'να κα λιγοτερο. Αναπ'ησσαν τρομαγμένο όταν καποια στιγμή καθως πη'ναν ακούσαν να ανεβα'νει από τα βαθ'η ο δ'ιος πεοι'νος μακροσ'ματος ηχος. η συνδυασμός η'χων που ε'χαν ακουσει και στο εξωτερ.κο σπηλαιο. Εφερνε στο νο.ο. αλλες ε'κονες τ'ωρα το σουρο μο εμοιαζε σαν λ'μορ.ομα εν'ν το σ'γανό ρυθμ'ο πλατανισμα θυμ'ιζε πορ'οτα καποιο τεράστιο πλάσμα που ξεκολλούσε τα πόδια του από ένα βούρκο.

Ο ήχος ήταν εντελώς ανεξ'νητος και τρομακτικός. Ως ένα σημείο ο τρομος που γεννώσε μέσα τους οφ'ελοταν στο δ'ιο το απόμακρο της φύσης του. Αυτό με τη σειρά του φ'νοτά'ν να προδ'δει το μέγεθος της α'τ'ρ' που τον προκαλούσε κα να υπογραμμ'ζε η ο'εντονα την αβυσσ'αλεια απεραντοσυνη του χωρου. Α

κουνώντας τον σε τόσο το πλανητικό χάος, κάτω από μια νεκρή ερημότητα και που σε πάγανε και σε παρέλυε. Ακόμη και ο Μπέλιαν το δεν είχε δειξέ. Κανε να φόβος εδω αρχ σε να επιρροάζεται από την αοριστη φρίκη που ανεβίτε από κείν'α. Απ'α να βαθίτην εντε πως ότι αυτό που τον εχε προκαλέσει εχε κατηφορίσει τον κάθετο τοίχο προς το απύθμενο χάος.

«Δε γυρίζουμε πίσω» πρότεινε ο Τσίβερος.

«Καλή ιδέα» συμφώνησε πρώτα ο Μπέλιαν. Ετα κι άλλως δε θα μας εφταίε μια αβυσσότητα για να εξερευνήσουμε τούτο το χώρο»

«Αρχισαν να παίρνουν το δρόμο τους για τον σκοτεινό λαβυρινθό που η φρίκη τους έκανε να αισθάνονται πως προοιόποιε για κινδύνους. Εκανε και τους τρεις να βυθίζονταν στην κρύα και επιφυλακτική ησυχία της σιωπής. Η σιωπή κάλεσε ησυχία. Η σιωπή οταν κόπασε εκείνες παραέκτορες ηλίες κατέλαβε τον χώρο που προείδοσαν. Η ησυχία ήταν δυνατή να μαντέψουν πως προερχόταν ο κίνδυνος ο,τι ποια μορφή θα έπαιξε αλλά ενω είχαν ήδη έναν τρόπο πείραγξής τα όρια του παγκόσμιου από καινη σφύριξη κανένας δεν το ανέφερε. Μεγαλύτερα ο,τιε και κούβεντ εδω για τούτο το αλλοκοτό στηριο ποίεσαν ανακαλύψει τυχαία.

Ο Μάσπικ πήγαινε τώρα λίγο πιο μπροστά από τους άλλους. Είχαν κλυθεί τουλάχιστον τη μέση απόσταση ως το στόμιο του τούνελ της σπηλιάς οταν η δέσμη του φακού του εδξε κάτι ασπρουλαρικές μορφές που τους έκλεναν το δρόμο μπροστά. Τα φανόρα του Μπέλιαν και το Τσίβερος προσέθετοντας το φως τους αποκαλύψαν με φοβερή σαφήνεια τα κομμάτια και τα προσώπα των όντων που τους έκλεναν το

δρόμο μπροστά αλλά και τον αριθμό τους.

Τα πλάσματα, που στέκονταν εκεί ασάλευτα και σιωπηλά σαν να περιμεναν τους ανθρώπους είχαν σαφή ομοιότητα με τους Αιχαι τους θαγινείς του Αρη. Φαινονταν όμως αντ'προσώπου σου κάποιος εκφυλισμένο και ανώμαλο παρακάδι τους ενω η πλαδάρη χλομάδα των κορυμών τους μαρτυρούσε αβυσσικές εξέλιξης μακριά από το φως. Ήταν πιο μικρούσωμο από τους κανονικούς Αχαι που το μπροστά τους ήταν γυρω στο ενομισιμέτρο. Είχαν τα πελώρια ανοιχτά ρουθούνια τα πεταχτά αφτιά τα τεραστία στήθη και τα κοκαλιάρικα μέλη των Αρελιανών αλλά όλα τους ήταν τυφλά. Στα πρόσωπα μερικων υπήρχαν μικρές υποτιπώδες χαραματιές στη θέση των ματιών ενω σ'α προσώπα άλλων εχασκαν βαθιές και σδειές κοχές που υποδηλούσαν βγαλμό των βαλβών τους.

«Χρίστε μου τι αποκρουστικά οντά!» φώναξε ο Μάσπικ. «Απο που ξεφύτρωσαν Τ, θέλουν».

Μάκαρ να ξερα» απάντησε ο Μπέλιαν. «Αλλά η κατάσταση μας νίνεται τώρα λιγάκι δυσκολή εκτός αν εχούν φιλικές διαθέσεις. Θα πρέπει να 'ταν κρυμμένοι στις τρύπες του σπηλαιου ψηλά οταν περάσαμε».

Κάνοντας θαρραλέα μπροστά, αφού παραμέρησε την Μάσπικ ο Μπέλιαν απευθυνθηκε στα πλάσματα με τη λαρυγγώδη γλώσσα των Αχαι που μόλις μπροσαν να την προφέρουν οι Γηίνο. Μερικά από τα πλάσματα ανασαλίζουν ανησυχία βγάζοντας δασφαιρικούς σφυριχτούς ήχους που δεν εμμοιάζαν και τόσο με τ'αρελιανά. Ήταν φανερό οτι δεν καταλαβαίναν τον Μπέλιαν. Η γλώσσα των χερσονομών εξάπας της τυφλότητάς τους θα ήταν προφανώς το ίδιο άχρηστη.

Ο Μπέλιαν τραβήξε το περιστροφικό του και προ

σταξε τους άλλους να τον ακολουθήσουν. «Πρέπει να επιχερήσουμε να περάσουμε μέσα από τις γραμμές τους», εξήγησε αποφασιστικά. «Και αν δε μας αφήσουν να το κάνουμε ανενόχλητοι. Το κλικ του κοκορού του σπλου του συμπλήρωσε την πρόταση.

Σαν ο μεταλλικός ήχος να ήταν το σύνθημα που περιέμεναν, οι πλήθος των τυφλών, ασπρουλιάρικων πλασμάτων χυθήκε ξαφνικά προς τους Γήνιους. Ήταν σαν να τους ριχνόνταν ρυμπίτι με το ανελεητό βήμα μηχανών. Σύνταν σμένα και μεθοδικοί — που κατευθύνονταν από κάποια ανώτατο κέντρο ελέγχου.

Ο Μπέλμαν πάτησε τη σκανδαλιά με τα δυο τρεις φορές ταυοβολώντας σχεδόν εξ επαφής. Ήταν αδύνατο να μην πετύχει στόχο. Αλλά οι σφαίρες του ήταν ανοποτελεσματικές σαν χαλικάκι εναντίον σε ορμητικό χείμαρρο. Τα τυφλά πλάσματα δεν κλονίστηκαν, αν και διστάζοντας αρχισαν να χωνώνουν εκείνο το κόκκινο υγρό που είναι το αίμα των Αρειανών. Το πρώτο από δαύτα άπλωσε τα χέρια του με διαβολική σιγαιρική γραμμή το βραχίονα του Μπέλμαν, αν με τα τέσσερα μακριά του δάχτυλα και του απόσπασε το περιστροφικό πριν εκείνος προλάβει να ξαναπατήσει τη σκανδαλιά. Κατά περιεργό τρόπο δεν επεχειρήσε να του πάρει και το φακό που ο Μπέλμαν συνέχισε να κρατά με το αριστερό χέρι. Στο φως του ο Γήνιος είδε τη μεταλλική λαμψή του κοιλία να στρφογυρίζει, πέρα στο χάος περηγμένο από το χέρι του Αρειανού. Την άλλη στιγμή τα σιχαμένα ασπρουλιάρικα κορμιά τον έκλεισαν από παντού στο στενό δρόμο πέφτοντας πάνω του και κάνοντας ματαλη κάθε αντίσταση. Ο Ταίβερς και ο Μασπικ αφού ερίξαν κι αυτοί λίγους πυροβολισμούς αποπλίστηκαν με τον ίδιο τρόπο αλλά με περιέργη οξυδέρκεια, τα πλάσματα τους άφησαν τους φακούς τους.

Το όλο επεισόδιο δεν κράτησε πάνω από λίγες στιγμές. Υπήρξε μοναχά μια μικρή καθυστέρηση της πορείας καθώς τα πλάσματα πέταξαν αδιαφορικά στο χάος τους συντροφικούς τους που είχαν πεσε από τις σφαίρες του Ταίβερς και του Μασπικ. Μετά οι μπροστινές γραμμές τους ανοίξαν για να εγκαταλείψουν τους Γήνιους και να τους γυρίσουν προς την αντίθετη κατεύθυνση, πάλι πίσω. Υστερα, κρατώντας τους σφιγμένους εκεί σε μια κοινωμένη μέγκενη από κοινά πανδευμένους κι αν κανονιστεί να σταθούν, αν νείχισαν το δρόμο τους.

Οι τρεις άντρες σε μενεκτική θέση από φόβο μήπως χάσουν τους φακούς τους δεν τολμούσαν να κάνουν τίποτα εναντίον στο ζωντανό μεταλλικό χείμαρρο που τους παρέσυρε αδυσώπητα. Σπρωγμένοι, θέλοντας και μη σε ένα δρόμο που οδηγούσε ολοένα και πιο βαθιά στην αβύσσο και, διακρινόντας μονάχα τις σκιές των πλασμάτων μπροστά τους, οι τρεις Γήνιοι έγιναν κι αυτοί μέρος της τυφλής και μυστηριακής στρατιάς.

Πίσω τους φαινόταν ν' ακολουθούν δεκάδες από τους Αρειανούς σπρωχοντάς τους αδυσώπητα μπροστά. Υστερα από ένα διάστημα η τρομερή θέση τους άρχισε να παραλαμεί τις αισθήσεις και τη σκέψη τους. Τους φαινόταν ότι δε βαδίζουν πια με ανθρώπινα πόδια, αλλά με το γοργό αυτομάτο βηματισμό των αποκριστικών οντων που τους κυκλώναν. Η σκέψη η βούληση, ακόμη και ο τρόμος εσθρυσαν σίγα να γαμίζουν εκείνο τον αποκοσμο ρυθμό των ποδιών που βαδίζουν προς το ανώτατο. Σαν υπνωτισμένο, απ' αυτό καθώς και από την ονειρική αίσθηση του πραγματικού, σπανία αρχικά και μετά μοναχά με μορφή τράπουλας, είχαν χάσει κάθε ανθρώπινο περιεχόμενο, ηχο, μηχανών. Τα τυφλά πλάσματα παρέμεναν εν

τελώς βουβά. Ο Μοναδ, κός ήχος ήταν εκείνος από τις αδιάκοπες, μαλακές πατημασιές μ. ριόδων ποδών.

Κατέβαν και κατέβαν, ατέλειωτες εβενίνες ώρες σ' αιωνία σκοταδία. Αργά, ελκικό δώς ο δρόμος τους κατέβανε γλυρά στα σκαλιά, να ήταν τ' αλγεμένος στο σωτηρικό ενός σκοτεινού κι ανεσταρμμένου κοσμή. Εξωτικού της Βαβέλ. Ο Γηνοί είχαν την εντύπωση ότι είχαν κάνει κάμποσες φορές το γύρο της αβυσσού ακολουθώντας εκείνο το τεράστιο σπείραλ, αλλά θα ήταν αδύνατο να πουν ποση απόσταση είχαν διανύσει. Γιατί η πόρτα ήταν οι διαστάσεις αυτοί του ασυλλήπτου χώρου.

Εκτός από το φως των φακών τους, η νύχτα ήταν απόλυτη και αναλλοίωτη. Ήταν μια νύχτα παλότερη κι από τον ήλιο. Ένα σκοταδι που λησναζε εκεί σ' αμετρητά χρόνια τώρα. Τους πλάκωνε από πάνω σαν σσηκωτό φορτίο και έχασκε φοβερό και από τα πεδία τους. Από τα βαθύτατα δαίμονολογικά π. ο δ' απεραστική εκείνη η μπόχα από λήψη ενός νερά. Αλλά η σωπή εξακολουθούσε να ακούγεται εκτός από το μαλακό ρυθμικό ήχο των α. φ. η. η. η. ποδών που κατηφόριζαν στο απύθμενο Έρεβος.

Κάποτε που τους φάνηκε σαν να χαν, κυλησάνε με ταπεινό νυχτερινό αέριες η κατηφορική παρηγοριά. Η μάχησε. Ο Μπέλιμαν, ο Τσίβερς και ο Μασκ. ένωσαν να χαλαρώνει η πίεση των σωμάτων γύρω τους. Κατόλαβαν ότι είχαν σταματήσει, αν και στο μυαλό τους συνέχιζε να αντίχειρ ακόμη ο αποκρούς ρυθμός εκείνων των φρικαλέων ποδών.

Η λογική και ο τρόμος — επείσσεφαν σιγά σιγά Ο Μπέλιμαν σηκώσε το φακό του και τον κίνησε σε κυκλικό φωτίζοντας το πλήθος των Αρειανών. Πολλοί από η τους είχαν αρχίσει κιόλας να εκορητίζουν στο απέ-

ραντο σπήλα, ο όπου κατέληγε ο σπειροειδής δρόμος που φιδούριζε την αβυσσό. Ωστόσο μερικά από τα πλάσματα παρέμειναν σαν φρουροί των τριών ανθρώπων. Σκ. ρησαν αμέσως στην κ. νση του Μπέλιμαν, σαν να διασθονονταν. Έκανε χαρη σε κάποια άγνωστη αίσθηση.

Κοντά προς τα δεξιά το επιπεδο δαπέδο κοβοταν απότομα. Πλησιάζοντας στο χείλος ο Μπέλιμαν είδε ότι το σπήλα, ο όπου είχαν φτάσει, ήταν ένας ανοιχτός θαλάμος εγκάρσιος στον κάθετο τοίχο της αβυσσού που συνεχιζόταν ακόμη. Κάτω στ απομακρ. βαθύ μια αχνη λαμψη έπαιζε στη μαυρίλα σαν από φωσφορικά πλάσματα σ' έναν υπογειόωκο. Ένα αργό, δύσσομο ρεύμα ανέβαινε από χαμηλά και στ αφτιά τους έφτασε ο αλλοκοτός στεναγμός των νερών στα ριζα του φώβερου βαραθρού. Νερά που αποσυρονταν αργά εδώ κι αμετρήτως χρονικούς κυκλούς, καθώς στένγωνα ο πλανήτης.

Ο Μπέλιμαν έκανε πίσω νιώθοντας τη ζαλαδα του λιγγο. Οι συντροφοί του, η ο πίσω περ εργαζόνταν το ερωτερ κο της σπηλιάς. Ο χωρος φαινοταν να είναι τεχνήτος. Το φως τους, που έπαιζε εδώ κι εκεί, αποκάλυψε νιγαντίες κορώνες σκεπασμένες με βαθία σκαλόμενα ανάνυφα. Ποιος τα είχε κάνει και γιατί, ήταν ερωτήματα δίχως απάντηση. Όπως και η προέλευση του δρόμου στο πρόσωπο του γκρεμού. Απε κινιζαν σκιές αποκρουστικές σαν από οραματα τρέλας. Ήταν εικόνες που σοκαριζαν το ματ, με βαναυσό τρόπο μετάδοντας ακόμη και στη φευγαλέα επιθεωρηση την αίσθηση ενός εξω-ανθρώπινου, κακού, μιας αβυσσολέας μοχθηρίας.

Το σπήλαιο είχε πράγματι απίστευτη έκταση, προχωρώντας βαθιά στα έγκατα του γκρεμού, με πολλά ορθά ανοιγματα που σ. γούρα οδηγούσαν σε αλλε-

βαλάμους πιο πέρα. Ο δέσμες από τους φακούς τους μόλις και εδωχάναν λίγες από τις σκίες στις διάφορες εσοχές, αποκαλύπτοντας φευγάλα τους μακρινούς το χιούς που ανηφόριζαν καθέτα και χάνονταν στο άδυστο σκοτάδι. Τα πλάσματα γύρω τους εμοιάζαν σαν τερατωδείς ζώα, τα οποία μικρούς που πήγαιναν έρχονταν ανάμεσα σε ασπρα δέντρους φυτικούς πολυπόδες και κολλούσαν σιχαμερά τα πλακάκια τους στα μαύρα βράχια.

Ο τόπος εδώ προκαλούσε αφορητό δέος καταπιέζοντας τις αισθήσεις και πλάκωνοντας την ψυχή. Ο βράχος ήταν σαν η εξασφαλισμένη σκοτεινιά, το φως και η οραση ήταν μοναχά εφήμερο παρεισφύκει σε τούτο το βασίλειο των τυφλών. Ο Γκρινό ενιωθαν να τους συνθλίβει μια ενστικτώδης σιγή, μια σιωπή που κανένας δεν, ποιος σε να ξεψύγει από δω. Ένας παράξενος ληθαργός είχε αρχίσει να το κωλύει. Δεν κουβέντιζαν την κατάσταση, αλλά στεκόταν εκεί μουδιασμένοι και βουβοί.

Κάποια στιγμή, από το πλάσμα σκοτάδι ξεπροβάλλαν κάμποσοι Αρειανοί. Με τις διερμήνες κινήσεις που χαρακτηρίζουν την αίσθηση περιφοράς τους περνούσαν πάλι τους ανθρώπους και τους εσπρωζόν πιο βαθιά προς το απέραντο σπηλαιο.

Βήμα με βήμα, ο τρεις άντρες μεταφέρονταν μπροστά από κενή την αλλοκοτή και λεπροειδή κούστωδια. Ο αποκρουστικός κολόνες περνούσαν ολόσυνα και περισσότερες από διπλά τους και το σπηλαιο ξετυλιγόταν μπροστά τους απέραντο σαν μια συνεχής αποκαλυπτή φρικαλεών μυστικών που κοιμούνται σε ναδίρ της νυχτός. Αχνα στην αρχή, αλλά ελπίσαν ότι πιο έντονα όσο προχωρούσαν, οι άντρες ενιωθαν μια ύπουλη ναρκωτική να τους κωλύει σαν να τους ζαλίζα, βάρεις και διόσμενες αναθυμώσεις. Προσπαθού-

σαν να αντιδράσουν, να τι, ο ληθαργός που τους παρείχε είχε κάτι το σκοτεινό και το κακό. Γνώσαν ολόκληρο αφορητό, ώπου εφάσαν τελικά στην καρδιά της φρίκης.

Ανάμεσα στις χοντρές κολόνες που δεν φάνονταν να στηρίζουν τίποτα, το δάπεδο ανηφόριζε ως ένα βωμό σε σχήμα κλιμακώτης πυραμίδας με εφτά επιπεδία. Εκεί στην κορυφή κορυμμάζε ένα είδωλο από ανοικτό χρωμα μεταλλό, κάτι όχι μεγαλύτερο από γάτα, αλλά πιο τερατωδές από κάθε φαντασία.

Η επιβεβαιωμένη οφθαλμική του φάνηκε να διενεωνεί, καθώς οι Γήνοι σταθθηκαν εκεί κοιτάζοντας το είδωλο. Πίσω τους, Αρειανοί μαζεύονταν σαν ένα πληθος πιστών μπροστά σε κάτι ιερό. Ο Μπελμαν ένωσε ένα χέρι να σφίγγεται στο μπράτσο του. Γυρίζοντας, αντήκρινε δίπλα του κάτι απίστευτο όσο και απρόσμενο. Αν και ασπρουλάρο και βρομερό όσο και οι άλλοι, οι κάτοικοι του σκότους, το πλάσμα πλάι του ήταν κάποτε άνθρωπος! Ήταν ξυπόλυτος, ντυμένος με κατ'χακικουρέλια που πρέπει να είχαν λιώσει από τη χρήση και τα χρόνια. Η ασπρή γενειάδα του αγνώστου ήταν μια μαζα από τη γλώσσα και γεμάτη από απομεινάρια ακατανομαστικής τροφής. Κάποτε πρέπει να ήταν ψηλός σαν τον Μπελμαν, αλλά τώρα είχε κάμποσο ασει στο μέγεθος των κοινών Αρειωνών και ήταν κυρτός, κίτκα πέτσινα, κοκαλο. Το άσπρε λεγόμενο κορμ του τρέμε σαν από θερμότητα, μια σχεδόν αποκτηνωμένη έκφραση απόγνωσης και τρόμου ήταν αποτυπωμένη στο τρακισμένο πρόσωπο του.

«Θέε μου! Ποιος είσαι συ!» φώναξε ο Μπελμαν, έχοντας συνελθεί σχεδόν εντελώς από το σοκ της απόρροιας θέας του άλλου.

Για μερικές στιγμές το ανθρώπινο έρε πιο ψευδώς και άναρθρους ήχους, σαν να είχε ξεχάσει την αν-

θρώπινη γλώσσα ή δεν ήταν σε θέση να τη μιλήσει πια. Υστερα έκρωξε αδύναμα, με πολλές στάσεις και αναρροή γραλίσματα. «Εστε Γήνο! Γήνο! Μου το 'παν ότι σας είχαν πιάσει όπως κάποτε κι εμένα...» Η Τζων Τσάλμερς ήταν πριν αποχρών, δεν ξερω πόσα ήρθα στο χαιρ να μελετήσω κατ' πάλ αερεπια. Μ' έπιασαν αυτά τα πλάσματα της αβύσσου. Με κρατούν εδώ από τότε. Δεν υπάρχει τρόπος να ξεφύγει κανείς από δω... Ο Κάτοικος φροντίζει, κα, γι' αυτό».

«Μα τι είναι αυτά τα πλάσματα. Κα τι θέλουν από μας;» ρώτησε ο Μπέλμαν.

Ο Τσάλμερς φάνηκε να προσπαθεί να συγκεντρώσει τα λιγοστά απομεινάρια του μυαλού του. Η φωνή του έγινε καθαρότερη και πιο σταθερή.

«Είναι ένα εκφυλισμένο απομεινάρ, των Γόρχις της αρχαίας αρεϊανής ράτσας που ακμαζέ πριν από τους Άλφα. Όλοι πστεύουν ότι έχουν εξαφανιστεί. Τα ερείπια μερικών πολεών τους υπάρχουν ακόμη στο χαιρ. Απ' ασφκατφερω να, αβ, μπερω κα μιλω τη γλώσσα τους να, ουτ η φυλή του. Τα γκα-στηκε να κατφερε στα σππλαστίαν, χ, ιθκε τ, ορο από τ, ν επιφανε, του χαιρ. Υστερα ακολουθησαν τα νερα που αποσφρονταν, δ αδοχ κα ως την υπογε α ληνη πο, απομεινε στα βαθθ τουτης της αβύσσου. Ε λαχισια δ αφιρου,ν απο ζωα πια, και λατρεύουν ένα αλλόκοτο τέρας που ζει στη ληνη, τον Κατοικο, ο πως τον λένε... το πλάσμα που σκορφαλυνε, στον γκρεμο. Ε να, ετομειν' αρχισοιν, τωρα μια από τις θρησκευτικές τελετουργίες τους και θελουν να πάρει το κτερε,ς μερος. Μου ανεθεσαν, να σας προετομα σω... Θα είναι η αρχή της μύησης σας στη ζωή των Γόρχις».

Ο Μπέλμαν και οι συντροφοί του ακούγοντας την παροξενή εξήγηση ένωσαν να τον Τσάλμερς, να εντονή απεχθεί ανακατη με απορ. Το απηρη, λ, αλκο τυφλο, βρομερο πρόσωπο του πλάσματος μπροστα τους φανόταν σχεδόν το δ, ο εκφυλ, σμενο όσο και των ντοπιαν, κατοκων των σπηλαιων, κατ, καποιο τροπο, δυσκολα θα χαρακτήριζες τον Τσάλμερς άνθρωπο. Αλλά δίχως αμφιβολία, ο δυστυχής θα είχε τσακίσει, από τη φρενή της πολυχρονής αλχημλωσ,ς του στο σκοτάδι, στα νυχια, μ,ς μ,η ανθρωπινής, μαρσας. Οι τρεις άντρες διασθάνονταν, οτ, β,λ, σκενιαν, να μωσα σε φρικαλέα μιστήρη, κα, ο, αδε, ες κοχες των μ,τιων, το, Τσάλμερς τους πινακ, νωσαν, σε μια εμ,ηση, πο, κανενας τους δεν εβ,ρ,σκε, το κουραγ, ο να κάνει.

Τι είναι αυτή η τελετή που λές;» αποτολήμσε, τελ, κα, ο Μπέλμαν, υστερα από κάμποσες σιγές, «Εκείνη τη στιγμή, γήρω,ε μια περιωρη, πλυσπο, κη, σι, και β,σωνη, στη σπυρω,η, φωνή του Τσάλμερ. Τσάβηξε τον Μπέλμαν από το μανικ, κα, αρχ,σε, να, εβ,ανε, την πυρω, δ, με μια σβελαδα, και οινου, ρ,α, που προδιναν, πάλ,α, εδο,κε,ωση. Ο Μπέλμαν, ο Τσάμπερς, κα, ο Μάσπ, κ, τον ακολουθησαν, βαδίζοντας σαν σε όνειρο.

Το εϊδωλο δεν εμοιαζε με τίποτα που είχαν δε, στον «οκ,νο, πλανητη, η οπο,δηποτε αλλου, ήταν, φτιαγ, έ,νε από καποι, περ,εργ,ο, μέταλλο, που φαινοταν, π, ο, κα, κα, μαλακο από το χρυσαφι. Το εδωλο απεικο, ζε, ένα κομπορωτο πλάσμα, με λειο, γυρ, στο καβου, κα, κατω, από το οπο,ο, ξεπροβαλλαν, το κεφαλι, κα, τα, π,ο,δ,α, όπως στις χελώνες. Το κεφαλι, ήταν, πλατυ, τρι, αλκο, σαν φαρμακερου, φιδιου, και, δ, χω,ς, κα,ι, α,πό, τις κρεμαστές ακρες, του, μοχθήρου, σκ,στου, στο, κατω, ξεπροβαλαν, δυο, κουφίες, προσοκιδες, που, γυ,

τους Αρειανούς πίσω τους, πληρώσαν και ακούμπησαν τα χέρια τους στο ειδικό. Η όλη διδούσα τους φαινόταν εξαιρετικά μυστηριώδης και κάπως αποκρουστική, αλλά εκφάναν φρόνημα να ακολουθήσουν τα έθιμα των πλασμάτων που τους κρατούσαν, αχαιλώς τους.

Το ομοίωμα ήταν στην αφή και γλοιώδες, σαν να είχε βγει πρόσφατα από κάποιο βόλκο. Αλλά φαινόταν να έχει δική του ζωή, να αισθάνεται να παλνεί, κάτω από τα δαχτυλά τους. Από μέσα του ξεχωρόταν σε ηχητά οδιακωπικά «κατακατα» ναρκωτικός μαγνητισμός. Ήταν σαν κάποιο ισχυρό αλκαλοειδές να επενεργούσε στα νεύρα τους σκόνη και με την απλή επαφή στο άνω στομάχι τους. Ο Μπέλμαν και ο άλλο, γοργά και ακίτη, κήλη ενόσω, ένα σκοτεινό ρεύμα να διαπερνά τα μέλη τους, θολωνοντας τα μάτια τους και πλημμυρίζοντας το αίμα τους με ύπνο. Μέσα στη θολούρα της νύστας προσπάτησαν να εξηγήσουν το φαινόμενο με τα δεδομένα της γήινης επιστήμης. Ύστερα, καθώς η νάρκη τους δυνάμωνε σε κάτι σαν ακατανίκητο μεθυσί, ξέχασαν και την κάθε σκέψη.

Με αισθήσεις που κολυμπούσαν σ' ένα παράξενο σκοτάδι αισθάνονταν απότομα την παρουσία άμετρων κορμιών που έσπρωχναν και τους αντικαθιστούσαν στην κορφή του βράχου. Καποτε άρσεννα από τα πλασίδια χορτασμένα από τη ναρκωτική επιρροή τους κατέβασαν από τα σκαλοπάτια πίσω στο δάπεδο της σπηλιάς, μαζί με τον παράλυτο και αποχαυνωμένο Ισάμμερς. Οι φακοί ήταν ακουμπισμένοι στα δασμένα δαχτυλά τους και είδαν ότι ο χώρος μπροστά τους ολόγυρα από το σπρωκτικό, τα που είχαν μαζέψει για να παρουν μέρος στην ανιερή τελετουργία. Μέσα στο χάος των κινούμενων σκιών, οι τρεις

άντρες τα έβλεπαν να σκεπαζούν την πυραμίδα σαν ένα λεπτικό, ζωντανό αναγλυφό.

Ο Τσιβερς και ο Μάρσις ήταν οι πρώτοι που υπέκυψαν στη ναρκωτική επιρροή και γλίστρησαν αναίσθητοι στο πάτωμα. Ο Μπέλμαν, πιο ανθεκτικός, ένωθε να βαυλιάζει και να παρασέρεται σ' έναν κόσμο αποσπασμένο. Ο αίσθησις του λειτούργησαν ανωμαλία μεταδίδοντας του εντελώς πρωτόγνωρες επιπτώσεις. Πάντου κυριαρχούσε μια ανθρωπότητα, σχεδόν απτή δύναμη να την οποία δεν μπορούσε να βρει, αντίστοιχη οπτική εικόνα, μια δύναμη που απεινγε ενάμισοματ κούντο. Σ' εκείνα τα όνειρα, αρνά και ανεισθητά αφηνόντας τη σω και, τα τελευταία, χην του ανθρώπου του εαυτού του, έφτασε να του ζεταί και να νεται ενά με τα τυφλά πλάσματα που τον περιτριγυρίζαν. Ζούσε και κινείταν, όπως εκείνα σε βαθιά σήληα, βαδίζοντας στους δρόμους της νύχτας. Κατατόχρωνα σαν να είχε νει αποδεκτός ύστερα από εκείνη τη συμμετοχή στην αποτροπή, ηρωτελεοτία — είχε μεταμορφωθεί, σε κάτι άλλο σε μια Οντότητα δίχως όνομα που βασιλεύει στα τυφλά όντα και ήταν αντικείμενο λατρείας τους. Δεν ήταν πια ο εαυτός του αλλά κάτι που κατοικούσε στα αρχαία σπασμένα νερά, στα ανηλιγά, βάθη και που έβγαίνει κατά καιρούς για να βρει την ακατανόμαστη τροφή του. Σ' εκείνη τη δόλη του υπόστασης, χορταίνει την πείνα του σε τυφλά φαγοποτία — καταβρόχχιζε αλλά και τον καταβρόχχιζαν. Με όλα αυτά είχε άμεση σχέση, σαν συνδετικό στο χείρ της νοητικότητας, εκείνο το ειδικό, αλλά μοναχο από αποψη αφής και όχι σαν οπτικός δεσμός. Γιατί πουθενά δεν υπήρχε φως, ούτε καν σαν ανάμνηση.

Ο Μπέλμαν ποτέ δεν κατάλαβε πότε από τους σκοτεινούς αυτούς επιφύλατες πέρασε κάποιο σύγγραμμα.

δύσως όνειρα υπνω. Το ξυπνήμα του ήταν βαρύ και ληθαργικό, ήταν στην αρχή σαν μια συνέχεια των όνειρων. Υστερα, ανοίγοντας τα όπρσθημα βλέφαρα του είδε τη δέσμη του φωτός από το φακό του που ήταν πεσμένος στο δάπεδο. Η ακτίνα του φωτός κάτ' που δεν μπορούσε να αναγνωρίσει στη βόλωση του μυαλού του. Αλλά του τραβούσε το μάτι, και όταν τελικά κατάλαβε τι ήταν, η φρίκη που το πλημμύρισε τον έκανε να ξαναβρεί, κάτ' από των ανθρώπινο εαυτό του.

Σιγά σιγά συνειδητοποίησε ότι αυτό που έβλεπε ήταν το μισοφωτισμένο κουφάρι, τον Τσαλμέρς Υψηλάν, κουρέλια από σαπιαμένα ρούχα στα ροκανισμένα απομεινάρια του και άντα το κεφάλι έλεπε εντελώς τα κόκαλα και τα εντόσθια στο δάπεδο ήταν ανθρώπινα.

Ο Μπέλμαν σηκώθηκε τρικλίζοντας και κοίταξε ολόγυρα με μάτια που ακόμη ήταν θολά από πέπλα σκιάς. Ο Τσάβερς και ο Μπσπικ ήταν ξεπληκμένοι, δηλαδή και πάνω στα επτά επίπεδα της πυραμίδας ήταν σωρασμένοι εδώ κι εκεί οι πιστοί του υπνωτικού ελσωρασμένοι εδώ κι εκεί οι πιστοί του υπνωτικίου ελδωλού.

Και οι άλλες τρις αισθήσεις αρχίσαν να βγαίνουν αργά από το λήθαργο και του φάνηκε σαν ν' άκουσε ένα γνωστό ήχο. Ήταν ένα τραχύ, γουρλωμένο μαζί με ρυθμικά πλαταγίσματα σαν από βεντούζες. Ο ήχος απομακρυνόταν πάλι από τις χοντρές, κολόνες περα από τα κοίμ' ορμένα κορμιά. Μια μπόχα βούρκο κυκλοφορούσε στον αέρα και έδε οι, στο βραχί του δάπεδου, υπήρχαν πολλά περέρνα, κυκλάκια, υγρόσας σαν από αναποδογυρισμένα ποτήρια. Ακολουθούσαν μια παράση σαν χνάρια ποδών και απομακρυνόνταν! Η οπτική του Τσαλμέρς προς τις σκιές του ελδωλού... ηλαού που συνορεύει με την άβυσσο. Προς

την ίδια κατεύθυνση απομακρυνόταν και, ο περίεργος θόρυβος πριν σβήσει εντελώς από τ' αφ' α του.

Ένας ξέφρενος τρόμος φούντωσε αποτέλεσμα στο μάλ' του Μπέλμαν και προσπάθησε απέναντω, να ν' αποτινάξει τη ληθαργική διαθεση που τον κρατούσε ακόμη μοιδιασμένο. Έσκυψε πάνω από τον Μάσπικ και τον Τσάβερς, και τους ταρακούνησε μέχρι που άνοιξαν απρόθυμα τα μάτια τους με μοιρομωρητά διαμαρτυρίες.

«Σηκωθείτε, πανόθεμά σας!» τους φώναξε ο Μπέλμαν. «Αν θέλουμε να ξεφύγουμε ποτέ από τούτη την τρύπα της κόλασης, τώρα είναι η ιδανική στιγμή».

Με βρισιές και απειλές και κόμποση σωματική προσπάθεια, κατάφερε να σηκώσει τους συντρόφους του στα πόδια τους. Μες στη ζαλάδα τους δε φάνηκαν να προσέχουν τ' απομεινάρια του ατυχού Τσαλμέρς Τριζόντας μεθυσιμένα ακολουθούσαν τον Μπέλμαν αναμεινά από τους ναρκωμένους Αρειανούς αφήνοντας πίσω τους την πυραμίδα που από την κορφή της το σσηπριόδρομο ελδωλο συνέχ'ζε να σκορπίζει το θανάσιμο ύπνο του στους πιστούς.

Ο Μπέλμαν α θανάτων τα μέλη του βαρδά, αλλά μάλλον είχε αρχίσει να περνάει η ναρκωτική επιδραση. Ένωσε να ξαναβρίσκει τη θέληση του και τον κυριεύει μια ασυγκράτητη επιθυμία να ξεφυγει από εκείνη την άβυσσο και όλα όσα κατοικούσαν στα σκοτάδια της. Ο άλλος πιο έντονα επηρεασμένοι από την υπνωτική δυνάμη, δέχονταν αδιαμαρτυρητικά να τους σπρώχνει και να τους τραβόλογα σαν αποχαινωμένα ζωα.

Ο Μπέλμαν ήταν α γούρος ότι θα μπορούσε να ξαναβρεί το δρόμο που τους έχε φέρει στο βωμό. Φαινόταν να είναι προς την ίδια κατεύθυνση που είχαν ακολουθήσει κι εκείνα τα υγρό σιχαμερά χνάρια. Διότι, όπως το φαινομενικά ατέλειωτο χωρο ανάμεσα από

84
 τις κολόνες μες τα αποτρόπαια, ανύψω εφίσαν
 κόπασε στο χέλος του βαρβαρού, στην πύλη για τα
 μαύρα Τάρταρα απ' όπου μπορούσαν να κοιτάζουν κα-
 τά στο σκότατο χάος. Εκεί στα βαθιά, στα σπινθί-
 νωρά, α φωσφοροερός κρηπίδα σε ομοκεντρικούς κυ-
 κλους σπινθί, κάποιο βαρύ σώμα να εχε μόλις βουτήξει
 μέσα. Στο ίδιο το χέλος του βαρβαρού, στο βράχο
 που στέκονταν, διακρίνονταν εκείνα τα λυρά δαχτυ-
 λίδα

Απομακρυνθήκαν όμως να σταθούν στ. γμή εκεί. Ο
Μηλέων τρέμοντας από τη θολή θύμηση των εφιαλ-
τικών ονείρων και από τον τρόπο που τον περιμενε-
σε Στυπνήνα βρήκε σε μια γωνία της σπηλ.ας την αρ-
χή του ανηφόρο δρόμο. Ήταν ο δρόμος που γυρ-
ζε γρήγορα όλο τον τόχ. της άβυσσος. ο δρόμος που
θα τους οδηγούσε πίσω στο χαμένο ήλιο.

Υστερα από εντολή του Μπέλμαν, ο Μάσπικ και ο Τσέβερς εσθίσαν τα φαλάρατα και να κινούν οικο-
νομίες, μπιπιάρες. Ήταν αμφιβολία αν είχαν πολλή
ζωή ακόμη και το φως ήταν το πιο πολύτιμο πράγμα
εκεί. Ο δόκος του φακός θα εξεληρείται και
τους τρεις μέχρι να εξαπληθύνουν εντελώς οι μπα-
ρίες του.

Κάνει το ηχος ζωής δε, σφίγγει από τη σπλήα το σκατε νόυ, πλός οπας έχαν αφήσει τους νάρκα μέ νους Άρε νους, νας μοι ντα γέρω από το υπνωτικό όδυλο. Αλλά ένας τροός που ποτέ δεν έχε γνωρίσει στη γμάτη κινδύνους ζωής του έκανε το στομαχι του Μπέλμαν να σφίχτε και τα γόνατά του να τρεμουλιάζουν καθώς αφουγκραζόταν με αγωνία

Η άβυσσος χαμηλά ήταν επίσης ο ωπληγ και οι φασφοί και κύκλο. Ε.χαν πάψει να κυματίζου, στα νερά Ωστόσο, κατά κάποιο τρόπο, τοις τή η σωτηρία και πρ. με διάζε τις α.σθησε, και παρέλυσ τα μέλη Τυλ.

γε τον Μπελμάν σαν νλο αδης βουρκας απο κάποιο
βάτο της κόλασης του απε λωσε να τον ρουφηξε
Με μεγάλη προσπάθεια άρχισε ν ανηφορζε το δρο
μα προσπαθώντας να συνεισφέρει με κλοτσές και βλα
στημες τους συντρόφους του που αντιδρούσαν σαν
αποβλακωμένα γαλόπουλα

Ήταν μια ανηφορική πορεία στην κόλαση μια ανάβαση από το ναό μέσα από σκοτάδια που τους φάνονταν σχεδόν αμυγαλή και κολλώδη. Ανεβαίνουν και ανεβαίνουν στη μονότονη σχεδόν ανεπαίσθητη ανηφορική κλίση του δρόμου. Έχουν χάσει κάθε αίσθηση απόστασης και ο χρόνος μέτριοιαν, μισάνα με τον άτέλειωτο, ρυθμικό ηχο των βημάτων τους. Η νύχτα υποχώρωσε μπροστά στο αδύναμο φως του Μπελμάν και εκεί να πίσω τους σαν παμφάντα θαλάσσια ανελέητη και, υπονοητική, περιμετρώντας τη στιγμή που θα 'σβηνε και το τελευταίο φως τους.

Κοιτάζοντας κατά καιρούς από το χέιλος προς την
αβύσσο ο Μπελμαν είδε το βαθύ ο σβήσιμο του φω-
σφορίσκου στα βαθιά ήθελε έκανε αλλόκοτες και φαν-
ταστικές εικόνες να γεννηθούν στο μυαλό του. Ήταν
σαν να βλεπε τις τελευταίες αναλαμπές από το
καθίστα κάποιος εγκαταλειμμένης κόλασης σαν να
βλεπε να βουλιάζουν οι γαλαξίες σε κάποιο κοσμικό
βαράθρο κάτω από το σύμπαν. Ένωσε τον ιλιγγίο το-
νθρώπου που κοίταζε, κάτω στο απείρο χάος. Κά-
ποια στιγμή στα ύψα βαθιά απόμεινε μονάχα το
σκοτάδι. Από αυτό συνεδητοπο ηρε τη τερσάα α
ποσση που εχον διανύσει ανεβα νοντα

Ο αστυνομικός ενόχλησε τους πελάτες της πινακ. της δ' φασκα
της κουρασής είχαν ξεχαστεί' μπροστά στον τρομό
το. του εδνε φτερα στο ποδία Ο Μασπ.κα ο Γαί
βερς ο νερχόνταν σ.γα σ.γα απο το ληθαργό κ.
ς κυριεψε κ. αυτούς ένα προα.σθήμα τρομου απε

σαν σαν την ίδια τη νύχτα. Δε χρε αζόνταν πια τα χτυπήματα, οι κλατσιές και οι βρισιές του Μπέλμαν για να ταχύνουν το βήμα τους.

Μαχηρή αρχα α υπνωτική η νύχτα τους τύλιγε από παντού. Ήταν σαν ένα παχύ, βρομικό χνούδι από νυχτερδες και ήλικο που μπουκννε τα πνευμονία κι παρέλυε όλες τις αισθήσεις και παύει επλκρά τους ο η απόλυτη σπη πεθαμένων κόσμων... Αλλά μέσα από εκείνη τη σιωπή, ύστερα από ένα διαστήμα που τους είχε φανερώσει ένας διπλός και νυνωρμος ήχος ανέβηκε από τα βάθη ως τ' αφτιά των φυγάδων. Ήταν κάτι που σεργιότα, στο βρογκο βαθιά στην αβυσσική σιωπή, που έμοιαζε με κάποιο πλάσμα να σηκώνει τα πόδια του από το βουρκο. Ανεξηγητος, σαν κάτι που το ακούς μονάχα σε παραλήρημα, και γεννώντας τρελές και αφυσικές εικόνες στο μυαλό τους, ο ήχος έκανε τον τρόπο των τριών αντρών ν' αγιγίζει τα όρια της παραφροσύνης.

«Θες μου; Τι είναι αυτό» ψιθύρισε ο Μπέλμαν. Του φάνηκε σαν να θλιώταν κάτι τυφλά πράγματα, φρικαλέες, μακρές μορφές της αρχέγονης νύχτας που δεν έπρεπε να έχουν καμία θέση σε ανθρωπίνες αναμνήσεις. Τα όνειρά του και το εφελκτικό ξύπνημα στο σπηλαίο του υπνωτικό είδωλο, το μισοφαγωμένο κομμάρι του Τσαλμερς, οι υπαινιγμοί που είχε κάνει, ο αρχα ολόγος, τα υγρά στρογγυλά χνάρια που οδηγούσαν, προς την αβυσσ, όλα ξαναγύρισαν τώρα σε πλάσματα μιας τρελής φαντασίας για να τον πλορηκάρουν εκεί στο εφελκτικό δρόμο αναμέσα στην ύποπτη θάλασσα και την επιφάνεια του Αρη.

Η ερώτηση του δεν είχε αλλη απάντηση από τον ίδιο τον ανασχεαστικό ήχο. Φάνοταν να ζυγώνει, να εβαίνει, τον κάθετο τοίχο κάτω από τα πόδια τους. Ο Μπέλμαν και ο Τσ. Μπερς αφού αναψαν τους φακούς

τους αρχισαν να τρέχουν σαν τρελοί, ο Μπέλμαν χάνοντας κι αυτός τα τελευταία χνάρια του και ρανιού τους ακολουθούσε με τον ίδιο τρόπο.

Ήταν ένας αγνώστος δρόμος με αντιπαλο μια αγνώστη φρικαλεότητα. Πάνω από το μπουμπουνητο της καρδιάς τους και το ρυθμικό βορυβο των ποδιών τους δεν έπαψαν στιγμή ν' ακούει εκείνο τον αγρο ανεξήγητο ήχο. Τους φάνοταν σαν να τρέχαν ξεφρενά για αμέτρητα χιλιόμετρα σκοταδίου, αλλά ο ήχος που τους ακολουθούσε ζυγώνει σταθερά. Ερχόταν από κάτω σαν να προερχόταν από πλάσμα που σκαρφάλωνε ανετά στον κάθετο τοίχο του βαράθρου.

Η ήδη σήχος ήταν φοβερά κοντά, και λυγομπροστά τους. Ύστερα σταμάτησε απότομα. Τα κινούμενα φωτά του Μάστικ και του Τσ. Μπερς που πήγαν να μπροστα αποκάλυψαν το μολυχωτό πλάσμα που τους έφραζε απ' άκρη σ' άκρη τα δύο μέτρα του δρόμου τους.

Αν και ήταν ψημένοι σε μια ζωή κινδύνων, οι τρεις άντρες θα αρχίζαν να ουρλιάζουν υστερικά η θα βούτουσαν με το κεφάλι στον γκρεμό αν η θέα του πλάσματος δεν τους παρέλυε επιτόπου με κάτι σαν καταληψία. Ήταν σαν το ασπρόδερό εδωλο της πυρραμίδας, μεγεθυσμένο σε πελώριες διαστάσεις και αποκρουστικά ζωντανό, να είχε ανεβεί από την άβυσσο και να στεκόταν τώρα στο δρόμο τους.

Ήταν φανερό ότι μπροστά τους είχαν το πλάσμα που είχε χρησιμεύσει για μοντελο εκείνου του αποτρόπαιου είδωλου. Το πλάσμα που ο Τσαλμερς εχρηστοκαλεσει Κατοικο. Το καμπουρωτό, πελώριο, κακοζώνιο που θυμίζει αορίστα το θωρακα προϊστορικού ανθρωπίδα, γυαλίζει σαν γυροασπρό μεταλλο. Το σωματο κεφαλή ξυπν ο αλλά νυσταλεο ήταν τεντωμένο μπροστά σ έναν αποκρουστικό φιδισό λαιμό. Μια

ι τουζίνα ή και περισσότερα ποδια που κατέληγαν σε βεντουζες σαν κουπες ξεπεταγόντων λοξά κάτω από το καβούκι. Οι δυο προβοσκδες του που κατέληγαν σε βεντουζες σαν χων στεκόνταν ορθές από τις άκρες του μοχθηρού στόματος και αναδύονταν στον αέρα προς το μέρος των τριών Γρινών.

Το πλάσμα φαινόταν γέρικο όσο κι ο ετοιμοθάνατος πλανήτης του· μια άγνωστη μορφή αρχέγονης ζωής που ζούσε αβυσσικά υποανάεμα στα ένκατα του Αρη. Μπροστά του οι ασήθηρες των ανθρωπών μοιάδασαν από μια διαβολική αρκή λέει και το πλάσμα ήταν φτιαγμένο από το διο νάρκωτο μέταλλο με το είδωλό του. Έμειναν ασάλευτοι εκεί, με τις δέσμες των φακών τους να φωτίζουν το ζωντανό Τρόμο. Και δεν μπορούσαν ούτε να κουνήσουν ούτε να φωνάξουν όταν το πλάσμα στάθηκε ξαφνικά ορθό, αποκαλύπτοντας την τραχιά κοιλιά του και την παράξενη διπλή ουρά που κροταλιζε μετallικά καθώς και λυγριάζιτο· κάμμοσ γύρω το βρόχο. Τα πολυαριθμα μπροστινά πόδια του, κρατημένα σ' αυτή τη στάση, φαίνονταν κοφίρι και από τις κουπες της ακρής τους έστριζε ένα δίσκομα υγρό. Δίχως αμφιβολία το χρησιμοποιούσαν βεντουζές για να εκφορμαίνε σταθερά τα τοιχώματά.

Ασπληγίτις σβεστό και σ' υγρό στεινό κίνησε του κινώντας κοντά βήματα αμείψα ποδή του και σ' ηρμένο στην ουρά του το τερας αρχισε να ζυγώνει τους ακανόνιστους αντ'δραστικούς αντρες. Με αλάνθαση ακριβεία οι δυο προβοσκίδες καμπύλωσαν και οι βεντουζές στις ακρές τους ακούπησαν, σταμάτησαν. Τσιβερς έγκει που στεκόταν με το προσωπο αναστήκων· Εμειναν, εκεί μόλιχα να διαστειμένη σκεπτόμενα· αμείψα τα μάτια του. Υστερα από τα χερίλη έφανε ένα ορλιαχτό πονώ· καθώς ο, κουπες

σηκώνονταν πάλι με μια κοφτή και σβέλτη κίνηση σαν τίνανγμα φιδιού.

Ο Τσιβερς έμενε τρικλιζοντας στα ποδια του με το κεφάλι του να κουνιέται περα δαθε με μισοναρκωμένο πόνο. Ο Μάσπικ, που στεκόταν δίπλα του, έδε με αδιάφορο τρόπο σαν σε όνειρο τις αδείες κοχχες των ματιών του συντρόφου του. Ήταν το τελευταίο πράγμα που έδε ποτε. Τη στιγμή που το τερας άφηνε τον Τσιβερς· φρικαλεές βεντουζές, στάζοντας αίμα και βούρκο χαμηλώσαν πάνω στα μάτια του Μάσπικ.

Ο Μπέλμαν που έχε σταματήσει λιγότερο από τους άλλους παρακαλο θύσε· τι νινισαν σαν από ποός που βλέπει τις σκηνές ενός εφιαλτή αλλά είναι ανικανός να αντιδράσει ή να τρέξει να φυγε. Είδε τις κινήσεις των προβοσκιδών ακούσε τη μοναδική κρούση του Τσιβερς και σ' αμείψα μετά το ορλιαχτό του Μάσπικ. Υστερα, πάνω από τα κεφάλια των συντρόφων του που ακούη κρατούσαν τα αχρηστα φαναρία τους σε κεκαλωμένα δαχτυλά· οι προβοσκίδες καμπύλωσαν προς το μέρος του.

Με το αίμα να τρέχει πηχτό στα πρόσωπά τους, με τη ληθαργική, άγρυπνη, ανελέητη και τυφλή Μορφή πίσω τους να τους καθοδηγεί σαν τα ζώα και να τους τ' ανακαίει όταν τα κλιζαν πολύ κοντά στο χέλιος· οι τρεις Μάσπικ· η δεύτερη καθόδε τους στο δρόμο που οδηγούσε για πάντα στα αιώνια σκοτάδια της απύθμενης νύχτας.

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΚΕΛΕΠΟΥΡΙ

του Ρίτσαρντ Μαθeson

Ψάχνετε να νοικιάσετε σπίτι... έρω με την κρίση στενής που υπάρχει σήμερα αυτό είναι από μόνο του μια τρομακτική εμπειρία. Αλλά και, πάλι, μη βιαστείτε να νοικιάσετε το πρώτο που θα σας τυχεί. Ιδίως αν είστε ασυνήθιστα φτηνοί και κελεπούρι. Αν δε θέλετε να πετέτε μετά «Τι ωραία που ημουν αστέγος!»

Ο τρόμος είναι παντοτε κάτι το σχετικό, αλλά σιγουρα ποτέ δεν είναι τόσο έντονος όσο όταν δεν τον περιμένει κανείς. Ο Μαθeson έχει τη δαιμονική ικανότητα να σου δίνει την εντύπωση ότι αστειεύεται και ό τι σε έχει πείσει γι αυτό όταν ανακαλύπτεις ότι δεν αστειεύεται! Είναι σαν να παρακολουθείς τον αστέγο ταχυδακτυλουργό στη σχολική παράσταση που κόβει ταχύ και πριόνι και μέσα στα γέλια και τα χειροκροτήματα συνειδητοποιείς ότι στ' αλήθεια έκαψε κάποιον με το πριόνι!

Ο Ρίτσαρντ Μαθeson γεννήθηκε το 1926 στο Νιού Τζέρσεϊ και σπούδασε δημοσιογραφία στο πανεπιστήμιο του Μίτσορι. Σχέδον όλα τα έργα του είναι κραιφτή στημουνικής φαντασίας και τρόμου και πολλά έχουν γυρστεί ταινίες για τον κινηματογράφο και την τηλεόραση.

«Αυτός ο θυρωρός με κάνει, κ. ανατοχ. αζώ» ανακοίνωσε σοβαρά η Ρουθ μπαδωντας στο σπίτι εκείνο το απόγευμα.

Σηκώσα τα μάτια μου από τη γραφομηχανή καθώς ακούμπησε τις τσαντες με τα «ωτίκια» στο τραπέζι και γυρζε να με κοιτάζε. Με είχε κόψει ενώ σουλεύω το δεύτερο δοκίμιο ενός διηγήματος.

«Σε κάνει κι ανατοχ. αζείς», επανέλαβα αφηρημένα.

«Ναι, ακριβώς», με δαριβαώσε. «Εκενός ο τρόπος του να περιφέρεται έτσι μούλωχτα. Μου θυμίζει τον Πήτερ Λόρρε ή κάτι τέτοιο».

«Τον Πήτερ Λόρρε», επανέλαβα με το μεγάλο μου ακόμη σ' αυτό που έγραφα.

«Αγάπη μου», είπε η Ρουθ (κετευτικά, «σου μιλάω ισάμια. Ο τύπος είναι σκέτη ανατριχίλα».

Επεσα αποτομα από τα συννεφια της εμπνεύσης.
«Γλυκιά μου, τι φταίει ο άνθρωπος για τη φάτσα του;» τη ρώτησα. «Είπα, γεννήθηκε ο δούστοχος. Ας τον το φουκαρά».

Η Ρουθ κάθισε σε μια καρέκλα δίπλα στο τραπέζι, και άρχισε ν' αδειάζει τις σακκουλες, στοιβαζοντας κονσέρβες πάνω του.

«Άκου!» μου είπε.

Μάντευα τι με περιμένε. Έχε εκείνο τον ανελέητο τσορδαίο στο στη φωνή της που η δα δει, ταν...

σθάνεται αλλά τον παίρνει κάθε φορά που είναι να μου κάνει, κάποια από τις αποκαλυψεις της

«Ακού!» επανέλαβε με μελοδραματική έμφαση

«Ναι, αγάπη μου», μουρμούρισα. Ακούμπησα τον αγκώνα μου στο κάλυμμα της γραφομηχανής και την κοίταξα καρτερικά.

«Πάλι πήρες τη γνωστή σου έκφραση», μου φώναξε. «Πάντοτε με κοιτάξεις έτσι σαν να 'μουν κανένα καθυστερημένο παιδάκι».

Χαμογέλασα αχνά

«Εσύ θα μετανιώσεις», με προειδοποίησε. «Όταν μια ωραία νύχτα θα μας ερθε, ο τύπος που θα μ'ένα τσεκούρι και θα μας κατακρεουργήσει...»

«Μα δεν είναι παρά ένας φουκαράς που δουλεύει για το φως του», της είπα. «Σφουγγαρίζει τους δρόμους, φτυαρίζει κάρβουνο στο λέβητα και...»

«Ο λέβητάς μας καίει πετρέλαιο», με έκοψε η Ρουθ. «Αν έκαψε κάρβουνο, αυτός θα το φτυαζέ της απάντησα. «Ας δείξουμε λίγη κατανόηση. Ο άνθρωπος εργαζέται όπως κι εμείς. Ένα γραφείο διηγήματα

Εκείνος σφουγγαρίζει πατώματα. Ποιος μπορεί να κρίνει τι νος ή δουλειά είναι η πιο σημαντική»

Η Ρουθ φάνηκε να εγκαταλείπει τον αγώνα να μου βάλει μυαλό

«Ένταξει», έκανε με μια χειρονομία σαν να παραδινόταν. «Ένταξει, αφού δε θές να δεις τα πράγματα κατάματα»

Σα, ποια πράγματα δηλαδή; τη ρώτησα. Αποφασάσσει ήταν καλύτερα να την αφήσω να βγαλέ τα απωθημένα της πριν σκάσει καμιά ώρα.

Τα μάτια της σ'ένεξαν. «Ακού με καλά», μου είπε. «Αυτός ο τύπος κάποιο κακό σκοπό έχει για να 'ναι εδώ. Δεν είναι πραγματικός ευφωρός. Δε θα με ξαφνιάσει αν...»

«Αν τούτη η πολυκατοικία ήταν βιτρίνα για παράνομο καζίνο», σημείηρώσα. «Η κρουαζιέρα για τον υπαριθμό ένα ως και δεκαπέντε δημόσιο κινδύνος. Η κρουαζιέρα κλινική για αμβλώσεις. Η λημέρι πλαστογραφών. Ή γιάφκα βομβιστών και φονιάδων».

Η Ρουθ ήταν κιόλας στην κουζίνα τακτοποιώντας νευριασμένα τα κονσερβικά στο ντουλάπι

«Ένταξει», μου φώναξε. «Ένταξει». Η Ρουθ είχε εκείνο το χαρακτηριστικό καρτερικό τόνο που μεταφράζονται σε. Αν σε δολοφονήσουν κανα βραδυμηνί μου έρθεις με τα ζητώντας συμπόνια. «Μη μου πεις ότι δεν προσπάθησα να σε προειδοποιήσω έτσι. Προσπάθησα. Αλλά δε φταίω εγώ αν παντρεύτηκα ένα ντουλάρι».

Την πλησίασα και την αγκάλιασα από τη μέση. Ύστερα της πέταξα ένα φιλάκι στο λαιμό

«Έλα, κοψ' το!» γρύλισε θυμωμένα. «Δε με ρίχνεις με κάτι τέτοια. Αυτός ο θυμωρός είναι...» Γύρισε το κεφάλι της από την άλλη μεριά.

«Εσύ μιλάς σοβαρά!» έκανε έκπληκτος.

Το πρόσωπο της σκοτεινιάσε. «Ναι, απόλυτα», δηλώσε. «Με κοιτάζει με τόσο παραξένο τρόπο!»

«Πώς δηλαδή,»

«Α...» έψαξε να βρει λέξεις. «Να... α λαιμαργα» Γέλασα. «Δεν τον κατηγορώ», της είπα πειραχτικά. «Μην το παίρνεις γι' αστείο».

«Θυμώσαι τότε που νόμιζες ότι ο γαλατάς ήταν πληρωμένος φονιάς της Μαφίας», της είπα

«Δε με νοιάζει τι λες εσύ».

Διαβαζεις πολλά φανταστικά διηγήματα» παρατήρησα

«Εσύ θα μετανιώσεις».

Τη φίλησα πάλι στο λαιμό. «Δεν τρώμε τώρα!» της πρότεινα.

«Τι, καθόμα και μιλώ μαζί σου!» αναστέναξε
 «Γιατί με αναπόξ» της αποκρίθηκε
 Εκλείσε τα μάτια της «Εγκαταλείπω τον ανώνυμο»
 δηλώσε μοιρολατρικά με το καρτερό κοίφος ενός α
 γού στο μαρτύριο
 Της πέταξε ένα φιλί «Ελα γλυκά μου, αρκετά προ
 βλημάτα έχουμε»

Ανασηκώσε τους ώμους της «Τέλος πάντων, ας
 είναι»

«Ωραία» είπε «Πότε είναι να ερθούν ο Φίλ και η
 Μορτζ»

«Στις εξήκοα απόκριθηκε «Εχω ετοιμάσει χο
 ρινό»

«Ψητό

Μμμμ»

«Το πληρώνω όσο μου πεις».

«Μην ανησυχείς, το πλήρωσες ήδη».

«Τότε, πάω πίσω στη γραφομηχανή μου»

Ενώ έστυβα από το μυαλό μου μια ακόμη χελίδα
 την άκουσα να μουρμουρίζει μέσ' από τα δόντια της
 στην κουζίνα. Δεν τα έπιασα όλα. Ίσα που προλάβω
 ν' ακούσω κάτι βλοσυρά προφητικό σαν, «Θάμας σφα
 ξουν στο κρεβάτι μας, να μου το θυμάσαι».

«Οχι, είναι αφυσικά φτηνό», κατέληξε η Ρουθ ενώ
 καθόμαστε όλοι γύρω από το τραπέζι εκείνο το
 βράδυ

Εκλείσα πονηρά το μάτι στον Φίλ κι εκείνος μου
 απάντησε με τον ίδιο τρόπο

«Σ' αυτό συμφωνώ κι εγώ», αποκρίθηκε η Μορτζ

«Οχι» απάντησε η Ρουθ «Εξήντα πέντε δολάρια νοκ
 ή»

«Το είπα» απάντησε η Ρουθ «Με κοίτινα, ψυμένο
 φούρνο»

«Μην το ψειρίζουμε, κορτοα» είπε «Ας το εκμε
 ταλλευτούμε απλώς»

«Μάλιστα» έκανε ειρωνικά η Ρουθ τινάζοντας το
 ομορφό κεφάλι της «Αν κάποιος σου λέγει «Ορστέ
 παρε ένα εκατομμύριο δολάρια για την ψυχή του παπ
 που μου έσυθα τα χείλη»

«Αν θα τα παίρνει λέει. Και με τα δύο χέρια τη
 διαβεβώσα «Και, μετά θα γυρνάμε να βρούμε από κε
 πριν το μετανάστευσε»

«Εσα αφέλη» μου πέταξε η Ρουθ «Έχεις την εν
 τυπωση ότι ο άνθρωπος είναι»

«Ήρε, ήρε» τ' συμβούλευα

«Έχεις την εντυπωση η όλοι να σάν τον Αη Βα
 ο Αη»

«Πάντα έχω κερμάτ' παραξένο», παρενέβη η
 Φίλ «Για σκεφού το Ρικ»

Το σκεφθήκα. Ένα νόστιμο στο πεντάρι δ' ημερίσκει
 επιπλωμένο με τον καλό, τεράστιο Με σκατακωζ
 νικά τον και σουφράσα σκεφίκα τα χείλη μου Είναι
 γενιόνος ότι καμιά φορά χάνει κανείς την ελπίδα με
 την πραγματικότητα όταν να σκεμμένος τάνη»

«Την τσούγκλη του Μπορε να φέχνη και δικό»

«Ναι» απάντησε η Ρουθ «Και λήγαν ν' εννο
 σαν βέβαια δεν υπήρχε περ πτωσών τα παρ ιδέχτω

Να χαλαρώσω όλη την ώρα α δ' αμαχία μας με τη Ρουθ
 Σε καμία περίπτωση

Νομίζω ότι μας ζητήσαν πολλά» δηλώσα δ' ατη
 ρωντας σοβαρό το ύφος μου

«Ω, χροστέ μου» η Ρουθ το έχε παρε το ρε μετρη
 το ρε πως ν' οντα πάντα Παλλά λέει ο άλλος' Για

πέντε δωμάτια Με επίλωσα κουζίνα και νοσκεπα
 σματα και μέχρι κα τηλεόραση Τ' ηθελεις να σοι
 χουν ακόμη και κα πια να

Είπα μικρή τουλαχ στον «αποκρίθηκε μου

Η Ρουθ κοίταξε τη Μαρτζ και τον Φιλ σαν να ζητούσε κατανόηση.

«Ας το κομψεντάρουμε λογικά» πρότεινε. «Ας κά-
νουμε ότι τ'άχα η τεταρτη φωνή εδώ μέσα είναι ο άνε-
μος στις φυλλώσεις»

«Εγώ είμαι ο άνεμος στις φυλλώσεις» δ ευκρινίσα
στους άλλους

«Ακούστε» συνέχισε η Ρουθ ξαναρχίζοντας τις
σκοτεινές υποψίες της. «Γιατί να μην έχει κάποιος λάκο
η φάβα, θέλω να πω, αποκλείεται να θέλουν τους ε-
νοίκους να κοιμούνται κάποιες άλλες δραστη-
ριότητες. Αυτό θα εξηγούσε το τόσο φτηνό νοίκι. Θυ-
μάστε πώς όρμησαν όλοι σαν τα κοράκια μόλις έβα-
λαν τα νοικιαστήρια.»

Το θυμόμουν το ίδιο και ο Φιλ και η Μαρτζ. Ο μόνος
λόγος που προλαβαίμε να πάσσουμε το δαμέρισμα ή-
ταν επειδή έτυχε να περνάμε απέξω την ώρα που ο
Θεόδωρος κολλούσε τα νοίκια στην η Μπηκαίμε αμέ-
σως έσα. Οι μόνον την εκπλήξη και τη χαρά μας μό-
λις ακούσαμε πόσο ζητούσαν για νοίκι. Νιώσαμε σαν
να 'ταν Χριστούγεννα και μας είχε επισκεφθεί ο Άγ
Βασίλης με τους μπουνμαδες του.

Ημαστε οι πρώτοι ένοικοι. Την άλλη στιγμή έγινε
χάμος, σαν να 'μαστε στο Αλαμο τις μέρες της πο-
λογκίας. Εντάλαφτε λιγδουσκαλονάβρε κανείς
δαμέρισμα στις μέρες μας

«Εγώ επιμένω ότι κάτι ύποπτο συμβαίνει εδώ», κα-
τέληξε η Ρουθ. «Και προσέξατε καθόλου εκείνο το θυ-
ρώρο»

«Ανατριχιαστικός τύπος», συμπλήρωσα με αθώο
φως

«Ανατριχιαστικός δε θα πει τίποτα!» γέλασε η
Ρουθ. «Χριστέ μου, λες κι ξέφυγε από καμιά ταινία

τρόμου. Κ' εκείνα τα μάτια του! Ίδιος ο Πητερ Λόρρε
είναι».

«Βλέπεις;» μου φώναξε η Ρουθ θριαμβευτικά.

«Για σιγά, παιδιά», έκανα κουρασμένα, σηκώνον-
τας το χέρι μου συμβιβαστικά. «Αν κατ' τρέχει π.ω-
στη την πλάτη μας ας το αφήσουμε να τρέχει. Δε μας
ζήτησε κανένας να γνουμε ούτε συνεργα, ούτε συν-
νοχοι σε τίποτα. Εμερ απλώς βοηκάμε ένα ωραίο σπ-
τάκι με πολυκαλονοί». Δηλαδή τι θέλουμε να κάνου-
με; Ν' αρχίσουμε να το σκαλίζουμε και να το χαλά-
σουμε;»

«Κ' αν κάποιος μαγειρεύει κατ' σε βαρος μας» ρώ-
τησε η Ρουθ

«Σαν τι να μαγειρεύει, γλυκιά μου;»

«Δεν ξέρω» αποκρίθηκε. «Αλλά έχω μια κακή προ-
αίσθηση»

«Όμως και την άλλη φορά που είχατε την κακή προ-
αίσθηση, το λουτρό μας ήταν στοιχειωμένο» τη ρώ-
τησα. «Και στην πραγματικότητα δεν ήταν παρά ένα
ποντίκι».

Η Ρουθ αρχισε να μαζεύει τα πιάτα. «Κι εσύ με
στραβοεσαι παντρεμένη» ρώτησε τη Μαρτζ

«Όλοι οι άντρες είναι στραβοί», τη διαβεβαίωσε η
Μαρτζ συνοδεύοντας την δικωτική μου μάντισσα
στην κουζίνα. «Είμαστε αναγκασμένες να τους υποφέ-
ρουμε».

Όταν μείναμε μόνοι ο Φιλ κι εγώ ανάψαμε τοιγάρο
Σοβαρά τώρα» είπα σιγανά για να μη με ακου-
σουν τα κορίττα. «Λες να υπάρχει τίποτα πονηρό στη
μέση»

Ο Φιλ ανασήκωσε αβέβαια τους ώμους του. «Ει-
κρίνα δεν ξέρω Ρικ. Παντως ένα θα σου πω - ενα
πολύ παραξένο να νοικιάζεται τόσο φτηνά ένα επ-
πλωμένο δαμέρισμα»

«Μμ, να...» σιμψωνήσα η Ρουθ έχε, δικιο σ' αυτο σκέφτηκα, ξυπνώντας τελικά.
Ήταν πολύ παράξενο.

Το άλλο πρωί σταμάτησα για λίγη κουβέντα με τον πεζοοστρεφίλακα της περιοχής. Ο Τζόνσον επιβλέπει τη νεότητά μας, υπάρχουν και μωρίες νεαρών. Μου είχα πεη κίνηση είναι μεγάλη και τα παιδιά χρειάζονται επιβλεψη, όπως μετά τις τρεις το απογευμα.

Εναι και πα δ ο Τζόνσον, ωραος τυπος. Ανταλ- λάσσομε πανα δυο κουβεντες σ' δυο μας καθε φορα που πετάγομαι έξω για κάποια δουλειά.

«Η γενναϊκά μου υποκαλείται ότ κάποια βρομοδο- λειά γίνεται, στην πολυκατοικία μας», του είπα.

«Συ, φιλων απολυτα» απάντησε ο Τζόνσον με σο- βαρό ύψος. «Ε, μ, α, σιγουρος οτι καπο οι αχρεοι αναγ- κάζου» τ' εξαχρονα πα δ οκ α να πλεκουν καλαθια στα υπογεια στο φως ενός κεριού».

«Κάτω από το μαστίγιο κάποιας γριάς μέγαιρας», συμπλήρωσα.

«Εξωνησε κε αυτος το κεφαλι σου με θλίψη» γ- στερα κοιταξε καχυποπτα ολόγυρα.

«Μην βγαλεις τσιμουδια σε κανεναν», μου ειπε συ- νταμοτ κα. «Θελω να διαλεω κανω μονος μου αυτη την υποθεση».

Τον χτύπησα ενθαρρυντικά στον ωμο. «Τζόνσον» τον διαβεβαίωσα μελοδραματικά. «θα εμαι ταφος, μην ανησυχείς».

«Θα σου είμαι ευγνώμων»

Σκάσαμε και οι δυο στα γέλια.

«Τ, κάνει η κυρά;» με ρώτησε τελικά.

«Καχυποπτη» απάντησα. «Θελει να χώνει παντού τη μπίτ' της».

«Απόλυτα φυσιολογικό», με διαβεβαίωσε. «Μη σ' πασχολει».

«Έχεις δικιο. Πάντως λέω να μην την αφήσω να εξα- ναδιαβάσει περιοδικά επιστημονικής φαντασίας».

«Μα τι υποψιάζεται το ελσος πάντων;» με ρώτησε ο Τζόνσον.

«Α...» χαμογέλασα αμήχανα. «Τα πάντα. Λέει ότι το νοίκι είναι αφύσικα φτηνό. Ισχυρίζεται ότι όλοι οι άλ- λοι πληρώνουν είκοσι με πενήντα δολάρια παρα- πόνω».

«Είναι γεγονός αυτό;»

«Ναι», τον διαβεβαίωσα και τον χτύπησα φιλικά στο μπράτσο. «Γι' αυτό, ούτε κι εσύ μη βγάλεις τσιμου- δια σε κανέναν. Μη χαλάσουμε και τη δουλειά».

Τον άφησα και συνέχισα το δρόμο μου ως το αντι- κρινό μαγαζί.

«Το 'ξερα εγώ», δήλωσε σκυθρωπά η Ρουθ. Το 'ξερα».

Με κοιταξε διαπεραστικά πάνω απο τη λεκάνη με τα βρεγμένα ρούχα της μπουγάδας.

«Τι ξερες, γλυκ' αμου», τη ρωτήσα αφηνοντας κα- τω την αλλαξια των σεντονιων που ειχα πεταχτει ν- αγοράσω.

«Τουτο το σπ τι ειναι βιτρίνα για κατ. κακό» δηλω- σε. Σηκωσε το χερι να με προλάβει. «Μην πεις λεξη Ανοιξε μονάχα τ' αφτιά σου και άκου».

Κάθσα στην καρεκλα κα. περιμενη καρτερικα. «Ναι αναπουλα» μωρμουρισα.

«Ανακαλυψα μηχανες στο υπογειο» μου ξεφουρν- σε αποτομα η Ρουθ.

«Μηχανές; Τι μηχανές; Μηχανές τρένου;»

Τα χείλη της σφ χιτηκαν. «Αοι τ' ε καρυδες» φωνη-

Ξε αρχίζοντας να φουντώνει. «Τις είδα σου λέω!»

Μιλούσε σοβαρά!

«Έχω κατέβει κι εγώ εκεί κάτω» παρατήρησα

«Γιατί, εγώ δεν είδα τις μηχανές που λες;»
Κοιτάξε ανησυχησολογικά. Δε μου άρεσε ο τρόπος που το έκανε. Ήταν σαν να πιστεύε σε σοβαρά ό,τι μπορεί να παραμόνευε κάποιος στο παραθύρο κρυφάκουγοντας το λέγαμε.

«Ήταν κάτω από το μπόνε ο» διευκρίνισε

Δεν εκρυψα τη δυσπιστία μου.

Η Ρουθ τινάχτηκε πάνω «Αφού είσαι άπιστος Θωμάς πάμε να τις δεις με τα μάτια σου!»

Με κρατούσε από το χέρι όση ώρα διασχιζαμε το διαδρόμο καθώς κι όταν μπήκαμε στο ασανσέρ. Στεκόταν βλοσυρή στο πλευρό μου ενώ κατεβαιναμε με το χέρι της να σφίγγει το δικό μου.

«Πότε τις είδες» τη ρώτησα, προσπαθώντας να δείξω κατανόηση.

«Όταν έκανα την μπουγάδα στην αθούσα των πλυντηρίων εκεί κάτω» μου εξήγησε «Η μάλλον στο διαδρόμο καθώς γυρίζα με τα ρούχα. Πήγα να προς το ασανσέρ, όταν είδα μια πόρτα στον τοίχο. Ήταν μισάνοιχτη».

«Και μπήκες μέσα» τη ρώτησα.

Γύρισε και με κοίταξε σιωπηλή.

«Κατάλαβα. Μπήκες μέσα», είπα.

«Κατέβηκα τα σκαλοπάτια» είχε φως και —»

«Και είδες μηχανές», τη διέκοψα.

«Ναι, είδα μηχανές».

«Μεγάλες;»

Τη στ.γμή εκείνη το ασανσέρ μας σταμάτησε και ο. πόρτες ανοίξαν. Βγήκαμε στο διαδρόμο του υπόγειου.

«Θα σου δείξω πόσο μεγάλες», απάντησε η Ρουθ

Προχωρήσαμε και φτάσαμε μπροστά σ' έναν άδειο τοίχο.

«Εδώ είναι», δήλωσε η Ρουθ.

Την κοίταξα ερωτηματικά. Μετα χτύπησα δοκίμαστικά τον τοίχο «Γλυκά μου» της είπα

«Μην τολμήσεις να περαιοτόπου σκεφτεσαι!» γρύλισε εκείνη «Δεν ακούσεις ποτέ γ.α.μ.σ.ι. λες πόρτες»

«Κα, λες πως αυτή που είδες ήταν μυστική πόρτα»

«Μπορεί ο τοίχος να γλ.στρά.απο.πάνω.της» απάντησε αρχίζοντας κ. αυτή να χτυπά τον τοίχο. Ο ήχος του μου φάνηκε κανονικά συμπαγής «Παναθενα» μουντουρισε μέσ από τα δόντια της «Φαντάζομαι είσαι έτοιμος να πεις».

Δεν το είπα. Απλώς περιμένα κοιτάζοντας τη

«Χάσατε τίποτα» ακούσαμε ξαφνικά πίσω μας

Παραδεχόμαί ότι, ακόμη και η φωνή του θυρωρού έμοιαζε με τον Πητερ Λόρρε γλωωδής κα. υποστή η Ρουθ α.φ.ν.δ.ά.σ.τ.η.κ.ε και της έξφυγε μια αν.χ.τ.η.κ.ρ.α.γ.ή. Ακόμη κι εγώ αναπήδησα.

«Η γυναίκα μου νομίζει, ότι —» αρχισα να εξηγώ νευρικά.

«Του εξηνούσα το σωστό τρόπο που κρεμιέται ένα καθρό» με πρόλαβε η Ρουθ «Έτσι γίνεται, αναπή μου», έκανε γυρίζοντας προς το μέρος μου «Μπήγεις το καρφό, λοξά και προς τα κάτω, όχι, ίσια μπροστά. Το κατάλαβες τώρα;» Μου έπιασε το χέρι.

Ο θυρωρός χαμογέλασε.

«Καληνύχτα» του είπα αμήχανα. Ενώθα τα ματια του καρφωμένα πάνω μας καθώς πήγα ναμε προς το ασανσέρ.

Όταν εκλεσε η πόρτα του θαλαμ.σ.κ.ου η Ρουθ γ.ρ.ισε προς το μέρος μου φουντωμένη «Μα τόσο γλ.β.ος είσαι!» ξεσπάσε «Τι θέλεις να κάνεις, δι.λ.α.δ.ι. Να τραβήξεις τις υποφίες του πάνω μας»

«Μα, γλυκιά μου, εγώ...» ψέλλισα σαστισμένα.

«Ας τα τώρα» μ' έκοψε η Ρουθ. «Υπάρχουν μηχανές εκεί κάτω σου λέω. Πελώρες μηχανές. Τις είδα. Κι εκείνος ξέρει ότι είναι εκεί».

«Μωρό μου», της είπα, «γιατί δεν—»

«Κοίταξέ με στα μάτια», πρόσταξε κοφτά.

Την κοίταξα. Πολύ σκεπτικά.

«Με θεωρείς ανισόροπη, έτσι;» με ρώτησε. «Έλα, απάντησέ μου. Μη διστάζεις».

«Νομίζω ότι απλώς έχεις μεγάλη φαντασία», αναστέναξα. «Διάβασες γι' αυτά τα—»

«Ε εσύ δεν τρώγεις!» μου μούρμούρισε αγανακτισμέ να. «Είσαι σκέτο παχύδερμο.»

«Έχεις το ίδιο πρόβλημα με το Γαλιλαίο», τόλμησα να της πω.

«Θα σου το αποδείξω», δήλωσε αποφασιστικά. «Θα κατέβουμε πάλι απόψε όταν ο θυρωρός θα έχει πάει για ύπνο. Αν, δηλαδή, κοιμάται ποτέ του».

«Άρχισα στ' αλήθεια ν' ανησυχώ για λογαριασμό της».

«Σταμάτα πια, γλυκιά μου», την ικέτεψα. «Σε λίγο θ' αρχίσω να φοβάμαι κι εγώ».

«Ωραία» μου είπε. «Πολύ ώρα σ'! Κι οτι είχα αρχίσει να πιστεύω πως ούτε με σεξισμό δε θα 'παιρνες χαμπάρι».

Όλο εκείνο το απογεύμα το εβγάλα κοιτάζοντας τη γραφομηχανή μου. Ήταν αδύνατο να κάνω δουλειά μ' έτρωγε η ανησυχία.

Δεν μπορούσα να το καταλάβω. Λες τελικά η Ρουθ να μιλούσε σοβαρά. Εντάξει.. σκεπτικά. ας το δούμε από την αρχή. Είχε δε μια πόρτα ξεχασμένη μισάνοιχτη. Προφανώς από αμελεία. Αν υπήρχαν στ' αλήθεια πελώρες μηχανές κάτω από την πολυκατοικία, όπως

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ, ΚΕΛΕΠΟΥΡΙ

ισχυριζόταν η Ρουθ, εκείνο που τις είχαν φτιάξει γούρα δε θα πθελαν να τις δει κανείς.

Στην Ανατολική 7η Οδό. Σε μια πολυκατοικία που πήρχαν πελώρες μηχανές κάτω από το πάτωμα. Θα μπορούσε να 'ναι αλήθεια:

...

«Ο Θυρωρός έχει τρία μάτια!»

Η Ρουθ έτρεμε συνκορη. Το πρόσωπό της ήταν ασπρό σαν πανί. Εμοιάζε με κοριτσάκι. Λο που μόλις είχε διαβάσει την πρώτη του ιστορία τρομού.

«Έλα γλυκιά μου», προσπάθησα να την καθησυχάσω, σφηνώνοντας τη στην αγκαλιά μου. Ήταν τρομοκρατημένη. Εδώ που τα λέμε, κι εγώ δεν πηγαινα πίσω. Φοβόμουν, όχι γιατί ο θυρωρός είχε τρία μάτια αλλά για τη Ρουθ.

Δεν είπα τίποτα στην αρχή. Τι μπορεί να πει κανείς όταν η γυναίκα του έρθει και του ξεφουρνίσει και το στο τρελό.

Η Ρουθ έτρεμε για κάμποση ώρα. Όταν μίλησε τελικά, η φωνή της ήταν σ' γαλήνη φοβισμένη.

«Ξέρω», είπε. «Δε με πιστεύεις».

Ξεροκατάπια. «Μωρό μου...» μούρμούρισα μην ξέροντας τι άλλο να πω.

«Θα κατέβουμε εκεί κάτω απόψε», απάντησε. «Το πράγμα έχει παρε άλλες διαστάσεις τώρα. Είναι σοβαρό».

«Δε νομίζω ότι θα 'ταν σωστό...» άρχισα να λέω.

«Ενώ θα πάω» φώναξε η φωνή της ήταν διαπεραστική τώρα σχεδόν ωστερική. «Σου λέω υπαρχουν μηχανές εκεί κάτω! Πιανάθεμά σε, υπάρχουν μηχανές!»

Άρχισε να κλαίει, τώρα με το κορμί της να τρέμει.

νίζεται από τους λυγμούς. Της χαιδεύει τα μαλλιά, αποκρινώντας το κεφάλι της στον ώμο μου. «Εντάξει, καλή μου», τη διαβεβαιώσα. «Θα κάνουμε όπως λες».

Προσπάθησε να μου μιλήσει μέσ' από τους λυγμούς της. Αλλά δεν τα κατάφερε. Αρνότερα, όταν ηρέμησε, άκουσα υπομονετικά τα όσα είχε να μου πει. Δεν ήθελα να την ταραξώ περισσότερο. Σκεφτήκα ότι το καλύτερο που έχω να κάνω ήταν να την αφήσω να μου εξηγήσει.

«Περπατούσα στον προθαλάμο κάτω» μου είπε. «Πήγαινα να δω αν είχαμε κανένα απονευματινό γράμμα. Ξέρεις ότι μερικές μέρες ο ταχυδρόμος».

Κοντοστάθηκε. «Έλεος πάντων, αυτό είναι ασχέτο», συνέχισε. «Έκείνο που έχει σημασία είναι αυτό που συνέβη ενώ περνούσα δίπλα από το θυρωρό».

«Τι συνέβη» ρώτησα, αν και φοβαίμαι πως μάντευα τι θα 'λεγε.

«Μου χαμογέλασε» αποκρίθηκε η Ρουθ. «Ξέρεις μ' εκείνο το χαμόγελό του. Το γλυκερό και δολοφονικό».

Δεν το σχολίασα ούτε έφερα αντιρρηση. Εξακολουθούσα να πιστεύω ότι ο θυρωρός ήταν ένας άκακος φουκαράς που είχε την ατυχία να έχει φάτσα σαν να βγήκε από ταινία φρίκης.

«Λοιπόν;» τη ρώτησα. «Τι έγινε;»

«Τον προσπέρασα και ένιωσα ένα ρίνος. Με είχε κοιτάξει με τρόπο σαν να ήξερε για μένα πράγματα που δεν τα ήξερα καν η ίδια. Δε με νοιάζει τι θα πεις εγώ πάντως έτσι ένιωσα. Και μετά...»

Ανατρίχιασε ολοκληρή. Πηρα το χέρι της στο δικό μου.

«Τι έγινε μετά;» την παρότρυνα να συνεχίσει.

«Τον ένιωσα να με κοιτάζει».

Το ίδιο είχα νιώσει κι εγώ όταν ο τυπος μας είχε

πετύχει στο υπόγειο. Καταλάβαινα τι εννοούσε. Το ένιωθες πραγματικά όταν σε κοιτούσε.

«Εντάξει» τη διαβεβαιώσα. «Γι' αυτό δεν αμφβάλλω».

«Ο αμφιβάλλεις όμως, αυτό που θα ακουσεις τώρα αμέσως» με διαβεβαίωσε βλοσυρά η Ρουθ. «Εμείς σαν παγωμένη γίαια στιγμή και μετά είπε. Όταν νύχτισε το κεφάλι να κοιτάξω τον είδα να απομακρύνεται προς την αντίθετη κατεύθυνση».

Καταλάβαινα πού το πήγαινε. «Κοιτάς τον» «Αρχισα να της λέω αδέξια».

«Το πρόσωπο του ήταν στραμμένο προς την άλλη μεριά αλλά με κοιτάζει!»

Ξεροκατάπα. Σταθήκα εκεί αμήχανος χαιδεύοντας αφηρημένα το χέρι της, δίνοντας να το προσεξω.

«Πως γλυκιά μου» άκουσα τον εαυτό μου να τη ρωτά.

«Υπήρχε ένα μάτι, στο πίσω μέρος του κρανίου του».

«Γλυκιά μου», μουρμούρισα. Την κοιτάξα γιατί να το αρνηθώ. – με φόβο. Ένα μωαλό που χάνει την ισορροπία του ποτέ δεν ξέρει ξέρει που θα καταλήξει.

Η Ρουθ έκλεισε τα μάτια της. Αποτόμα τραβήξε το χέρι της από το δικό μου και έπλεξε τα δαχτυλά της. Τα χείλη της σφίχτηκαν. Είδα ένα δάκρυ να τρέχει από το αριστερό της μάτι και να κυλά στο μάγουλό της. Το πρόσωπό της ήταν σαν πανί.

«Το είδα» ψιθύρισε σιγανά. «Μάρτυς μου ο θεός αλλά το είδα εκείνο το μάτι».

Δεν ξέρω γιατί συνέχισα να την ακούω. Όπως απομαχόχισμο. Στην πραγματικότητα ήθελα να ξεχάσω την όλη υπόθεση, να προσποιηθώ ότι τίποτα δεν είχε συμβεί ποτέ.

«Πως και δεν τον είχαμε δει πρωτότερα. Ρουθ...»

ρωτήσα αμνηχανα «Έχουμε ξαναδεί το πίσω μέρος του κεφαλιού του».

«Το 'χουμε ξαναδεί λες; Είσαι σίγουρος;»

«Μα γλυκιά μου, κάποιος θα το είδε κι άλλοτε. Φαντάζεσαι ότι ποτέ δε βρέθηκε άλλος άνθρωπος πίσω του;»

«Τα μαλλιά του ήταν τραβηγμένα, Ρικ», μου εξήγησες. «Και πριν το βάλω στα πόδια είδα τα μαλλιά μου να σκεπάζουν πάλι το ματί: έτσι ώστε να μη φαίνεται πια».

Είπε να εκεί σιωπηλός. Τί θα μπορούσα να πω, αναρωτήθηκα. Τί θα μπορούσε κανείς να πει στη νυναικα του όταν του λέει τέτοια πράγματα. Ότι της έστριψε η βίδα. Ότι είναι εντελώς αν σορροπη. Η εκείνο το παλιό, χαζό «Δουλεύεις σκληρά και χρεάζεσαι λιγυ ξεκούραση». Η Ρουθ δε δούλευε καθολου σκληρά. Αλλά από την άλλη μεριά μπορεί και να δούλευε υπερωρίες με τη φαντασία της.

«Θα έρθεις μαζί μου εκεί και τώρα απήψε,» με ρώτησε.

«Εντάξει», συμφώνησα με ζορισμένα ηρεμη φωνη.

«Εντάξει, καλή μου. Τώρα δεν πας να ξαπλώσεις κ λίγο;»

«Είμαι εντελώς καλά».

«Πήγανε να ξαπλώσει κ γλυκιά μου» προस्ताξα πιο αυστηρά. «Θα ερθω μαζί σου απόψε. Αλλά τα ρα θέλω να πας να ξαπλώσεις».

Σταθηκε στα ποδια της. Υστερα τράβηξε νια την κρεβατοκάμαρα και ακουσα το κρεβάτι να τριζει κ σ θώς ξάπλωνε.

Μπήκα λίγο αργότερα να ρίξω πάνω της κάτι. Στεκόταν ασάλευτη με τα μάτια καρφωμένα στο ταβάν. Δεν της είπα τίποτα. Δε νομίζω ότι είχε διάθεση ν.α κουβέντες.

«Πες μου τι μπορώ να κάνω;» ρώτησα με απόγνωση τον Φιλ.

Η Ρουθ κοίταξε. Έχα βγει, αθρόωβα έξω. Στον δρομο.

«Αποκλείεις το γεγονός να υπάρχουν πραγματικά ο. μνηχανες και να τς είδε ο ρωτησε ο Φιλ. «Τίποτα αδύνατο;»

«Ναι, δε λέω», μουρμούρισα. «Αλλά, στην περίπτωση αυτή, ξέρεις και τί άλλο είναι τότε δυνατό.»

«Κοίτα... πρέπει να κατέβεις να δεις το θυρωρό. Πρέπει να του—»

«Όχι», τον έκοψα. «Δεν κάνουμε τίποτα έτσι».

«Λες να κατέβεις μαζί της απόψε εκεί κάτω;»

«Αν επιμένει», αποκρίθηκα. «Αλλιώς όχι».

«Λοιπόν», πρότεινε ο Φιλ, «όταν ξεκινήσετε, περάστε να πάρετε κι εμάς».

Τον κοίταξα περιεργα. «Θέλεις να πεις ότι αρχές να το πιστεύεις κι εσύ τώρα;»

Μου έριξε ένα παραξενο βλέμμα. Έίδα το καρδιά στο λαιμό του ν' ανεβοκατεβαίνει νευρικά.

«Μη Κοίτα να δες κ μην κάνεις λόγους κ τένναν» μουρμούρισε.

Κοίταξε ανησυχα ολόγυρα και μετα πάλι προς το μέρος μου.

«Και η Μαρτζ μου ειπε ακρ.βως το 'δω» κ θυρωρε σιγανα. «Ισχυριστηκε ότι ο θυρωρός μας έχει τρι μάτια».

Πεταχτηκε έξω μετά το δειπνο γ.α ν αγοράσει κ νο παγωτό. Ο Τζόνσον έκανε κανονικά τ.κ. γ.α ν.

«Υπερωρίες βλέπω υπερωρίες» του ειπα φ.α. κ.α. καθώς βαδίζαμε μαζί.

«Περιμένουν φασαρίες α...ό τις συμμορίες νεαρών της γειτονιάς» μου εξήγησε.

«Δεν έχω δε, καμιά συμμορία του», παρατήρησα σφηρημένα.

«Α, υπάρχουν, μην ανησυχείς».

«Μμμμ»

«Τι κάνει η γυναίκα σου,»

«Καλά», απάντησα.

«Εξακολουθε, να πιστεύεις, ότι η πολυκατοικία είναι, β.τρίνα γ α κάποια βρομοδουλειά,» γέλασε

«Οχι» ξεροκατάβια «Της τα έκοψα Νομίζω ότι με δούλευε από την αρχή».

Κοιμήσε το κεφάλι του και με καληνυχτίσε στη γωνία Για καποό λόγο ήταν αδύνατο να εμποδίσω τα χέρια μου να τρεμόουν σ' όλο το δρόμο του γυρισμού Χώρα που κάθε τόσο γυρίζα και κοίταζα πίσω μου

«Ηρθε η ώρα», άκουσα τη φωνή της Ρουθ.

Γρόλισα κάτι ακαθόριστο και γυρίσα από την άλλη μεριά στο κρεβάτι. Η Ρουθ με σκουνησε Ανοξα τα μάτια μου νυσταγμένα και το βλέμμα μου έπεσε αυτόματα στο ρολόι Τα φωτεινά νούμερα έδεχναν ότι η ώρα ήταν σχεδόν τεσσερις το πρωί.

«Θέλεις να πάμε τώρα,» μουρμουρίσα μην έχοντας ακόμη ξυπνήσει. ορκετά γ α να δείξω το απαιτούμενο τακτ

Επακολούθησε μια συντομη σιωπή από μέρους της Αυτό ήταν που με ξυπνήσε ολοτελα

«Εγώ θα πάω», μου δήλωσε ξερά.

Ανακάθισα στο κρεβάτι Την κοιτάξα στο μισοσκόταδο, με την καρδιά μου να βροντά κάπως υπερβολικά Το στομάχι και το λαρυνγι μου ήταν καταξέρα

«Ένταξει», συμφώνησα «Περιμενε λίγο να ντυθώ» Η Ρουθ ήταν ήδη ντυμένη Την άκουγα που ετοιμα

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΚΕΛΕΠΟΥΡΙ

ζε καφέ στην κουζίνα, ενώ εγώ φορούσα τα ρούχα μου Δεν έκανε καθόλου θόρυβο Θέλω να πω η Ρουθ που έκανε δεν πρόδινε καμιά τρεμούλα στα χέρια της Εξαλλομ.λούσε πολλο λονικά Αλλά όταν κοιτάξω καθρεφτη του λουτρού αντικρίσα έναν πολύ ανήσυχ σιζύγο Ερίξα κρύο νερό στο πρόσωπο μου και χτένασα τα μαλλιά μου.

«Ευχάριστο» είπα όταν μου έδωσε το φλ.τζάνι με τον καφέ Υστερα σταθήκα εκεί νευρόκός αμηνανός μπροστά στην πόρτα μου τη γυναικεία

Η Ρουθ δεν ήπια καφέ «Ξυπνήσες εντελώς τωρα» με ρώτησε κάποια στιγμή Κουνήσα το κεφάλι καταφάτικα Προσέξα τον ηλεκτρικό φάκο και το κατωαριδί στο τραπέζι της κουζίνας Αποτέλεε ωσαύτον καφέ μου

«Ετοιμος» δηλώσα «Αντε να ξεμπερδευουμε»

Ένιωσα το χέρι της στο μπράτσο μου.

«Ρ.κ. ελπίζω να μη» αρχισε να λέει Μετά σταμάτησε και γύρσε προς την άλλη μεριά το πρόσωπο της

«Τι;»

«Τίποτα», αποκρίθηκε. «Ας ξεκινάμε».

Το κτήριο ήταν σιωπηλό σαν τάφος όταν βγήκαμε στο διαδρόμο Ε χαμε φτάσει στα μισά προς το πσαν σέρ όταν θυμήθηκα τον Φ.λ.κ.α. τη Μαρτίζ Της το είπα «Δεν μπορούμε ν' αργήσουμε άλλο» παρατήρησε «Θα φωτίσει όπου να 'ναι».

«Περιμενε μια στιγμουλά να δω τουλάχιστον αν έχουν σηκωθεί», της είπα

Δεν έφερε αντίρρηση Περιμενε δ.π.λα στην πόρτα του ασανσερ ενώ εγώ προχώρησα πιο κάτω στο διαδρόμο και χτύπησα σιγανά την πόρτα του διαμερισματός τους Δεν πήρα καμια απάντηση Κοιτάξε πίσω σου διάδρομο Η Ρουθ είχε εξαφανιστεί!

Ένιωσα την καρδιά μου να κάνει τουμπα Α... και μόνι σ γούρος ότι δεν υπήρχε κανένας κινδύνος...

«Πάντα, ομολογώ, οτι πανκοβλήθηκα. Ρούθ»
 «Τελούσα και ορμήσα προς τις σκάλες»
 «Περμένε μια στιγμή» ακούσα τον Φίλιπ να φωνάζει.

α δυνατό από μέσα.

«Δεν μπορεί!» φώναξα πάλι μου αρχίζοντας να κα-
 τεβα να τρέσσει τέσσερα τα σκαλοπάτια

Όταν εφτάσα στο πάτωμα είδα ότι η πόρτα του α-
 σανσέρ ήταν ανοιχτή και φέρε χυνόταν από μέσα. Ο
 θαλαμώσκος ήταν αδελφός.

Κοιτήξα γύρω μου. Ήταν άδεια διακοπτή λάμπας
 αλλά δεν είδα τίποτα. Αρχισα να προχωρώ στο σκο-
 τερό διαδρόμο σαν πλοηγός που μπορούσα

Καλή μου! Ήθερα με άγνωστα «Ρούθ που
 είσαι»

Τη βάρκα να στενεύει, δέχλα από, α πόρτα στο δια-
 δρόμο. Ήταν ανοιχτή.

«Τώρα μπορείς να πούμες να μου φέρεσαι, σαν να
 μου να γράφω» μου είπε η μητέρα

Μου κόπηκε η ανάσα και ενώσα έντονο χέρι στο μα-
 νουέλο μου. Καταλαβαίνω ότι ήταν το δικό μου. Η Ρούθ
 είχε δική! Υπήρχαν τέλειες μετα την πόρτα. Και είχε
 φως εκεί, κάτω και ακουγόταν ηχοί. Θόρυβο μεταλλ-
 λικοί και παράξενοι βόμβοι.

Πήρα το χέρι της στο δικό μου. «Με συγχωρείς»
 ψιθύρισα. «Σου ζητώ συγγνώμη»

Το χέρι της σφίχτηκε στο δικό μου. «Πολύ καλά»
 είπε. «Ας τα ξεχάσουμε αυτά τώρα. Υπάρχει κάτι πολύ
 σκοτεινό σε όλα αυτά».

Εννεύμα καταφατικά «Ναι» μου, ούρρα καταλα-
 βαίνοντας ότι δεν μπορούσε να δει το κομμάτι του
 κεφαλιού μου στο σκοτάδι.

Ας κατεβούμε, προτείνει η Ρούθ

«Δε νομίζω πως θα 'ταν φρόνιμο» παρατήρησα
 «Πρέπει να μάθουμε», απάντησε, λες και η διαλεύ-

κάνση της υποθέσεως ήταν ιερό καθήκον, μιας

«Μα μπορεί να υπάρχει κάποιος εκεί κάτω» ή α
 μαρτυρήθηκα

«Απλώς θα ριξούμε μια ματιά στα κρυφά» επείχε να
 η Ρούθ.

Με τραβήξε πίσω της. Υποθετω ότι το φλότο, το δε-
 με αφήσε να κανω πίσω. Αρχισαμε να κατεβαίνουμε.
 Και τότε η σκέψη άστραψε στο μυαλό μου. Αν η Ρούθ
 είχε δική για την κρυφή πόρτα και τις μηχανές, τότε
 έπρεπε να έχει δική και για το θυρωρό. Ο τύπος έπρε-
 πε σίγουρα να έχει.

Ένώσα κάπως στη νύχτα να ανεβούμε, να βρ σκουα.
 στην Ανατολική 7η Οδό. Θυμίστα στον εαυτό μου. Σε
 μια πολυκατοικία στην Ανατολική 7η Οδό. Όλα σσα
 αιμβανούν, τώρα είναι αληθινά.

Ήταν σχεδόν αδύνατο να πείσω τον εαυτό μου.

Σταματήσαμε στη βάση της σκάλας. Εκεί, μαριάρω
 σα, κοιτούσαμε πέρα με γουρλωμένα μάτια. Υπήρχαν
 μηχανές εκεί, κάτω, καμία αμφβολία γι' αυτό. Απ-
 στερτες μηχανές! Και ενώ τις κοιτούσα, άρχισα να συ-
 νειδητοποιώ τι είδους μηχανές ήταν. Είχα διαβάσει κι
 εγώ βιβλία και μάλ στα όχι επιστημονικής φαντα-
 σίας.

Ενώσα κάτ, σαν λ' γγο. Δεν είναι εύκολο να προ-
 σαρωστές, αμέσως σε μια τέτοια εμπειρία. Τη μια
 σι, γιγ να εισα, ο ένα κο νό διαμέρισμα και την άλλη
 σε, σε τουτο το χωρο που ξεχείλιζε απο ενέργεια!
 Ενώσα να κλονίζομαι από τη φοβερή αποκάλυψη.

Δεν ξέρω πόση ώρα στεκόμαστε αποσβολωμένο,
 ετοι, αλλά ξαφνικά συνειδητοποιώ ότι, έπρεπε να
 του δίνουμε από κει, να αναφέρουμε στις αρχές τι νι-
 νόταν.

«Φευνούμε!» θύρισα στη Ρούθ. Αρχισαμε να ανε-
 βαίνουμε πάλι τα σκαλοπάτια, με το μυαλό μου να

1 δούλευε, κι αυτό σαν μηχανή κλωνοποιούσε δεξες τη
 2 1 μα μετά την άλλη, γοργά ξεφρενα και όλες τους η
 3 1 ταν παλαβές — αλλά και πιθανές. Ακόμη και οι πιο
 4 2 τρελές.

Ενώ διασχιζαμε το διαδρόμο του υπογείου είδαμε
 ξαφνικά το θύρωρό να έρχεται προς το μέρος μας
 ήταν ακόμη σκοτεινό, μόνο που είχε αρχίσει πια
 να χαράζει. Αρπάξαμε τη Ρουθ και την τραβήξαμε πίσω
 κάπως από μια καλανά. Ζαρωσαμε πίσω της κρατών
 5 1 τας και την ανάσα μας, με τ' αφτίδι τεντωμένα για τα
 6 1 βήματά του που μας ζυγώναν.

Πέρασε από δίπλα μας κρατώντας ένα φακό, αλλά
 δεν έπαιζε το φως του ολόγυρα. Απλώς βάδιζε γραμ-

7 1 μή προς την ανοιχτή πόρτα

8 1 Και τότε ήταν που συνέβη

9 1 Μόλις έφτασε στο φως που χυνόταν από την ανοι-
 χτή πόρτα, κοντοστάθηκε. Το πρόσωπό του ήταν γυρι-
 σμένο αντίθετα από μας, προς τη σκάλα.

Αλλά μας κοιτούσε

10 1 Εχασα και τη λιγοστή ανάσα που μου είχε απομεί-
 11 1 νει. Έμεινα παράλυτος από τρόμο, κοιτάζοντας σ' ε-
 12 1 κείνο το μάτι στο πίσω μέρος του κρανίου του. Και αν
 13 1 κο δεν είχε πρόσωπο ολόγυρα το αναθεματισμένο
 14 1 μάτι μας χαμογέλασε. Ήταν ένα μοχθηρό χαμόγελο
 15 1 ο γούρνος ανεπίτρεπτα τρομακτικό. Μας έβλεπε και δια-
 σκεδάζε μαζί μας, και ούτε που ακούζοταν που το
 έβλεπα.

Πέρασε από το κατώφλι και η πόρτα βροντήσε κλει-
 νοντας πίσω του. Ύστερα ο τοίχος γλίστρησε στο
 πλάι και η πόρτα χάθηκε από τα μάτια μας

16 1 Μείναμε εκεί τρέμοντας.

«Το είδες», ψιθύρισε η Ρουθ τελικά.
 «Ναι»

«...έρε, ότ, είδαμε εκείνες τις μηχανές» παροτρύν-
 σε «Παρ όλα αυτά δεν έκανε τίποτα».

Συνεχισαμε να μιλάμε ενώ ανεβαίναμε με το σ-
 σανσέρ.

«Ίσως δε συμβαίνει τίποτα κακό», μουρμούρισα
 «Μπορεί»

Σταματήσα καθώς έφερνα πάλι στο νου μου εκεί-
 νες τις μηχανές. Ήξερα τι είδους μηχανές ήταν.

«Τι θα κάνουμε τώρα», με ρώτησε η Ρουθ. Την κυ-
 ταξα. Ήταν τρομοκρατημένη. Την εσφίξα πάνω μου
 να της δώσω καιράνιο. Αλλά κι εγώ δεν ήμουν λ γοτρε-
 ρο τρομαγμένος.

«Καλύτερα να φύγουμε από δω μέσα», είπα τελικά
 «Και γρήγορα, μάλιστα».

«Όμως δεν έχουμε μαζέψει τίποτα από τα πράγμα-
 τά μας», παρατήρησε εκείνη.

«Θα τα μαζέψουμε», απάντησα. «Θα έχουμε φύγει
 πριν ξημερώσει. Δε νομίζω ότι μπορούν να...»

«Μπορούν, Ποιός;»

Τώρα γιατί το 'χα πει αυτό, αναρωτήθηκα. Όμως
 έπρεπε να είναι οραδο. Δεν μπορεί ο θύρωρος να είχε
 φτιάξει όλες εκείνες τις μηχανές μόνος του.

Νομίζω ότι ήταν εκείνο το τρίτο μάτι που επιβε-
 βαιώνει τη θεωρία μου. Και όταν σταματήσαμε να δου-
 με τον Φιλ και τη Μαρτζ και μας ρώτησαν τι είχαμε
 δει, τους εξήγησα την άποψή μου. Η Ρουθ δε νομίζω
 να ξαφνιασθηκε ιδιαίτερα. Σίγουρα το ίδιο είχε σκε-
 φτεί κι εκείνη.

«Νομίζω ότι, το κτήριο είναι διαστημολογείο» εξή-
 γησα.

Οι δυο φίλοι μας με κοίταξαν εμβρόντητοι. Ο Φιλ
 άρχισε να χαμογελά, αλλά το 'κοψε απότομα όταν εί-
 δε ότι δεν αστειομοιούν.

«Τι έκανε λέει!» φώναξε η Μαρτζ.

«...έρω ότι ακούγεται τελειώς τρελό» είπα καταλαβαίνοντας ότι έδειχνα πιο ανισόρροπος απ' α.τ. πονηγ' να καμώ. «Αλλά ήτα» πυραυλοκινήτηρες εκείνες μηχανές κάτω. Δεν ξέρω πως στο διαβόλο μου, καν' εκεί. «Ανασκήσασθε λησμονημένους τους λόγους μου, λησμονησάτε ποσα μάτια ήτα» καθε σικαρία. «Το μόνο που ξέρω είναι ότι είναι πυραυλοκινήτηρες».

«Μα αυτό σημαίνει ότι το σπίτι είναι» είπα διαστημόπλοιο. «Τρελό πνιχτό» είπα ο Φίλ αλλάζοντας την πρόταση στα «σα από παραίτηση σε ερωτηση».

«Ακριβώς», αποκρίθηκε η Ρουθ.

Ανατρίχιασα. Η απάντησή της ήταν σαν να 'βαζε την τελευταία σφραγίδα. Ότι είχε πει τώρα τελευταία είχε βγει απόλυτα σωστά.

«Μα» «έκανε σαστισμένα η Μαρτζ, «Τί νόημα έχει;»

Η Ρουθ μας κοίταξε σταθερά, «Ξέρω», δήλωσε.

«Τι ξέρεις, καλή μου;» ρώτησα, τρέμοντας την πιθανή απάντηση.

«Εκείνος ο θυρωρός. Δεν είναι άνθρωπος. Αυτό το διαπιστώσαμε. Έκείνο το τρίτο μάτι που αποδεδειγμένα είχα, —»

«Θέλεις να πεις ότι στ' αλήθεια έχει τρίτο μάτι;» ρώτησε δισταχτικά ο Φίλ.

«Έννεμα καταφοτικά. «Ναι, έχει. Το είδα κι ενώ»

«Ω Θεέ μου!» ψέλλισε ο Φίλ.

«Δεν είναι άνθρωπος» επανέλαβε η Ρουθ. «Άνθρωπος είχα να αλλάσω, γουρμάκι από τούτη τη Γη. Μπορεί να μας μάζε, σε όλα εκτός από εκείνο το μυστί. Αλλά μπορεί να είναι εντελώς διαφορετικός που να χρειάστηκε να αλλάξει τη μορφή του. Και να αφήσε εκεννο το πρόσθετο μάτι, για να μας παρακολουθεί, διχώς να τον παρνούμε ειδηση».

Ο Φίλ χτένισε νευρικά τα μαλλιά του με δάχτυλα που τρέμαν.

«Είναι τρελό», μουρμούρισε.

Σωριάστηκε βαριά σε μια πολυθρόνα. Τα κορμί - α τον μνηθήκαν. Ενώ έμειναν αργός. Ενώ θα ανποχέως που ήμασταν ακόμη εκεί. Πιστευα ότι έπρεπε ν' αρπάξουμε το καπέλο μας και να το βάλουμε στα πόδια. Οι άλλοι δε φαίνονταν να διαισθάνονται άμεσο κίνδυνο. Τελικά αποφάσισα ότι δε θα χανάταν κι ο κόσμος αν περιμέναμε ως το πρωί. Ύστερα θα το έλεγα στον Τζονσον ή σε κάποιον υπεύθυνο τελοσπάντων. Από κλείεται να συνέβαινε τίποτα τώρα.

«Είναι τρελό», επανέλαβε ο Φίλ.

«Έδω εκείνες τις μηχανές», το. θύμσα «Υπάρχουν στ' αλήθεια. Δεν μπορείς να το αρνηθείς».

«Κοιτάξτε» είπε η Ρουθ. «Προκειται μάλλον να εξωγίνουσες».

«Μα τ, κάθουσα, και λες τώρα», «έκανε η Μαρτζ. «Εκνευρμένη. Κατάλαβα ότι ήταν κι αυτή τρομοκρατημένη».

«Γλυκία μου» είπα στη Ρουθ δειλά. «δ.α.β.α.ζεις πολύ λίγη επιστημονική φαντασία...»

Τα χείλη της Ρουθ σφίχθηκαν. «Μη μου αρχίζεις παλιταίδια» γρυλίσσε σργισμένα. «Πιστεύεις ότι ημιοινα τρελή όταν σου ανέφερα τις υποψίες μου για το αυτο το σπίτι. Το ίδιο όταν σου έκανα λόγο για τις μηχανές. Ησουν ακόμη πιο γουρμος πως εχά χάσει τα λογικά μου όταν σου είπα ότι ο θυρωρός έχει τρία μάτια. Δεν νομίζεις ότι είναι καιρός ν' αρχίσεις να με πιστεύεις, κα, σε κάτι...»

Το βούλωσα. Και η Ρουθ συνέχισε.

«Ας υποθέσουμε ότι είναι εξωγήινο» παραλλαίξε ελαφρά για χάρη της Μαρτζ. «Μπορεί να θέλουν μερικούς κατοίκους της Γης για πειραματισμό... για παρατήρηση», βιάστηκε να διορθώσει, δεν ξέρω γιατί έννοος τη χάρη τώρα. Οποιοδήποτε η ιδέα να γίνεις πειραμα-

11 τοζωο τρισόφθαλμοι θυρώνων από άλλο πλανήτη
 12 δεν ήταν δολοί σ' αναπαύει κη
 13 «Ποιος καλύτερος τρόπος υπάρχει, για να βρω-
 14 ανθρωπους» συνέχισε η Ρουθ «από το να φτιάξουν
 15 ένα διαστημόπλοιο σαν πολυκατοικία να το νοικιά-
 16 σουν κανονικά έτσι να το γεμίσουν κόσμο στα γρή-
 17 γορα»

18 Μας κοίταξε επιθετικά σαν να μας προκαλούσε να
 19 τη διαψεύσουμε, μην υποχωρώντας ούτε χιλιστό
 20 από τις απόψεις της.

21 «Και μετά», προσέθεσε, «λοπο ωραίο πρωί όταν
 22 όλοι θα κοιμούνται, ακόμη του καλού καιρού... έχει
 23 γεια, Γη»

24 Το κεφάλι μου στριφογύριζε. Ήταν τρελό, αλλά τι
 25 θα μπορούσα να πω; Ήδη είχα δείξει ορθολογιστική
 26 σκεπτική στην τρεις φορές και έχω πεσει έξω. Δε σή-
 27 κωνε να δείξω δυσπιστία και τώρα δεν άξιζε το ρίσκο.
 28 Κα, κατά βάθος δεν αμφέβαλλα ότι η Ρουθ είχε δίκιο.

29 «Μα ολόκληρο το κτήριο!» έκανε ο Φιλ, απρόθυμος
 30 να το πιστέψει. «Πώς θα μπορούσαν να... να το απο-
 31 γεώσουν;»

32 «Αν έρχονται από άλλο πλανήτη, μπορεί να είναι
 33 σίμωες πιο εξελιγμένοι από μας στη διαστημική τε-
 34 χνολογία»

35 Ο Φιλ κάτι πήγε να πει, δίστασε και μετά παρατηρή-
 36 σε «Μα δε μπορείς να του λους με ό διαστημόπλοιο»

37 «Το κτήριο μπορεί να είναι το κελύφος του διαστη-
 38 μόπλοιου» απάντησε ενώ «Κα, μάλλον αυτό συμβαί-
 39 νει. Ίσως το όιο το διαστημόπλοιο συμπεριλαμβάνει
 40 μονάχα τις κρεβατοκάμαρες. Δε χρειάζονται, κα, τιπο-
 41 τε άλλο. Εκεί θα βρσκονται όλοι στις πολύ πρωινές
 42 ώρες αν...»

43 «Όχι, με δέκοψε η Ρουθ. «Δε θα μπορούσαν ν' α-

πορρίψουν το κελύφος δίχως να τραβήξουν την προ-
 44 σοχή»

Μεινάμε όλο, σιωπηλοί παραδερνοντάς σε πυκνή
 45 καταχνιά αβεβαιότητας και αμορφών φόβων. Αμορ-
 46 φων γιατί δεν μπορείς να δώσεις μορφή σε κάτι που
 47 δεν ξέρεις τι είναι.

48 «Ακούστε με», είπε εξαφνα η Ρουθ

49 Τα λόγια της, έκαναν ξαφνικά ν' ανατριχιάσω. Ή
 50 θελα να της πω να παψει να εκφράζει, μεγαλοφώνα
 51 τα φρικαλεα της προασθηματα. Έχαν τη δυσανεξία τη
 52 τάση να επαληθεύονται.

53 «Υποθέστε ότι τουτο είναι, κανονικό κτήριο», είπε,
 54 «και οτι, το διαστημόπλοιο βρίσκεται ολόγυρα του»

55 «Μα...» Η Μαρτίττ να είχε κυριολεκτικά χαμένα και
 56 ένιωθε οργισμένη ακριβώς ν.αι, τα έχω χαμένα. «Δεν
 57 υπάρχει τίποτα γύρω από το σπιτι. Αυτό είναι ολόφα-
 58 νερο!»

59 «Αυτά τα πλοσματα θα διαθέτουν επιστημονικές
 60 γνώσεις πολύ πιο περα από τις δικές μας» εξήγησε
 61 η Ρουθ «Δεν αποκλείεται να έχουν καταφέρει να κά-
 62 νουν την ύλη αόρατη».

63 Νομίζω ότι όλοι σκιρτήσαμε νευρικά. «Γλυκιά
 64 μου...» μουρμούρισα.

65 «Δηλαδή το αποκλείετε...» ρώτησε η Ρουθ πεισμα-
 66 τικά

67 Αναστέναξα «Είναι πιθανό. Πιθανό αλλά παρατρα-
 68 βηγμένο».

69 Μεινάμε πάλι σιωπηλοί. «Ακούστε με» είπε πάλι η
 70 Ρουθ

71 «Όχι» την έκοψα «Η σειρά σου ν' ακουσεις. Νομι-
 72 ζω οτι έχουμε αρχίσει να χάνουμε τα λογ.κα μας με
 73 τουτη την ιστορία. Οστόσο είναι γεγονός ότι υπάρ-
 74 χουν μηχανές στο πωγειο και οτι ο θυρωμος έχει τρια
 75 μάτια. Με βάση αυτά τα δεδομένα και μόνο νομίζω ότι

η φρονιμάδα απαιτεί να πάρουμε δρόμο από δω. Τού-
τη τη στιγμή κιόλας»

Σ' αυτό τουλάχιστον συμφωνήσαμε όλοι
«Καλύτερα να ειδοποιήσουμε και τους άλλους ε-
νοίκους», πρότεινε η Ρουθ «Δεν μπορούμε να τους εγ-
καταλείψουμε εδώ»

«Οα χάσουμε πολύ μαχ χρόνο» διαφωνούσε η
Μαρτζ

«Όχι, δεν είναι σωστό να τους αφήσουμε εδώ μέ-
σα», δήλωσα. «Εσύ μόλιζε τα πράγματά μας, Ρουθ. Θα
πάω εγώ να τους ειδοποιήσω»

Όρμησα στην πόρτα και άρπαξα τον πόμολο.

Αλλά το πόμολο δε γύριζε.

Ένα κύμα πανικού με πλημμύρισε. Έσφιξα γερά το
πόμολο κι έβαλα όλη μου τη δύναμη να το στρίψω.
Ξαφνικά, προσπαθώντας να κυριαρχήσω στον πανικό
μου, σκέφτηκα ότι μπορεί η πόρτα να ήταν κλειδωμέ-
νη από μέσα. Την έλεγα

Ήταν κλειδωμένη απέξω

«Τι συμβαίνει», ρώτησε η Μαρτζ με φωνή που έτρε-
με. Μπορούσες να μαντέψεις το ουρλιαχτό που ήταν
έτοιμο να πεταχτεί από το λαρύγγι της

«Κλειδωμένη», εξήγησα λακωνικά.

Μια πνιχτή κραυγή ξέφυγε από τη Μαρτζ. Μείναμε
όλοι μαρμαρωμένοι, κοιτάζοντας σαν χαζοί ο ένας
τον άλλο

«Είναι αλήθεια», τραύλισε η Ρουθ με φρίκη. «Ω Θεέ
μου, τότε όλα είναι αλήθεια!»

Όρμησα προς το παραθυρό. Την άλλη στιγμή το
«τηριο άρχισαν να τρέμει σαν να γινόταν σεισμός. Πια-
τικά άρχισαν να κροταλίζουν και να πεφτούν από τα
ραφιά. Ακουσαμε μια καρέκλα να τσιμπάει με κρότο
στην κουζίνα.

«Τι συμβαίνει», φώναξε πάλι η Μαρτζ. Ο Φιλ την έ-

σφίξε στα μπράτσα του καθώς άρχισε να κλαψουρίζει.
Η Ρουθ έτρεξε σεμένα και μείναμε όλοι, έστα, παγωμέ-
νοι, νιώθοντας το πάτωμα να κλονίζεται κάτω από τα
πόδια μας.

«Ο, μηχανές!» φώναξε ξαφνικά η Ρουθ «Τις έβα-
λαν μπροστά».

«Θα χρεάζονται, προθέριμανση!» μάντεψα στην τύ-
χη «Υπάρχει ακόμη χρόνος να ξεφύγουμε!»

Αφησα τη Ρουθ και αρπάξα γοργά μια καρέκλα.
Κάτι μου έλεγε ότι και τα παράθυρα θα είχαν κλειδώ-
θει αυτόματα.

Εκσφενδονισα την καρέκλα στην τζαμαρία και εν-
τός τη βρυση. Οι κραδασμοί δυναμωσαν συνεχώς.
«Γρηγορά!» φώναξα για ν' ακουστεί πάνω από το
βουήτο. «Από τη σκάλα πυρκαϊας. Ίσως πριλα
βούμε!»

Κεντρίσμένο, από τον πανικό και τον τρόμο η
Μαρτζ και ο Φιλ αρχισαν να διασχίζουν το πατώμα
που έτρεμε. Σχεδόν τους πεταξε σηκωτούς έξω από
το σπασμένο παραθυρό. Η φουστια της Μαρτζ ησπί-
κε κάπου και σκόπηκε. Η Ρουθ έκοψε τα δαχτυλά της
βγηνκα τελευταίος με ένα κουματί, τζαμίου, καρφωμέ-
νο στο ποδι μου. Είχα τόση αδρεναλίνη στις φλέβες
μου που ούτε καν το ένιωθα χωμένο στη σάρκα μου.

Συνέχισα να τους σπρώχνω και να τους κεντρίζω
να κατέβουν τη σκάλα της πυρασφάλειας. Το τακούι
από την παντόφλα της Μαρτζ πιαστηκε σ' ένα σκαλί και
ξεκολλήσε. Η παντοφλα ξέφυγε από το ποδι της.
Στραβοπατώντας, κατέβηκε την πορτοκαλοχρώμη
σκάλα σχεδόν κουτροβαλώντας με το προσωπο πα-
νισμένο και παραμορφωμένο από τον τρόμο. Η Ρουθ
με σπρωπιούσα, κατεβανε γοργά πω από τον
φλ. Εγώ ακολουθουσα τελευταίος, σπρώχνοντας
τους να βιαστούν.

Είδαμε και άλλους ενωικούς στα παραθυρά τους και ακουσαμε τζαμαρές να σπάζουν από πιο ψηλά ή πιο χαμηλά πατώματα. Έδωκε ένα ηλικιωμένο ζευγάρι να βγαίνει από ένα παράθυρο και να αρχίζει, επισημαίνοντας να κατεβαίνει. Μας έκλειναν το δρόμο αναγκάζοντας μας να κόψουμε τη φορά μας.

«Αντε, κολληθείτε!» τους φώναξε η Μαρτί εκτός εαυτού. Οι άλλοι κοίταξαν πίσω τους με τρομαγμένα μάτια.

Η Ρουθ γύρισε προς το μέρος μου με το πρόσωπό της πανιασμένο «Θα πάρεις τα πόδια σου;» μου φώναξε νευρικά με φωνή που έτρεμε.

«Έρχομαι», αποκρίθηκα με κομμένη την ανάσα. Ένιωθα σαν να 'μουν έτοιμος να σωριαστώ εκεί στις σκάλες. Και φαίνονταν ατέλειωτες οι αναθεματιζόμενες.

Στο τέρμα υπήρχε μια κρεμαστή σκάλα. Είδαμε την ηλικιωμένη συγκάτοικο να πέφτει με βρόντο στο έδαφος και να φωνάζει από πόνο έχοντας στραμπουληξει τον αστράγαλό της. Ο άντρας της πήδησε δίπλα της και τη βοήθησε να σηκωθεί. Το κτήριο τρανταζόταν συθέμελα τώρα. Είδαμε κομμάτια από σοβάδες να πέφτουν από τους τοίχους.

Η φωνή μου ενώθηκε μ' εκείνη των άλλων, όλοι φωνάζοντας την ίδια λέξη: «Γρήγορα!»

Είδα τον Φιλ να πηδά στο έδαφος. Ύστερα γύρισε και μισοάρπαξε τη Μαρτί που έκλαιγε από φόβο. Καθώς πατούσε στο χώμα την ακουσα να ψελλίζει σχεδόν αναρρόρα «Δίξτε τα πόδια σας!» γύρισε αρχισαν και οι δύο να τρέχουν στο κοινοχρηστο δρομάκι προς τον κεντρικό δρόμο. Ο Φιλ γύρισε το κεφάλι προς το μέρος μας αλλά η Μαρτί συνέχισε να τον τραβά πίσω της.

«Άσε με να περάσω πρώτος!» γρύλισε λαχανια-

στα. Η Ρουθ παραμέρισε και πήδησε στο χώμα, νιώθοντας ένα τσουέλιμο χαμηλά στο πόδι και ένα μικρό πονό στους αστραναλούς. Μετά σηκώσα το κεφάλι και απλώσα τα χέρια μου προς τη Ρουθ.

Ένας άντρας πίσω της προσπαθούσε να τη σπρώξει πέρα για να μπορέσει να πηδησει εκείνος στο χώμα.

«Προσεξε!» βρηχηθήκα σαν μανιασμένο θείο έχοντας ξαφνικά χάσει την ανθρωπινή ιδιότητα από το φόβο και την αγωνία να τη γυναίκα μου. Αν είχα όπλο θα τον σκότωνα επιτόπου, δίχως δεύτερη σκέψη.

Η Ρουθ άφησε τον άλλο να πηδησει πρώτος. Ο ευπας σηκώθηκε στα πόδια του βαρυνασπινώντας και όρμησε προς το δρόμο. Το κτήριο έτρεμε και συνκλονιζόταν ολοκληρω. Η ατμόσφαιρα ήταν γεμάτη τώρα από το μουγκρητό των μηχανών.

«Ρουθ!» ούρλιαξα.

Πήδησε και προλαβα να την αρπάξω στον αέρα. Μόλις ξαναβρηκαμε την ισορροπία μας αρχίσαμε να τρέχουμε στον κοινοχρηστο προς το δρόμο. Μόλις και μπορούσα ν' ανασάνω. Κάτι σαν μαχαίρι με σουβλίζει στο πλευρό.

Βγαίνοντας ακαθεκτοί στο δρόμο, είδαμε τον Τζόνσον να κινείται ανάμεσα στο πανικόβλητο πλήθος προσπαθώντας να επιβάλει μια τάξη.

«Μαζευτείτε εδώ!» φώναξε. «Μην πανικοβάλλεστε!»

Τρέξαμε προς το μέρος του «Τζόνσον!» του φώναξα. «Το διαστημόπλοιο είναι —»

«Διαστημόπλοιο» έκανε ο Τζόνσον κοιταζοντας με δύσπιστα.

«Το κτήριο μας! Είναι, διαστημόπλοιο! Είναι.» Το έδαφος τρανταζόταν φοβερά τώρα.

Ο Τζόνσον γύρισε για να αρπάξει κάποιον που περ-

Τι νοίσε τρεχάτος. Η φωνή πνέθηκε στο λαιμό μου και
 α μια πνιχτή ανάσα ξεφύγε από τα χέλη της Ρουθ. Τα
 χέρια της ανεβήκαν ασυναίσθητα στα μαγουλά της.
 Ο Γζόνσον μας κοιτάζει με το τρίτο μάτι του. Εκείνο
 το πίσω μάτι που χαμογελάσει.

«Όχι!» φέβρισε η Ρουθ τρέμοντας. «Όχι!»
 Και την άλλα σε γρήγορο χρόνο που είχε αρχίσει
 να χοράζει, σκοτεινιάσε η πορεία εντρούς
 β το κεφάλι. Γυναίκες έσκουζαν και στρίγκλιζαν από
 δ πανικό. Κοίταξα ολόγυρα.

Συμπύλη το χώματά έβρεξαν κλάας τον ουρανό
 ν από τα μάτια μας.

«Ω Θεέ μου!» τραύλισε η Ρουθ. «Δεν υπάρχει, ελπ
 χ δα να ξεφύγουμε. Είναι ολόκληρο το τετραγώνον!»
 Χ Ύστερα άναψαν στο φούλο οι κινητήρες.

Ι
 μ
 μ
 α

α
 τ

τ

τ
 κ

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΘΟΥΛΟΥ

του Χ.Φ. Λάβκροφτ

Ίσως τούτη η Γη να μην ήταν παντοτε δική μας. Ί
 σως κάποτε στο πολύ μακρινό παρελθόν την εξύπ
 νισαζαν πλάσματα που είχαν έρθει από άλλα αστρα
 πλάσματα με περισσότερες από τρεις διαστάσεις το
 σο ασυλληπτα και τρομακτικά για μας που οι πρώτοι
 άνθρωποι τα είδαν σαν δαμονικούς θεούς. Και ίσως
 αυτά τα πλάσματα να μην έφυγαν ποτέ, αλλά να παρε
 μείναν σε μυστικούς τόπους της Γης, βυθισμένα για
 χιλιάδες χρόνια σε κάτι σαν χειμερία νάρκη, περιμε
 νοντας τη μέρα που οι συνθήκες θα ευνοούσαν την
 επιστροφή και την επαναστασιαρχία τους στον κόσμο.

Και πάνω απ' όλα, ίσως υπάρχει μια μυστική αδελ
 φότητα που εξακολουθεί να λατρεύει εκείνους τους
 εξωγήινους «δαίμονες» και να εργάζεται για την επι
 στροφή τους.

Τούτο το διήγημα είναι το δεύτερο αυτής της συλ
 λογής που βασίζεται σε πραγματικά δεδομένα. Αν και
 η επιμερής πλοκή και υπόθεση είναι φανταστικές, η
 κεντρική ιδέα βασίζεται σε αληθινές μυστικές δοξά
 σίες και παραδόσεις. Το διάλεξα γιατί είναι το πρώτο
 της σειράς, αυτό το συγκεκριμένο θέμα που σηματο
 θέτει ένα γνωστό σαν Μυθολογία Κθούλου. Το «Καλεσμά
 του Κθούλου» δημοσιεύτηκε το 1926 και επάκουσε
 σε πλήθος από διηγήματα τόσο από τον ίδιο τον Λάβκροφτ

κραφτ όσο και από άλλους συγγραφείς που περιστρέφονται γύρω από το ίδιο κεντρικό θέμα. Όλα τα έργα της σειράς περιέχουν ανάμεσα στα αληθινά και φανταστικά στοιχεία και σημεράχλια, όπως άνθρωποι σε όλο τον κόσμο πασχίζον να ξεδιπλώσουν που τελειώνει το μυθιστόρημα και πού αρχίζει η αλήθεια σ αυτή την υπόθεση.

Επεδή είναι μια ιστορία πιο πολύπλοκη απ' όσο μου επιτρέπει ο χώρος, αναλύω δε θα πω τίποτα περισσότερο εδώ. Έχετε υπόψη πάντως ότι υπάρχει άμεση σχέση αιτίας με αιτίες που αναφέρει ο Φρίτς Λάιμπερ και οι αυτές που αναφέρει ο Λαβκραφτ και αν θέλετε να γνωρίζετε σε αλήθεια κι από κοντά τι σημαίνει «τρόπος» με όλη τη σημασία της λέξης δεν έχετε παρά να ερευνήσετε σε βάθος αυτή την ιστορία.

Ο Χαρουσαντ Φίλιπς Λάβκραφτ—που πάντοτε υπέγραφε τα έργα του σαν λ. Φ. Λαβκραφτ—γεννήθηκε το 1890 στην οδό Έιντζελ της Πρόβιντενς του Ρόου Αϊλαντ και πέθανε το 1937 στην οδό Κόλλετζ της ίδιας πόλης στο σπίτι της θείας του Άννι Φ. Γκάμουελ. Αναφέρω αυτές τις λεπτομέρειες σαν ένα πρωτο κλειδί για όποιον θέλει να προχωρήσει στην έρευνα της υπόθεσης. Προσεξτε τα διαφορά ονόματα στο «Κάλεσμα του Κθούλου» όπως έχουν η ελαφρά παραλλαγή μένα. Και η συνέχεια στο διήγημα.

Γ.Μ

1. Η Φρίκη στον Πηλό

Νομίζω ότι το πιο σπλαχνικό πράγμα στον κόσμο είναι η αδυναμία του ανθρώπινου νου να συσχετίσει όλα όσα περιέχει. Ζούμε σε μια γαλήνια νησιίδα άγνοιας καταμεσής στις μαύρες θάλασσες του σπείρου και δεν είμαστε φτιαγμένοι για μακρινές περιπλανήσεις. Ο επιστήμες που η καθέμία τους αγωνίζεται στο δικό της δρόμο, δε μας έχουν προκαλέσει, και τόσο μεγάλη ζημιά ως τώρα. Κάποια μέρα όμως ο συνδυασμός των ως τώρα ασυνδέτων γνώσεων θ' ανοίξει μπροστά μας τρομακτικούς ορίζοντες από άλλες πραγματικότητες και θα μας αποκαλύψει τη φοβερή θέση που κατέχουμε ανάμεσα τους. Και τότε, είτε θα χασούμε τα λογικά μας από την αποκάλυψη της αλήθειας είτε θα τραπούμε σε φυγή μακριά από το θανάσιμα απλετο φως της, αποζητώντας καταφύγιο στη γαλήνη και τη σιγουριά ενός καινούριου σκοτεινού Μεσαίωνα.

Οι θεοσοφιστές έχουν μαντέψει, και από το τρομερό μεγαλείο του κοσμικού κύκλου που μέσα του ολόκληρος ο κόσμος μας και η ανθρωπινή ράτσα δεν αποτέλουν παρά φευγαλέα συμβάντα. Έχουν κάνει υπαινιγμούς να παραξενά ζωντανά απομεινάρια του παρελθόντος με λόγια που θα πάγωναν το αίμα αν δε

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

132

το χρυσο κλαδί της Τζένης φρεζέρ η τη Μαί κη Λα
τρενα στη Δυτική Ευρώπη τη Μαρικαφ Μάρω
Οσο για τα αποκομματα τα σφαιροτακτα κ
απ θανες ψυχες παθους ελα σε λαικας. Ομα ο ο
μαδικής παρακρούσης η μιας πε είχαν ξεσπάσει
το 1925

Το πρωτο μισο του βασικου χε ρογραφοι αφορου
σε μια πολυ παραξενη ιστορια. Οπως φαίνεται την
τη Μαρτιου του 1925 ένας ιδιωντος μελαγχολος νεα
ρος πολυ παραγωγος και η ητρο ο σαρ κόνερωτ.
κος, επισκεφθηκε το καθηγητη Εντζελ Μαζ. του ει
χε εκεινο το παραξενο πλην αναγνωφο που τοτε η
ταν ακομη να πο καν φρεσκιατα μενο Συμφωνα με
το επισκεπητη ο του ο νεαρος λεγοντα λεγα. Αν τον
Ουλκοξ και ο θεος μας τον αναγνωρισε. να. ήταν
ο μικρότερος, ος μιας εξαρετης ο κογενειας με την
οποια είχε κάποια γνωριμία. Ο νεαρός Ουίλκοξ σπού
δαζε γλυπτική στη Σχολή Σχεδίου του Ρόουντ Άιλαντ
και ζούσε μόνος στο μενστρο Φλεριτε Λυ κοντα στο
ιδρυμα όπου φιλοιοσε. Ο Ουίλκοξ ήταν γνωστο
παιδι θαυμα με μεγαλο ταλεντο αλλα ήταν πολυ εκ
κεντρικος και απο τα παιδια του χρονι ε χε τραβη
ξει την προσοχη με τις παραξενες ιστοριες και τα αλ
λόκοτα όνειρα που συνηθιζε να διηγείται. Ισχυριζό
ταν ότι είχε μια «ψυχική υπερευαισθησία», αλλά οι
συντηρητικοί κάτοικοι της παμπάλαιης εμπορικής πό
λης τον θεωρούσαν απλώς «λοξό». Δίχως να έχει ποτέ
διαίτερα στενές σχέσεις με τους ανθρώπους της τά
ξης του, είχε χαθεί από τους κοινωνικούς κύκλους και
τώρα ήταν γνωστός μονάχα σε μια μικρή παρέα καλλι
τεχνών από άλλες πόλεις. Ακόμη και η Καλλιτεχνική
Λέσχη της Πρόβιντενς, ανησυχώντας μπας και χά
ναι από το συντηρητισμό της τον ειχε χαρακτηρι
σει τελως αδ ορθωτη περ ητιωση

Στη συγκεκριμένη επίσκεψη σύμφωνα με τα γρα
φόμενα του καθηγητη, ο γλυπτης υπηκε κατευθε.α
στο θέμα ζητώντας τα φωτα των αρχαιολογικων γνω
σεων του ακοδεσποτη, τον οποίο παρακάλεσε να ερ
μηνευσει τα ιερογλυφικά στην ηλναικία. Μιλούσε
έναν ανε ροπαρμένο κ εξεζητημένο τροπο που υπο
δηλώνε επαρηση και αλλοτριωμένο τροπο σκέψης. Η
αντιδραση του θεου μου ήταν καπως ψυχρη. Γιατι
ολοφανερα προσοφατη κατασκηνη προδνεοι.τε.ω.ονο
με το οποίο σ.γ.ο.ρα δεν ειχε σχεση η παιδικια ήταν
η αρχαιολογια. Η απαντηση του νεαρου. Ο.ι.λ.κοξ. πω.
εντυπωσσε το θεο μου αρκετά ωστε να τη θυμηθε
μετά και να την καταγραφει κατά λέξη. μαρτυρουσε
έναν απιστευτο ποητικό τροπο σκέψης. Αυτη η νοο
τροπια θα ήρπε. να χαρακ. ηριζε τη όλη συζητηση
και όπως ανακαλυφτα αργότερα ήταν ανι προσωπιευ
τικη και για τον καλλιτεχνη «Ε.ναι.στ. αληθε.α.κανου
ρια», παραδεχτηκε ο Ουίλκοξ, «να.τιν.ε.φ.τια.ζ.ο.
α.ε.χ.ι.ε.ς.τη.ν.υ.χ.ι.α.στη.δ.άρ.κ.ρ.ε.ια.ε.ν.ός.ο.ν.ε.ι.ρ.ο.ι.για.πα.ρ.α.
ξ.ε.ν.ε.ς.π.ό.λ.ε.ι.ς.Κ.α.τα.ο.ν.ε.ι.ρ.α.ε.ξ.ε.ρ.ε.τ.ε.ε.ι.ν.α.ι.πα.λ.ι.ο.τ.ε.ρ.α.
α.ό.μ.η.κ.α.πό.τη.η.ε.λ.α.ν.χ.ο.λ.η.Τ.π.ρο.τη.βα.θ.υ.ο.τ.ό.χ.α.σ.τ.η.
Σ.φ.ι.ν.α.η.τη.ν.κ.η.π.ο.ζ.ω.σ.μ.έ.ν.η.Β.α.θ.υ.λ.ω.ν.α.»

Αυτό το επεισοδιο σταθηκε η αρχη της περιπλοκης
ιστορας που ξυπνησε ξαφνικα κάποια κοιμισμένη θυ
μηση και προκάλεσε το ζωηρο ενδ.αφέρων στο θείο
μου. Μια μικρη σε σμικη δόσηση ειχε σημειωθεί την
προηγουμενη νύχτα, η πιο δυνατή που είχε γίνει στη
Νέα Αγγλια τα τελευταία χρόνια. και φαίνεται ότι το
γεγονος ειχε επηρεάσει έντονα τη φαντασία του
Ο.ι.λ.κοξ. Πέφτοντας για ύπνο είχε δει ένα πρωτοφα
ν.ς.ό.ν.ε.ι.ρ.ο. με κυκλώπειες πόλεις φτιαγμένες από τι
α.ι.ε.ς.π.ε.τ.ρ.ε.ς.και.γ.ε.μ.ά.τ.ε.ι.ς.μ.ο.ν.ο.λ.ι.θ.ι.κ.ά.μ.η.μ.ε.ι.α.που
ρ.ο.θ.ω.ν.ο.ν.τ.αν.π.ρ.ο.ς.τ.ον.ο.υ.ρ.α.ν.ό. Το.κα.θ.ε.τί.ή.τ.αν.σ.κ.ε.π.α.
ρ.ε.μ.ε.α.π.ρ.ά.σ.η.η.γ.λ.ο.ι.ω.δ.η.λ.α.σ.η.η.και.ό.λα.φ.α.ν.ε.ι.

ζην καταθώνια σαν ν ανεδοδα, κάπο α αισθηση ακα
 θόριστης φρικης Ιερογλυφικά κεκαταλιν τους το.
 χους και τις κολόνες, και μια φωνή που δεν ήταν
 ακρωβωσις φωνη ηε αντηχησει στην αέρα φτάνοντας
 απο κάπο εσπροςόδιο στο σημειο ηταν μια χαωδης
 ακουσινη αθηση, που με, άκα η φαντασια θα μπο
 ρουσε να μεταστοιχεισθε σε λογ α αλα ο Ουίλκοξ
 προσπαθησε να την αποδωσει με το σχεδιο, απρόφω
 το συνονθύλευμα γραμμάτων «Κθούλου φταγκν»

Αυτός ο γλωσσασδέτης ήταν το κλειδί της θυμησης
 που τόσο τάραξε και αναστάτωσε τον καθηγητή Έιν
 τζελ. Έκανε στα γλύπτη ερωτήσεις με επισημονική,
 λεπτομερή ακρίβεια και μελέτησε με σχεδόν μανιακό
 ενδιαφέρον το ανάγλυφο. Όπως εξήγησε ο νεαρός,
 κάποια στιγμή άρχισε να ξυπνά με δυσκολία από τον
 ανήσυχο ύπνο του και τότε συνειδητοποίησε έκπλη
 κτος ότι, παγωμένος και με τις πιτζάμες όπως ήταν,
 δούλευε φτιάχνοντας το γλυπτό

Ο θεος μου βλαστήμησε τα γεράματα του, είπε αρ
 γότερα ο Ουίλκοξ, που άρχισε τόσο ν' αναγνωρίσει
 τα ιερογλυφικά και το εικονογραφικό σχέδιο. Πολλές
 από τις ερωτήσεις του είχαν φανεί ευτελώς άσχετες
 στον επισκέπτη του, ιδίως εκείνες που προσπαθού
 σαν ν απουπάσουν από το γλυπτή την ομολογία ότι
 είχε σχέσεις με ορισμένες παράξενες μορφές λα
 τρείας ή μυστικής αδελφότητας. Ο Ουίλκοξ δεν μπο
 ρούσε να καταλάβει τι νόημα είχαν ο συνεχής υπο
 χρεος του καθηγητή ότι θα κρατούσε κλειστο το
 στομά του αν σε ανταλλάγμα ν νοταν δεκτος σε κα
 ποια παγκόσμια αποκρυφή η εδωλοατρική αδελφο
 ητητα. Όταν ο καθηγητής Έιντζελ πε στηκε ότι ο γλυ
 πτης ελ κρινά δεν είχε ιδέα για οποιαδήποτε λατρεα
 η σχολη μυστικής παράδοσης, άρχισε να πολιορκεί

τον επισκέπτη του ζητώντας του φορτικά να του ανα
 φέρει κάθε μελλοντικό του όνειρο.

Αυτό φαίνεται ν' απέδω σε τακτικούς καρπούς για
 τι, μετά την πρώτη εκείνη συνάντηση στο χειρωνα
 φο αναφέρονταν καθημερινες επισκεψεις του νεαρ
 ο στη διάρκεια των οποίων διηγόταν εκπληκτικα απο
 σπασματα ονειρικών εικονών. Το επικεντρωταις ήταν
 παντοτε κάποο τρομερο κυκλωσε ο αρχιτεκτονικ
 σμολο απο σκουρες και βρεγμένες πετρες ενω κα
 ποια υποκωφη φωνή η οντοτητα επαναλαμβάνει μον
 τονα με τονο που συνκλον ζε ανεξηγητα τις αισθη
 σε,ς κάτι απεριγραπτες λέξεις, ποι μοναχα σαν αση
 ναρπιτο, ηχοι, μπορε να θεωρηθούν. Οι δουλεις του
 επαναλαμβάνονταν συχνότερα ήταν εκείνοι που απο
 διδονται με τους φθονγους, «Κεχ λου» και «Ρ λου»

Στις 23 του Μαρτί συνεχιζε το χειρωνακτο, ο
 Ουίλκοξ δεν εμφανιστηκε. Οι σχετικές έρευνες στο
 δαμέρισμα του, αποκαλύψαν ότι ο γλυπτης είχε πεσει
 αρρωστος με κάποιο ακαθόριστο ειδος πυρετο, και
 είχε μεταφερθεί στο πατρικο του στην οδο Ουιτεβ
 μαν. Όπως έγινε γνωστο ο νεαρός είχε βάλει ξαφνι
 κα τις φωνες μέσα στη νυχτα σπκωνοντας στο ποδι
 μερικους από τους άλλους κολλιτέχνες που έμεναν
 στο ίδιο κτηριο και από τη στιγμή εκείνη παρούσαζε
 μονάχα εναλλαγές αναισθησις και παραληρηματος.
 Ο θεός μοι τήλεφωνησε αμέσως στους δικους του να
 πληροφορηθεί την κατάσταση του, και από τη στιγμή
 εκείνη και μετά παρακολουθούσε απο κοντά την εξέ
 λξη του αρρωστου περνώντας και επανάληψη από
 το γραφείο του γιατροι Τομιν στην οδο Ουιτεβ ο
 οποος όπως είχε μαθε είχε αναλάβει την περ
 πωση

Κατά τα φαινόμενα το ψυμένο στον πυρετο μυσλο
 του νεαρού απασχολούσαν παράξενα πράγματα, και

11 1 ο γιατρός ανατράχθηκε κάθε φορά που ο Λούις γυ-
 12 2 τα Μεταξί, άλλων πέρα από την απλότητα του
 13 3 προήγου, μένουσε στον τζορτζ, υποφέροντας ανε-
 14 4 ξηγητά γυμνάσιο κάτω από τον ήλιο ο παλιός - λυσιμέ-
 15 5 τρα ψάλο που περπατούσε η ασήμαντη, εδώ κι
 16 6 εκεί. Σε κά, η περιποίηση ο Ουίλκοξ δε, περιέγραφε
 17 7 σε απλότητα αυτού το πλάσμα, αλλά στο έργο του παρόμοι-
 18 8 λητά που του έδφευγαν τότε τότε — και που τα επανέ-
 19 9 λαβε ο Δρ Τόμπυ — ο καθηγητής συμπέρανε ότι επρο-
 20 10 κειτο για το ίδιο ανώνυμο τέρας που ο καλλιτέχνης
 21 11 είχε προσπαθήσει να απεικονίσει στο γλυπτό. Μετά
 22 12 από κάθε τέτοια περιήγηση, προσέφερε ο γάμος, ο
 23 13 νεαρός βυθίζονταν κατά κανόνα σε αθηθαγό. Κατά αρ-
 24 14 κέτα παράξενα τρόπο η θερμότητα του δεν ξεπερ-
 25 15 νούσε πολύ το φυσικό, και ο ούλος παρ όλα αυτά
 26 16 η ελπίδα κατάρτιση των έμμελων μελλοντικά
 27 17 θηση παρά με κάποια ψυχική κρίση.
 28 18 Στις 2 του Απριλίου, και γύρω στις 3 το πρωί, κάθε
 29 19 χνος της αρρώστιας του Ουίλκοξ έσφα, σήθηκε από-
 30 20 τομα. Ο νεαρός ανακάρθηκε στο κρεβάτι του έμβρόν-
 31 21 τητος που έβρισκε τον εαυτό του στα πατρικά του. Έ-
 32 22 χε έλασσε τελείως τρελό, και ο έδει στα όνειρα
 33 23 του, καθώς και τα όνειρα, με το λαβήρεται στην πραγ-
 34 24 ματικότητα μετά τη νύχτα της 22ας του Μαι. Ο γυ-
 35 25 τρος απώθηκε ότι ήταν πλάσμα κακά και σε τρεις
 36 26 μέρες ο Ουίλκοξ ξαναγύρισε στο έσμερ σμα του. Ω-
 37 27 στόσο ποτέ δεν μπόρεσε να προσφέρει άλλη βοήθεια
 38 28 στον καθηγητή. Επείτα, με την ανάρρωσή του είχαν
 39 29 σωματίζει εντελώς και τα παράξενα όνειρα. Ο θεός
 40 30 μου, αφού συνέχισε για κάποια βδομάδα να καταγρά-
 41 31 φει ασκόπια εντελώς άσχετα και συνηθισμένα όνειρα,
 42 32 έπαψε να κρατά άλλα στοιχεία, να χυτρώ οραμάτων.
 43 33 Στο σημείο αυτό τελείωσε και το πρώτο μέρος του
 44 34 χειρογράφου, αλλά ριχνοντας μια ματιά στις σκόρ-

1 ης σημειώσεως ανακάλυψε πράγματα που μου έδω-
 2 σαν πολλή τροφή για σκέψη. Έδω που τα λέμε, αν συ-
 3 νεχίζα να δώσω στο γ.α. την ελκρινεία του καλλιτε-
 4 χνη, να αυτό έφτανε μοναχά ο βαθιά ριζωμένος
 5 σκεπτικισμός μου που τότε αποτελούσε και το τι-
 6 στείω μου. Ο, σημειώσεως που προσάφερα αφορού-
 7 σαν τα όνειρα που διαφορά αλλά ατομα είχαν δε, στη
 8 διάρκειά της, διὰς περιόδου, κατά την οποία ο νεαρός
 9 Ουίλκοξ είχε τα παράξενα οράματά του. Καθώς φαίνε-
 10 ται, ο θεός μου είχε ξεκινήσει μια φοβερά εκτεταμένη
 11 έρευνα ανάμεσα σε όλους τους φίλους του, έκε νους
 12 και λαχιστον που μπορούσε να ρωτήσει δειχώς το φό-
 13 βο παρεξηγήσης. Τους είχε ζητήσει, να του δίνουν κα-
 14 θμερινές περιγραφές των ονείρων τους, καθώς και
 15 τις ημερομηνίες γ.α. οποιαδήποτε αξιοσημείωτα νυ-
 16 χτερινά οράματα που είχαν στο πρόσφατο παρελθον
 17 η ανταπόκριση στην παρακλήσή του φαίνεται να υ-
 18 πηρξε ποικίλη.

1 Προφανώς, όμως, ο καθηγητής συγκέντρωνε έτσι
 2 περισσότερες αναφορές απ' όσες θα μπορούσε να κα-
 3 ταχωρήσει, και να επεξεργαστεί ένας άνθρωπος δι-
 4 χως τη βοήθεια γραμματέα. Τα πρωτότυπα αυτής της
 5 αλληλογραφίας δε φυλάχθηκαν, αλλά οι σημειώσεις
 6 που κράτησε σχετικά προσφέρουν μια εμπεριστατω-
 7 μένη και αληθινά αποκαλυπτική συνοπτική εικόνα. Ο-
 8 ταν ρωτήθηκαν κατά πόσο είχαν δει παράξενα όνειρα
 9 στη συγκεκριμένη περίοδο, τα συνηθισμένα μέλη της
 10 λεγόμενης καλής κοινωνίας και οι επιχερηματίες — η
 11 παραδοσιακή «αφρόκρεμα» της Νέας Αγγλίας — έδω-
 12 σαν σχεδόν πάντοτε αρνητικές απαντήσεις. Παντός
 13 υπηρέταν κι ανάμεσα τους μερικά σκόρπια περιστα-
 14 τικά με παραγμένα αλλά ακαθόριστα νυχτερινά όνειρα,
 15 τα παντοτε μεταξύ 23 του Μάρτη και 2 του Απριλίου
 16 την περίοδο παραληρηματός του νεαρού Ουίλκοξ. Ε-

11 λάχιστα πιο θετικές ήταν οι απαντήσεις από τους επι-
 12 στήμονες, αν και σε τέσσερις περιπτώσεις με ασάφεις
 13 περιγραφές αναφερόταν από τις φευγαλέες εικό-
 14 νες από παραξένα ταπια ενώ σε μια περίπτωση ανα-
 15 φέρεται και η πίστωση τρώμεν από κατ' το γόκοσμο

16 Ο πιο σημαντικές απαντήσεις προήλθαν από καλ-
 17 λιτέχνες και ποιητές, και φαντάζονται τι πανικός θα ε-
 18 πακολουθούσε έτσι και μπορούσαν να συγκρίνουν τις
 19 εμπειρίες τους. Όπως είχε η κατάσταση και μη διαθέ-
 20 τοντας τα πρωτότυπα της αλληλογραφίας, μισουπο-
 21 ψαζόμενοι ότι ο καθηγητής είχε κάνει καθοδηγητικές
 22 ερωτήσεις ή είχε προσαρμόσει τις περιγραφές έτσι
 23 που να ταιριάζουν μ' εκείνο που υποσυνείδητα ήθελε
 24 να βρει. Για το λόγο αυτό εξακολουθούσα να πιστεύω
 25 ότι ο Ουίλκντ έχοντας με κατό ο τροπο πληρι φορη
 26 θε γ α το παλαιοιτοιχ ο πικ κατεχει οθε ος μου εξα
 27 πατους ασυσταλο το γέρο επιστήμονα

28 Οι απαντήσεις από τους καλλιτέχνες έδωσαν μια ο-
 29 λότελα δ' φορετική κενά της τς 28 του Φλεβαρη
 30 ως τς 2 του Απριλίου ένα μεγάλο ποσοστό από αυτούς
 31 είχε συνεντεύξει πολλά αλλόκοτα πράγματα και η ζών-
 32 ταν α των ανθρώπων τους ήταν συγκεντρωμένα πιο έντονη
 33 κατά την διάρκεια που παρατηρούσε ο γλυπτής
 34 πάνω από το ένα τέταρτο εκείνων που ανέφεραν κατ-
 35 σχετικό έκαναν λόγο για εικόνας και άναρχους η-
 36 χους που δε διέφεραν πολύ από εκείνα που είχε περι-
 37 γράψει ο Ουίλκντ. Εξάλλου, μερικοί από τους επι στο-
 38 λογράφους εξομολογήθηκαν ότι είχαν νιώσει έναν α-
 39 βάσταχο τρόπο για το άγνωστο πλάσμα που άρχιζε
 40 να παίρνει μορφή προς το τέλος του ονείρου.

41 Σε μια συγκεκριμένη περίπτωση ατόμου με τέτοιες
 42 ονειρικές εμπειρίες — που στις σημειώσεις υπογραμ-
 43 μίζεται με έμφαση — η ιστορία είχε πολύ θλιβερή εξέ-
 44 λιξη. Ο πρωταγωνιστής της, ένας πολύ γνωστός αρχι-

45 τεκνώντας με θεοσοφικές και αποκρυφιστικές τάσεις
 46 παραφρόνησε βίαια την ίδια μέρα που έπαθε την κρί-
 47 ση του. Ο Ουίλκντ και, ξεύχοντας τελικά μερικούς μήνες
 48 αργότερα, και ολόκληρο το διάστημα δεν επαίνα να
 49 ουρλιάζει ασταμάτητα και να ικετεύει να τον σώσουν
 50 από κάτι που είχε ξεράσει η κόλαση

51 Αν ο θεός μου είχε καταχωρήσει αυτές τις μαρτυ-
 52 ρίες με ονόματα αντί γ' αριθμούς θα έχω σώσει κανέ-
 53 κάποιον επαληθεύσει και προσωπική εμπειρία. Αλλά τω-
 54 ρα όπως είχαν τα πράγματα, μόνον λίγες από τις
 55 μαρτυρίες κατάφερα να εντοπιστώ. Ωστόσο, όλες αυτές
 56 βρήκα συμφωνούσαν απολύτως με τις σημειώσεις.
 57 Έχω πολλές φορές αναρωτηθεί αν όλα εκείνα τα συ-
 58 ρωτήθηκαν από το θείο μου, εννοώντας την διέπληξη
 59 για τα συμβαίνοντα όσο και ο λιγότερο καταπράσινα
 60 καλψω. Είναι ευτυχώς τελικά που κίμα ελξηνηση
 61 του πράγματος δε θα φτασε ποτέ ως τ' αφ' ας

62 Τα αποκομμάτια των εφημερίδων, όπως άφησαν να
 63 εννοηθεί, αφορούσαν διάφορα περιστατικά και παινέ-
 64 μονικών κρίσεων και εκκεντρικών εκδηλώσεων που
 65 είχαν σημειωθεί, κατά τη συγκεκριμένη εκείνη περι-
 66 δο. Ο καθηγητής Εντλέλ θα πρέπει να είχε αναφέρει
 67 τη δουλειά της περισυλλογής σε ειδικό γραφείο απο-
 68 κομμάτων, γιατί ο αριθμός τους ήταν τεράσιος και
 69 προερχόνταν από έντυπα διάφορων χώρων του πλαν-
 70 ηήτη. Σε ένα από αυτά αναφερόταν μια νυχτερινή επι-
 71 κένια στο Λονδίνο, όταν κάποιος ποιητής καμώταν μό-
 72 νος είχε βγάλει ξαφνικά μια φοβερή κραυγή και με τα-
 73 ξεχεπήδησε, από το παράθυρο στο κενό. Σε ένα άλλο
 74 δημοσιευόταν ένα ασυνάρτητο γράμμα προς τον άρ-
 75 χισυντακτικό εφημερίδας της Νότιας Αμερικής, το
 76 ποσ ένας φανατικός προφήτης καποιο φουζούρι
 77 λον βοσζομενος σε κατ' οραματισμική είχε δε-
 78 ανταπόκριση από την Καλιφόρνια γινόμενα

11 μια κοινότητα αποκρυσταλλώθηκε τα μέλη της ντύθη-
 καν ομαδικά με λευκά ράσα προκειμένου να υποδε-
 17 χτούν μια «υπέροχη εκπαιδευτική» πείρα. Αποτέλεσμα
 α φτάσε ποτέ. Άλλες παλιές εθνοτικές από την Ινδία εκα-
 ναν λόγο για το σοβαρό αναβρασμό που είχε
 σημειωθεί εκεί ανάμεσα στους ντόπιους προς τα τέλη
 του Μάρτη.

Και τα συμβάντα δε σταματούσαν εδώ.

Τα όργανα της μαγείας θούντου παλλαπλασιάζον-
 11 ταν στην Αϊτή, ενώ οι πιο απόμακρες αφρικανικές κοι-
 17 νότητες ανέβηκαν και πάλι να καταλάβουν τους φη-
 17 γες που κυκλοφορούσαν ψιθυριστά ανάμεσα στους
 17 θαγενείς. Κατά την ίδια περίοδο Αμερικανοί
 17 αξιωματικοί στις Φιλιππίνες είχαν προβλήματα με ορι-
 17 σμένες φυλές, ενώ αστυνομικοί της Νέας Υόρκης ει-
 17 χαν καταπολεμήσει από τους κρυφούς Ανατολίτες τη νύχτα
 17 της 22 προς 23 του Μάρτη. Στη Δυτική Ιρλανδία εξαλά-
 17 λαι οργάνωσαν οι προτεσταντικοί απιστευτές φήμες ενω-
 17 στο Παρεόνας εκκεντρώσεως ζωγράφος ονόματι Αρ-
 17 τούλ. Μπονιό εξέθεσε ένα βλασφημικό πίνακα με τι-
 17 τλο του Χριστού στο ανοιχτάτικο σαλόνι του 1926.
 17 Τέλος ήταν τόσο πολυάριθμοι οι ταραχές που ση-
 17 μέωνται σε όλη τη χώρα που είναι θαυμα-
 17 στικό ο γιατρός δεν πρόσεξαν τους παράξενους πα-
 17 ραλληλίστους στα συμβάντα γύρω από σκοινιά που έτοι-
 17 σε ανιχνεύσιμα προβλήματα. Ήταν από κάθε οπτική
 17 μια παράξενη συλλογή αποκομμάτων, και σήμερα δύ-
 17 σκολοι να καταλάβουν τον ψυχρό σκεπτικισμό που
 17 μ' έκανε να μην τους δώσω σημασία αρχικά. Ίσως για-
 17 πότε πιστεύω ακόμη ότι ο Ουίλκινς είχε από πριν υπό-
 17 πη του τα στοιχεία που ήδη απασχολούσαν από καιρό
 17 τον καθηγητή και τον δούλευε κανονικά.

2. Η Ιστορία του Επιθεωρητή Λεγκράς

Τα στοιχεία αυτά, που είχαν κάνει το θείο μου να
 δώσει τόση σημασία στο όνειρό του, το αναλυτικό του
 γλυπτό αποτελούσαν και το θέμα του δεύτερου τμή-
 17 ματος του πολυσελιδούς χειρογράφου Φανέτα. Οι
 17 τελευταίοι ανάλυναν μια φορά στο παρελθόν ο κ. καθηγη-
 17 της Ειντζέλ είχε δε, τη δαιμονική μορφή εκείνου του
 σπερμιόρπιτος τερατός. Έχε προβληματίσει και ελ-
 17 λοτε με τα ίδια μυστηριώδη ερπονέφυκα και είχε ξα-
 17 ναποδοθεί τους απειλητικούς φθόγγους που μπορεί να
 17 αποδοθούν μοναχά σαν «Κθούλου». Και όλα αυτά σχε-
 17 τίζονταν με τόσο συνταρακτικά και φρεσκάδικα συμ-
 17 βάντα που τελικά δεν είναι αξιόπιστα γιατί, ο κα-
 17 θηγητής ταλαιπωρούσε έτσι το νεαρό Ουίλκινς
 17 τώντας και απαιτώντας απ' αυτόν περισσότερα
 17 στοιχεία.

Αυτά τα προγενέστερα συμβάντα είχαν λάβει χω-
 17 ρα το 1908, δεκαέξι χρόνια πριν, στη διάρκεια του
 17 ετήσιου συνεδρίου της Αμερικανικής Αρχαιολογικής
 17 Εταιρείας στο Σαιντ Λουίς. Ο καθηγητής Ειντζέλ ο-
 17 πως ταίριαζε σε ανθρώπο με το κύρος και τα επιτεύγ-
 17 ματά του, ήταν από τους κύριους ομιλητές. Έτσι ήταν
 17 ένας από τους πρώτους που με την ευκαιρία του συνε-
 17 δρίου τον πλησίασαν αρκετοί ακροατές για να του κά-
 17 νουν διάφορες ερωτήσεις ελπίζοντας να λύσουν μια
 17 απορία τους ή να του εκθέσουν κάποια προβλήματα
 17 που απαιτούσαν ειδικές γνώσεις.

Ο σημαντικότερος από τους ακροατές αυτούς —
 17 που συντομα έγινε και το επικέντρο του ενδιαφέρον-
 17 τος των συνέδρων — ήταν ένας μεσοκοπός άντρας με
 17 συνθρομένο παρουνάσκι. Είχε παει εκεί από τη
 17 Νέα Ορλεάνη προκειμένου να συγκεντρώσει ορμή-
 17 ρες πληροφοριών που ήταν αδύνατο να πάρει αλλιώς.

1' νεναν έδ κό στην πόλη του. Ο ανθρωπος α, τότε λέγό-
 ταν Τζων Ρεζουμτ, Λεγκράς και πάλι η θεμελίωση της
 τ αστυνομίας Μαζ του ε χε φέρει κα τι αντ κειμενο
 α που στάθηκε ηφαρμη της επανέκτασης του ενσ αλλοκο
 το, αποκρουστικό και φανερά πανάρχαιο αγαλματα
 άγνωστης προέλευσης

Δε θα ήμεπε να φανταστεί κανείς οτ ο επ θεωρη
 τής Λεγκράς έτρεφε το παραμικρό ενδοσφέρον για
 την αρχαιολογία. Αντίθετα, η επιθυμία του να μάθει
 β για τα αγαλματάκι υπαγορευόταν από καθαρά επαγ-
 γελματικό ενδοσφέρον. Το αγαλματάκι, ειδώλιο, φετίχ
 ζ ή ό,τι άλλο ήταν, είχε πέσει στα χέρια της αστυνομίας
 ν πριν από μερικούς μήνες, στη διάρκεια μιας επιδρο-
 μης στο κρησφύγετο κάποιας υποτιθέμενης οργάνω-
 σης Βουντού στα δασώδη βάλτοτόπια νότια της Νέας
 χ Ορλεάνης. Τόσο παράξενες και αποτρόπαιες ήταν οι
 χ σχετικές τελετουργίες της οργάνωσης που η αστυνο-
 μία κατάλαβε ότι είχε πέσει σε κάποια σκοτεινή λα-
 τρεία εντελώς άγνωστη και ασυνήκη τα πιο διαβολική
 ακόμη και από τις μαυρες ιδεολογίες της αφρικαν.
 κής θείων. Πέρα από μερικές παράλογες και απί-
 στευτες εμελίες που αποσπαστήκαν από τα μέλη
 α που είχαν αλληφθε δεν ε χε αποκαλυφθε απολυ-
 τως τίποτα για την προέλευση της. Για το λόγο αυτό
 η αστυνομία αναζητούσε οποιαδήποτε αρχαία παρα-
 ζ δωση που έμπορε να βοηθούσε στην αναγνώριση του
 σ φανερού συμβόλου της οργάνωσης και μέσω αυτού
 τ να ακολουθήσει τα χνσ α της λατρείας ως την πηγή
 της

Ο επιθεωρητής Λεγκράς αιφνιδιάστηκε εντελώς
 α από την αίσθηση που προκάλεσε το εύρημά του. Μια
 β ματιά στο αντίκε μέσο ήταν αρκετή για να συνταράξει
 α όλους εκείνους τους συνεκτρωμένους εκπροσώ-
 πους της επιστημης. Διχως να χάσουν στιγμή, μαζεύ-

1' τθηκαν ολοι γυρω του για να περιεργαστούν το μικρο-
 σμοίωμα που η απόλυτη παραξενια της εμφανισης κα-
 β. τ ατμοσφαιρα της φανερά ασύλληπτης ηλικίας που το
 β. περ έβαλλε υποδηλωναν εντονα προέλευση από α
 ν. γνωστούς και αρχαίους ορίζοντες. Κάμια γνωστή τε-
 κ. χνοτροπία δεν μπορεί να ε χε πλάσει τουτο το τρομέ-
 α. ρο αντ κειμενο και ωστόσο αιωνες ή κα. χιλ.άδες χρό-
 ν. να φαινόνταν καταγραμμένα στη μουντη, πρασινωπή
 επιφάνεια της απροσδιόριστης πέτρας.

Το σμοίωμα έκανε τελικά το γύρο της ομήγυρης,
 περνώντας αρνα από χερι σε χέρ. Για να δοθε η ελ-
 α. κια σε όλους να το εξετάσουν και να το περιεργα-
 σ. σουν από κοντά. Είχε υφός γυρω στους δεκαοχτώ με
 εικοσ. πέντους κα. ήταν προ.ον εξαιρετικής τέχνης
 Απεικόνιζε ένα τερας με αόρ στα ανθρωποειδη οίλου
 ετα αλλά με χταποδοιο κεφάλ, που το πρόσωπό του
 ήταν μια μαζα από λεπτά πλοκάμια. Το κορμί του ήταν
 σαν μια πλαδαρη μαζα, φολ.δωτο με πελωρίες δανκά
 νες στα χέρια και τα πόδια κα. δυο στενομακρες υπο-
 τμηδεις φτερουγες στη ραχη. Ήταν ένα πλάσμα που
 φ.ανόταν ν. αποπνέει μια φοβερη κα. αφύσικη μοχθη-
 ρια κα. το κορμς ηρησμένο κορμί του ήταν κορυν.α
 σμένο μουλωχτα σ ένα παραλλήλογράμμο βαθρο
 σκεπασμένο με αναποκρυπτογράφητα σύμβολα

Οι μύτες από τις φτερουγες του ανν.ζαν τις ακρες
 του μαυρου βαθρου και το κορμ. του ήταν κορυνιασμέ-
 νο στο κεντρο. Οι μακριές, γαμμές δαγκάνες των ανα-
 δ. λωμένων και συσπειρωμένων ποδιων του γραπω-
 ναν την μπροστ.νη ακρη του βαθρου και εφταναν ως
 το ένα τέταρτο της αποστασης μεχρι τη βάση του. Το
 χταπόδ σ ο κεφαλι του ήταν γεμμένο μπροστα ετα,
 που οι ακρες των πλοκαμ.ων του αννιζαν τη ραχη των
 πελωριων χειριων του που έσφιγγαν τ. ανασηκωμένα
 του γονατα

Η γενική εντύπωση του σπουδαίου φαινομένου κατανόησης, και το γεγονός ότι ήταν αντικείμενο έντε-
λώς δύσκολης προέλευσης, το έκανε για ακαθόρι-
στους λόγους να φαντάζει ακόμη πιο τρομακτικό. Η
τεράστια, φοβερή και ανυπόλογιστη ηλικία του ήταν
αποφάνερη· ωστόσο δε φαινόταν να έχει την παραμι-
κρή σχέση με καμία γνωστή τεχνολογία από τη νιότη
του πολιτισμού. Ή και από οποιαδήποτε άλλη χρονι-
κή περίοδο.

Χάρια από τα υπόλοιπα ανίγμματα που παρουσίαζε
το είδωλο, το ίδιο του το υλικό αποτελούσε μυστήριο.
Η σαπουνώδης, πρασινόμαυρη πέτρα με τις χρυσαφί-
νιες ή ιριδίζουσες κηλίδες και τα νερά, δεν έμοιαζε
με κανένα πέτρωμα γνωστό στη γεωλογία ή την ορυ-
κτολογία. Τα ιερογλυφικά που ήταν χαραγμένα στη
βάση ήταν εξίσου προβληματικά. Κάνοντας από τους
παρεπόμενους, αν και αντιπροσώπευαν τους μι-
σους σχεδόν από τους μεγαλύτερους εθιμικούς του
κόσμου στη συγκεκριμένη εποχή, δεν μπορούσε
κανείς να μαντέψει τις σχέσεις τους με τις συγγένειες. Τα
σμβόλα καθώς και, το θέμα και το υλικό του είδωλου
ανήκαν σε κάτι αποτρόπαιο, μακριά και διαφορετικό από
τον άνθρωπο όπως το, ξέρουμε, ήταν κάτι που υπο-
δηλώνει σε φανερό τρόπο την υπέρβλη των αρχαίων και
αποτρόπαιον κυκλών ζωής στους οποίους ο κόσμος
μας και η λογική μας δεν έχουν καμία θέση.

Τα μέλη της αρχαιολογικής εταιρείας κολλούσαν εν-
νός ένας το κεφάλι και ολόκληρο σώμα την πίστη τους
μπροστά στο πρόβλημα που τους εθετέ ο επιθεωρη-
τής. Αλλά τελικά ένας από τους επισημότερους πρόσεξε
ότι η τερατώδης μορφή και τα σμβόλα που τη συνο-
δούσαν είχαν κάποια περιεργή ομοιότητα με κάτι που
εχε δε παλιά και άπνηθηκε διαστάτικα τα όσα λιγο-
στά στο χείρ είχε υπόψη του. Το άτομο αυτό ήταν ο

μακαρίτης σήμερα Ουίλλιαμ Τσάνινγκ Γουέμπ, καθη-
γητής της ανθρωπολογίας στο πανεπιστήμιο του
Πρίνστον και αρκετά διάσημος εξερευνητής.

Ήταν μια ιστορία που είχε συμβεί πριν σαράντα ο-
χτώ χρόνια όταν ο καθηγητής Γουέμπ είχε αναχωρή-
σει για μια αποστολή στη Γροιλανδία και την Ισλαν-
δία. Σκοπός του ήταν η αναζήτηση κάτι αρχαίων επι-
γραφών στο ρομνικό αλφάβητο που τελικά δεν ε-
χε καταφέρει να βρει. Όμως ενώ βρισκόταν ψηλά στις
οκτίες της δυτικής Γροιλανδίας είχε ανακαλύψει μια
περιεργή εκφλισμένη φυλή Εσκιμωών. Ο άνθρωπος
αυτός, είχαν να θρσκήσει τους με παραξενή μορφή
δαμόνολατρειας τόσο αποκρουστική και αμρόφη
που ο καθηγητής παγώνει μοναχικά και που τη συλλογι-
ζόταν. Ήταν μια μορφή πίστης για την οποία οι άλλοι
Εσκιμωοί δεν ήξεραν σχεδόν τίποτα, και αναίριχα
ζαν κάθε φορά που μιλούσαν γι' αυτή.

Έλεγαν ότι η λατρεία αυτή ήταν κληρονομιά από
αποσπασμένα παλιότερα αιώνας από εποχές που
φτιαχτεί καν ο κόσμος. Εκτός από τις ακατονόμαστες
τελετουργίες και τις ανθρωποθυσίες της, υπήρχαν
και ορισμένες αλλόκοτες πατροπαράδοτες τελετές α-
φιερώνμενες στον υπέρτατο αρχιδάμονα ή τον
σοκ. Ο καθηγητής Γουέμπ είχε κάνει προσεκτική φω-
νητική καταγραφή του ονόματος με τη βοήθεια ενός
πληκτωμένου ανγκεκοκ ή μάνου-ιερέα αποδίδοντας
όσο ήταν δυνατό πιστότερα τους ηχούς με το λατινικό
αλφάβητο. Στη συγκεκριμένη περίπτωση αυτό που ε-
χε σημασία ήταν το φετιχ που λάτρευε εκείνη η φυλή
στηνοντας ξεφρενούς χορούς γυρω του όταν το βό-
ρειο αέρας φεγνοβολούσε ψηλά πάνω από τους λό-
φους. Όπως εξήγησε ο καθηγητής επρόκειτο για ένα
χοντροκομμένο πέτρινο ανάγλυφο που απεικονί-
ζε ένα πολύ αποκρουστικό πλάσμα και κάποια μυστηριώ-

δη συμβόλαιο γραφής. Δηλαδή ο π. π. θεώρησε να κόψει
σε γενικά χαρακτηριστικά εμμέλητα, με το κτηνω-
δες είδωλο που είχαν τώρα μπροστά τους.

Τα στοιχεία αυτά που προκαλούσαν ζωηρό ενδιαφέ-
ρον και εντυπωσίασαν την αθηναϊκή αποδέχτηκαν
δύο φορές η αείδι αφιέρωσαν τον επιθεωρητή Λεγ-
κράς και αμέσως αρχίσει να δουλεύει τον καθηγη-
τή Γουέμπμ'ερωτήσεις. Ο αστυνομικός, έχοντας προ-
σέξει και καταγράψει μια προφορική τελετουργία των
πιστών στα βαλτότοπια της Λουιζιάνα, παρακάλεσε

τον λαβάρφτη η να προπαιδεί, να θυμηθεί τα λόγια
που είχε ακούσει να χρησμοποιούν οι δαμόνολατρες
Εσκιμώοι. Έτσι έγινε και στη συνέχεια οι δύο τους
αίχτησαν σε μια εξαίρετη και προσπάθεια προσεκτι-
λής συμπεριφοράς. Μετά επακολούθησε μια στιγμή σιω-
πής, όπου καθόως αστυνομικός και ο επιστήμονας
συνέχισαν, σαν ότι ο δόξο δ'αβελικές τελετουργίες
σχεδόν στις δύο αντίθετες ακρές του κόσμου ήταν
ομοιοπαθητικά πανομοιότυπες. Αυτό που τελικά ενοχλήσαν
τόσο ο Εσκιμώος μάγος όσο και οι κείρες των βαλτων
της Λουιζιάνας - με το χωρισμό των λέξεων όπως τον
θυμόνισαν από τις παύσεις της διαλογικής - ήταν το
εξής

Φ γγκλου μγκλου ναφ κθουλου Ρ' λυέ βγκαχ
νγκλ φτρεκ.

Στο συγκεκριμένο σημείο ο Λεγκράς είχε να προ-
σφέρει κάτι παραπάνω από τον καθηγητή Γουέμπμ.
Τα μερικά από τους μιγάδες που είχε συλλαβεί του
είχαν αποκαλύψει και την ερμηνεία που εδύσαν οι γε-
ροντότεροι μιστές στα λόγια. Σαν αποτέλεσμα πήρε
ότι το προηγούμενο κείμενο θα μπορούσε να μετα-
φραστεί κάπως έτσι

«Στο σπίτι του στη Ρ' λυέ ο νεκρός Κθουλου ονει-
ρεύεται περ.μένοντα»

Στη συνέχεια ο επιθεωρητής Λεγκράς ανταποκρί-
νόμενος στη γενική επίμονη παράκληση, διηγήθηκε
όσο γινόταν πιο διεξοδικά την περιπέτειά του με τους
πιστούς των βαλτότοπων. Μπορούσα να μαγνέψω πό-
σο έντονα η ιστορία του θα επηρέασε το θείο μου. Έχε
κάτι που μονάχα στους πιο τρελούς εφ'αλτες ενός λυ-
θοπο.ου ή θεοσοφιστή μπορεί να βρεθεί, και απεκαλύ-
πτε μια πρωτοφανή σιλλήνη κοσμικής φαντασίας
που τις κανείς δε θα περίμενε να συναντήσει αναμέ-
σα στους μιγάδες και τους παρίες.

Την 1η του Νοεμβρίου του 1907 η αστυνομία της Νέ-
ας Ορλεάνης είχε λάβει μια αγωνιωδή έκκληση από
την περιοχή του νότιου τη γεμάτη βάλτους και λυγρο-
θαλάσσες Ονιόπιοι από κοι, κυρίως πρωτογονοί, αλ-
λά καλόκαρδοι, απόγονοι των πειρατών, οι Λαφί-
βρ, σκόνταν έρμαιοι στα χέρια ενός ανειδίκευτου τρομο-
κράτη από και το άγνωστο που στο χείρων τις νυχτές τους
Προφάνως επρόκειτο για δραστηριότητες κάποιας
οργάνωσης Βουντου, αλλά πιο τρομερής από κάθε
άλλη που είχαν γνωρίσει ποτέ. Εξάλλου, μερικές από
τις γυναίκες και τα παιδιά τους είχαν εξαφανιστεί, από
τότε που τα διαβολικά ταμ-ταμ είχαν αρχίσει να ηχούν
ασταματίτα, βαθιά μέσα στα μαύρα στοιχειωμένα δά-
ση όπου κανένας ντόπιος δεν τολμούσε να προχωρή-
σει. Ακουγόνταν μανιακές κραυγές, φρικιαστικά ουρ-
λιαχτά και ψαλμωδίες που παγνώναν το αίμα, ενώ φα-
σματικές φλόγες φαινονταν να χορεύουν στο
σκοτάδι. Όπως είχε εξηγήσει στους αστυνομικούς ο
τρομοκρατημένος απεσταλμένος η κατάσταση για
τους κατοίκους είχε φτάσει πια στο απροχώρητο.

Ετοιμά μια ομάδα αστυνομικών με δύο αμαξίες κα-
θένα αυτοκίνητο είχαν ξεκινήσει αργά το απόγευμα με
οδηγό τους τον τρομοκρατημένο ντόπιο που τους ε-
χε φέρει, την έκκληση για βοήθεια. Στο τέλος ενός

ποφωμένα αβατο, ὅπως εἶχαν καὶ ἰχθύν συ-
νέχιστο πέζο. Προχρῶνισα, ἐπὶ τῷ ἡλιακῷ, τὸ
σα καὶ ὁμεῖρα τὰ σταυρῶν, ὅτι αὐτὰ τὰ τοῦ
φοβεροῦ καὶ παριστάσεις ἐπὶ τῶν τοῦ τοῦ τοῦ
ποτὲ ἔχοντες τὸ φῶς τῆς φέως ἀπὸ τῶν τοῦ
ρῆς καὶ φῶς καὶ βρῦν τοῦ φέως, ὅτι τὰ
ἀπὸ τὰ κληρίδ δυσκόλευαν τὸ δρόμο τοῦ εἶναι ἐκεῖ
συναντῶσαν κάποιο σὺν ἀπὸ μὴ κλησιασμένους λα-
ξευτὰς πέτρης ἢ τὸ ἀπομεινάρια ἐνὸς γκρεμισμένου
τοῖχου. Αὐτὸς οἱ ματιεῖς τοῦ ἀρωστημένου τόπου
γὰρ κάποιες παλιές κατοικίαι ἐκεῖ, χειροτέρευαν τὴν
κατάληψη πᾶν τοῦ γεννηοῦ ἢ θῆα τοῦ κάθε παρα-
μορφωμένου δέντρον καὶ τῆς καὶ μὴ κλησιασμένης
καὶ ἀσπασμένης βαλτονησίδας

Τελικά, κάποια στιγμή αντίκρισαν μπροστά τους τον οικισμό των αποίκων, ένα τρισάβλιο συνανθλευμα από σαρκαλάρια, ένα τούρνομο ποιοτερ-
κους αλάρια τους έβλεψαν, και κυκλώσαν τα φανά-
ρια των ασπίδων, που σπάζιζαν στο σκοτάδι. Ο
πνίτος ηχο, από τα τάρταρα, αχ-α από μακριά,
πολύ ισχυρά πιο πέρα. Άρα και που κάθε φορά που
φωλιάζον από κε σάνεμος στ' αφτιά τους έφτανε ένα
δυσάνατο που παλινέτο αμ αμ από μακριά κοκκ-
κνήνται γέ, φάωτα, α τρέπαζε, πω από
απέρδερα χαμόλαδα και πέρα από τις ατελειωτές
στοές τ' ανώτερου του άσπρου. Οι τρομοκρατημένο, α
πο κο φάνηκε, απρόθυμο να με νουν έστω και ν
α στίλη πολ νόνο, αλλά αρνήθηκαν κατηγορημα-
τικά να κάνουν έστω και ένα βήμα προς τον τοπο της
ακέρους τελετωρής. Στο ο επερωρητής Λεγκράς
μολ με τους δεκαεννιά συναδελφούς του, αναγκα-
στικαν να προχωρήσει ν μόνον και, δίχως οδηγόν στα
μαύρα μονοπάτια ενός πρωτόγνωρου γάσλους φοι-
καλέου κόσμου.

Η περιοχή που τώρα εισχωρούσαν οι αστυνομικοί
 είχε από παλιά κακή φήμη. Καίταν οι αστυνομικοί
 στην κα, απατή από το άδικο τους. Οι θύλοι που
 κλοφορούσαν εδώ μόνο, σαν γα καπνο κρυφή, λήνη
 που ποτέ δεν είχαν αντίκρσι, μια καίθη του κα για
 ένα πελώριο άμορφο και ασπρο πολύμοδο πλάσμα με
 φωτεινά ματιά που κατοικούσε στα βαθιά της. Απο
 και ψιθυρίζαν ακόμη ιστορίες γα νυχτερόδελφους
 δαίμονες που έβγαναν τα μεσάνυχτα από τα σπηλαια
 τους στα εγκατα της γης γα να το λατρεύουν. Ελε
 γαν ότι το πλάσμα αυτό υπήρχε εκεί, πριν από την
 χη του. Ητ μπερβίλ κα του Λα Σαλ, πριν από τους
 δαίμονες, πριν από καί από τα φουλογκά, ανήματα
 και πουλά, α του δασους. Ήταν η προσωποποίηση ενός
 εφάτη κα, η ίδια η θέα του σημαίνει το θάνατο. Αλλά
 έστελανε όνειρα στους ανθρώπους καί, το ηξέραν αρ
 κεί γα να μη ζυγώνουν στα λημέρια του. Μαλισία
 τα τωρ, να όργια της Βουντού γινόνταν σχεδόν στα ό
 ρα της απογορευμένης περιοχής, αλλά ήδη κα, αυτή
 η τοποθεσία ήταν αρκετά κακοφημή. Έτσι, ίσως οι α
 ποκοί είχαν τρομοκρατηθεί περισσότερο από το γε
 γονός ότι οι τελετουργίες γίνονταν στη συγκεκριμένη
 περιοχή, παρά από τους δίκους τους φοβερους ήχους
 και τ' άλλα συμβάντα.

Ισως μοναχα ένας ποιητης η ένας παραφρονας θα
μπορουσε να περιγραψει τους ηχους που ακουγαν ο
αντρας του λεγκρας καθως βαδιζαν τσαλαβουτωντας
με κοπο στο μαυρο βουρκο προς την κοκκινη ανταλ
για κα, το αποκωφα τα τα. Υπαρχουν φωνητικοι η
χο, που ανηκουν μοναχα στον ανθρωπο κα, φωνητικοι
ηχοι που ανηκουν στα ζωα κα, ειναι, φοβησιν, ακου
τους μεν να βγαζουν τον ηχο των δε, Ο ομορφη απε
τη θηρωδη ματια κα, το ορνιαστικο ξεφαντωμα των
πιστων εφτανε εδω σε δαιμων κα, ψη, Αποκασμα ο

λιαχτά και βραχνοί λαρυγγισμοί έκτασης στη λαλούσαν σ' αυτά τα σκοτεινά δάση του μαλμαστικού καταγίδια που ξεκυνάταν από τα βάθη της κόλασης. Κατά διαστήματα α. το τη χλωδές πανδαμνός κοπαζε, και τότε κάτι σαν ένας καλοσυντονισμένος χορός από βραχνές φωνές υψωνόταν σε μια μονότονη ψαλμωδία που επαναλάμβανε εκείνη την αποτρόπαιη τελετουργική φράση ή επωδή.

«Φ' γκλόου! γκλόου! νάφ Κθούλου Ρ' Λυέ βγκαχ' νάγκλ φταγκν»

Υστερα οι άντρες έφτασαν σ' ένα σημείο όπου τα δέντρα άνω μ. λ. α. καί ο. λ. α. ξαφνικά αντήκρισαν μπροστά τους ένα φοβερό θέαμα. Τέσσερις απ' αυτούς κλά' πηξαν ένας λιποθυμισε κα. από τα χε ληδω αλλά, ξέφυγε μια κραυγή τρόμου, που ευτυχώς πνιγνκε μέσα στη γενική ξέφρενη κακοφωνία της οργισσής της τελετής. Ο Λεγκρος εριξέ λ. γα βαλτονερα στο πρόσωπο εκείνου που ε χε λ. ποθλμηση, κα. μετά άλλοι στάθηκαν για λίγο εκεί, τρέμοντας, σχεδόν υπνωτισμένοι από τη φρίκη.

Σ' ένα φυσικό ξέφωτο του βαλτου ξεπροβόλε μια χαρταρισμένη νησίδα με έκταση γύρω στα τέσσερα με πέντε στρέμματα, γυμνή υπό δέντρα και αρκετά στεγνή. Πάνω της χοροπηδούσε κα. συστρεφτοαν ένας ο σφαιρώδης από τόσο απεργυράπητα ανθρώπινα ετρώματα που μονάχα το πινέλο ενός Σά. η ενός Ανγκρόλα θα μπορούσαν ν. αποδώσουν. Γυμνά από κάθε ρούχο αυτά τα υβριδικά γεννηματα της φυσικής γκάρζιν, μουγκρίζα. κ. στροβιλίζονταν γύρω από μι. α. τερατώδη δαχτ. λ. δωτη φωτιά. Στο κέντρο του φλογερου δαχτυλιδιού ξεχωρίζοντας κατά καιρούς πω. απο τα πέπλα του καπνού κα. της φλογας ορθωτόν. ένας μεγάλος γράντεν. ας μοναχός νυρω στα δόρυμιο, μέτρο υψός. Στην κορφή του, διασαρμονικά

μικρό σε σχέση με το μονόλιθο, στεκόταν το γνωστό αποκροστικό είδωλο. Δέκα ικριώματα ήταν στημένα σε μεγάλο κύκλο κατά κανονικά διαστήματα, με το φλογοζωσμένο μονόλιθο στο κέντρο. Από αυτά κρέμονταν αναποδα τα περιεργα κατακρεο. ανημένο κορμιά των διςτυχων αποκων που είχαν εξαφανιστεί. Ήταν στο εσωτερικό αυτου του κύκλου ανάμεσο στο δαχτυλίδι με τα κρεμασμένα κοίφωρια και σ. εκείνο της φωτιάς που χορευαν και αλαλαζαν ο. πι. σ. σ. σ' ένα ατελε ωτο βαχχικό στροβιλισμό από τ' α. ριστέρα προς τα δεξιά.

Μπορεί να ήταν μονάχα της φαντασίας του ή απλώς οι αντίλαλοι, αλλά ένας αστυνομικός ισπανικής καταγωγής νόμ. σε ότι άκουσε μια αντιφωνική απάντηση στην τελετουργία. Ερχόταν απο κάτω ο αιμομαρκος και σκοτεινός σημ. α. ακομη πιο βαθιά στο δάσος εκεί. οι των αρχαίων θρυλων και της φρίκης. Τον άνθρωπο αυτόν. που λεγόταν Τζόζεφ Γκαλβέζ, τον συναντήσα αργότερα κα. τον ρώτησα σχετικά και, όπως αποδειχτηκε, είχε αρκετά ζωηρή φαντασία. Εφτασε, μάλιστα στο σημείο να κανει μι. αυξη ότι άκουσε δήθεν τον ηχο από μεγάλες φτερουγες και ότ. διέκρινε φε. υνα. λεα λαμπερά μάτια και έναν πελωριο άσπρη όγκο πε. ρα από τα δέντρα στο βάθος. Αλλά φαντάζομαι, ότι είχε ακουσε πολλές από τις δεισιδαιμονίες των ντόπιων κα. ε χε επηρεαστεί.

Στην πραγματικότητα το σοκ που μου μαρμάρωσε τους άντρες δεν κρατήσε κα. πολύ. Πάνω απ' όλα τους καλούσε το καθήκον. Αν κα. πρεπε, να ήταν συνκεντρωμένο εκεί, σχεδόν καμιά εκατοστή από εκείνους τους μπισταρδομινάδες πιστούς, οι αστυνομικοί βα. οιστηκαν στο α. του των σπλων τους κα. ρ. χητηκαν απο φασιστ. κα. στο σιχαμερο τσουσρω.

Για κάνα πενταλεπτο το πανδαμνός και το χαο.

που επακολούθησαν. Ξεπερισσάν, κάθε περιγραφή. Αγρία χτυπήματα έπεφταν βροχή, λοιπόν από πάνω. Βολή σμούς από β ζο, τ, σ, σκατά, και την έν κη ανακατωσούρα και παλαιοι καταφεραν να του βαλάνει σάραντα έφτα από δαίμονες. Όταν σου κεντρώσε τους σκυθρώπιους αιχμαλωτώντας, αν άσκαλα να τυτθουν βασιλιά και να που, την γράμμη ανάμεσα σε δυο σειρές αστών, και να. Πεντε από τους πιστούς είχαν σωριαστεί νεκροί ενώ δύο που ήταν σοβαρά λαβωμένοι μεταφέρθηκαν από τους συντρόφους τους πάνω σε αυτοσχέδια φορεία. Όσο για το είδωλο στο μονόλιθο, ο Λεγκράς το κατέβασε προσεκτικά και το έφερε πίσω μαζί του.

Στην ανάκριση που έγινε στο αρχηγείο, όταν έφτασαν ύστερα από μια φοβερά αγωνιώδη και εξαντλητική πορεία, αποδείχτηκε ότι όλοι οι κρατούμενοι ήταν άτομα πολύ χαμηλού πνευματικού επιπέδου, με ανάμεικτο αίμα και με ανώμαλη ψυχουσύνθεση. Οι περισσότεροι ήταν ναυτικοί, κυρίως ινδιάνοι, της Καραϊβικής ή Πορτολικέζοι. Μπράβα από τα Νησιά του Πράσινου Ακρωτηρίου και οι ανακατο λιγιστο νεγροί και μολατο, εδών, με αποχώρηση Βοινοτου στην ετερόκλητη αδελφότητά τους. Αλλά από την αρχή της ανάρτησης ένεφανερό ότι, υπήρχαν σε αυτή κάποια πολυβελιτερά και αρχαιότερα στοιχεία νέγκρικου φετχισμού. Παρά τον εκφύλλισμό και την αγρομισματοσύνη τους τα λεγόμενα των πλάσμάτων αυτών παρούσας έβλεπαν μια εκπληκτική συνέπεια σε ότι αφορούσε στην κεντρική ιδέα της αποκροστικής πίστης τους. Όπως εξήγησαν λατρεύων τους Μεγαλούς Παλιούς που είχαν ζήσει χιλιάδες χρόνια πριν παρουσιαστεί ο άνθρωπος στη Γη και οι οποίοι είχαν έρθει στο νεαρό τότε κόσμο μας από τον ουρανό. Αυτοί οι Πα

λοι είχαν φουνει πια και είχαν αποσπρηθεί στα έγκατα της γης ή στους βυθούς των ωκεανών. Αλλά τα νεκρά σώματά τους έστειλναν όνειρα και μ' αυτά είχαν αποκαλύψει τα μυστικά τους στον πρώτο άνθρωπο, ο οποίος είχε έκτοτε δώσει σε μια θανατηφόρα αδελφότητα πιστών. Οι κρατούμενοι ισχυρίστηκαν ότι αυτή ήταν η προέλευση της αδελφότητας οπού υπήρκεν. Οτι υπήρχε ανέκαθεν και ότι ποτέ δε θα έπαυε να υπάρχει κρυμμένα στις σπηλιές ερημικές και τους σκοτεινούς τόπους όλου του κόσμου. Τα μέλη της περιμενάν τη μέρα που ο μεγάλος ερρέας Κθούλου θα έμεινε από το σκοτεινό σπιτί του στη μεγάλη βελή σμενη πόλη της Ραλέγια να διαφεντεύει πάλι τη Γη. Και τότε, όταν τ' άστρα θα ήταν έτοιμα γι' αυτό, θα κάλυπτε τους πιστούς του. Στο μεταξύ η μυστική αδελφότητα θα περιμενε παντοτε σε ετοιμότητα για να τον βοηθήσει να λευτερωθεί. Ως τότε δεν τους επιτρεπόταν να πουν περισσότερα. Υπήρχε ένα μυστικό που δεν ήταν δα εθεθιμμένο να αποκαλυφούν, ακόμα και με βασανιστήρια.

Ο άνθρωπος, πιστεύων δεν ήταν εντελώς μόνος ανάμεσα στα νοήμονα πλάσματα της Γης γιατί υπήρχαν αντίστοιχες που έβγαζαν κατά κάποιον τρόπο από το σκοτάδι για να επικοινωνήσουν τους λιγιστούς πιστούς. Αλλά αυτές δεν ήταν οι ίδιοι. Μεγάλοι Γάλιοι, Κανένας άνθρωπος δεν τους είχε δει ποτέ αυτούς. Το σκοτεινό είδωλό ήταν ο μεγάλος Κθούλος, αλλά κανένας δεν ήταν σε θέση να πει κατά ποσο και σε άλλο. Παλιότερα είχαν την ίδια μορφή. Κανένας πια δεν ήξερε να το διαβάσει τα παλιά κείμενα, αλλά οι παραδοσεις μεταδιδόνταν από στόμα σε στόμα. Η επωδός ποι έφελαν δεν ήταν το μυστικό αυτό ποτε δεν επιτρεπόταν να έπωθε, μενολόφωνα, αλλά μοναχα ψιθυριστά. Τα λόγια της επωδού σημαίναν απλώς «Στον σκοτεινό οτι

[illegible]

Υστερα βγήκαν από τα έγκατα τα μαύρα πνεύματα της γης μωχλάσμενα και σκοτεινά φερνοντας μαζί τους φήμες που εχάν ακούσει, στα σπηλαιακά και υπό γρηχασμένους θυβούς θαλασσών. Αλλά ο γερο-κάστρο αρνήθηκε να πε περισσότερα να το θέ, αα σπρωγμένο από το ατην αφηγηση του, ο εκείνο το σπρω οκα, ουτέ με το καλς ουτέ με το γνρ οδε δε λτη κεν αποκάλυψε περισσότερα στο θέμα αυτό. Εξήλ-λοι, κατα περ εθν τρωπ, αρνήθηκε να κάνει λαλο-για το μέγεθος των Παλιών. Για το κέντρο της Λα-τρειας, το Κθούλου το μείπει οτ πότε με περ βρ σκό-αν οτ σπατητες εγηνους της Αραβας εκε, ατε, η μ, εμ, η Πολη τα νη ον ον κρυμμενι και τ... νε-ροπ λε, το παρελθον. Η πιστη τους δεν είχε κημ, τ σχεση με τη μαγικη λατ, ε, ι της ευρωπης κη, ον ο, σιαστικα άγνωστη στους αμύητους. Κανένα βιβλίο δεν είχε κάνει ποτέ νύξη γι' αυτή, αν και οι αθάνατοι κινέζοι το είχαν πε, οτ, σπρχαν, ορ σμενα, διφορο-μενα κημ, να στο Νεκρονομικον του τρελου Αραβι-Αμπντολ Αλ Χαζρενι που ένας μωχημένος μπορουσε να το ερμηνεσε αναλογα. Αυτό αφορουσε, ιδως το πολυσυζητημο δόστιο:

Δεν ν' νεκρώσε το πολ' αιώνιο μπορεί να περιμένει.
Μα με το διάβα των ποταξένων αιώνων ως κι
ο θάνατος μπορεί να πεθαίνει.

Ο Λεγκράς, βαβ.α εντ.πασ.σμενός κα. αρητα
 υπερδμενός απ. ολα αυτα ε.χε ρωτησε. να ραβει γ.υ
 της ιστορ. κ.ε.δ. ασυν.δουε.ς της Λατρε.ας του κ.θ.
 του αλλα κα.τ.α. Προσφ.ως ο Καστρο ε.χε πει την
 αληθ.ε. λεγοντας οτ. αυτο ηταν εντελ.ως μ.σ.τ.κο Ο
 κ.θ.κ.ο στο πανεπιστ.η.ο της Τουλ.αν. δεν ε.χαν μπο
 ρεσε. να ριξουν φως ουτε στη συνηκρ.μ.ν.η. λ.ρε.ι.

Μεταξὺ νῶς ευθραδιστὸς καὶ ἀδύνατος κάπως ἀ-
τημέλητος, δεξιὰν αὖτ' ἔχον τὴν ἀριστεράν μου, ἀκού-
σας τοῦ χτύπηματός μου, στήν πορτὰ τὰ ῥωτῶσε τὴ
πύλα διχῶς να σπικαίει ἀπὸ τῆς θέσης τοῦ. Ὅταν ἐξή-
γησα ποῦ αὐτὸς ἦτο, ἡκεν καὶ ἔδειχνε κατὰ οὐκὸν ἀφ' ἑ-
ρὸν γὰρ οὐθεὶς οὐκ εἶχε ἐξάρει τὴν περικνήμειάν
μὲ τὴν ἐρῶνκα στὰ παραρτήματα τοῦ, ἀνὰ ποτὶ
δεν τοῦ εἶχε ἐξηγήσει τοὺς λόγους τοῦ γι' αὐτό. Δεν
τὸν φώτισαν πρὸς τοὺς ὁμοίους τοῦ ἀλλὰ προ-
σπάθησα μὲ ῥαπονοήτο, πρὸς οὐρανὸν ἀποκαταστάσεως.

Πρὶν περάσει πολλὴ ὥρα θὰ ἐπαίρνα ὄρκο γιὰ τὴν
εὐκρίνειά του, γιατί μιλοῦσε γιὰ τὰ ὄνειρά του μ' ἑ-
ναν τρόπο που δεν ἄφηνε περιθώρια ἀμφιβολίας. Αὐ-
τά, καθὼς καὶ ἡ υποσυνείδητή ἐπιρροή τους, εἶχαν ἀ-
φήσει ἐντόνα τὴ σφραγίδα τους στὴν τέχνη του. Μου
ἔδειξε, μάλιστα, ἕνα νοσηρὸν ἀγαλμα που οἱ γραμμές
του μ' ἔκαναν σχεδὸν ν' ἀναρριγίσω με τὰ σκοτεινὰ
τους υπονοούμενα. Εἰσήγησε ὅτι δε θυμόταν νὰ εἶχε
δε, το πρωτότυπο παρὰ μονάχα στ' ἀνάγλυφα τῶν ὀ-
νείρων του, ἀλλὰ ἡ μορφή του εἶχε πλάσει σχεδὸν
συνειδητὰ ἀπὸ τὰ δάχτυλά του. Ἦταν διχῶς ἀμφι-
βολία τοῦ γιγάντιο πλάσμα γιὰ το ὁποῖο ξεφώνιζε στο πα-
ραλήρημά του. Σύντομα ἐγένετο ολοφάνερο ὅτι δεν ἤξε-
ρε τίποτα γιὰ τὴ μυστικὴ ἀδελφότητα, πέρα ἀπὸ κά-
ποιες νύξεις που εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ τὸ θέλο μου στὴ
διάρκειά της ἐπιμόνης ἐρευνάς του. Αὐτό μ' ἔκανε πάλι
ν' ἀναρωτηθῶ καὶ νὰ προσπαθίσω νὰ φανταστώ
πῶς θὰ ἦταν δυνατό νὰ ἔχουν καταγραφῇ στο μυαλό
του αὐτὸς οἱ ἀλλόκοτες εἰκόνες.

Ὁ Ὁλκός μιλοῦσε γιὰ τὰ ὄνειρά του μ' ἕναν παρά-
ξενο, ποιητικὸ τρόπο, κἀνοντάς με νὰ βλέπω νοερά
καὶ με τρομερὴ ζωτικότητα ἐκείνη τὴ νοτισμένη κυκλώ-
σι αὐτὴ ἀπὸ γλῶσση πρᾶσι πετρά. Ἡ γλωσσὸς αὐ-
τῆς, εἶπε οὐ γλύπτης κἀνοντας παρὰ ξένη ἐπιλογὴ λέξε-

ων, ἦταν ἐντελῶς ἀνώμαλη. Ακούγοντάς τον ἦταν σαν
νὰ 'φτανε στ' ἀφτιά μου, φορτισμένο με φοβερὴ προ-
σμονὴ το ἀδιόκοπος μὲ σο τηλεπαθὴ καὶ καλὸς ἀπὸ
τὰ ἔγκατα, «Κθούλου φταγκν... Κθούλου φταγκν».

Οἱ λέξεις αὐτὲς ἀποτελοῦσαν μέρος ἐκείνης τῆς
τρομερῆς τελετουργίας που μιλοῦσε γιὰ τὴν οὐερική
ἐξάρτησιν αὐτοῦ νεκροῦ. Κθούλου στὴν περικνήμειά
της ρ' ἡμεῖς, καὶ ἐνίωσα κάτι νὰ με συγκλονίζει βαθιά
παρά τὴν ἀντήρησης τῆς λογικῆς μου. Ὡς ἀντέδρα-
σὴν ἐκείνη νὰ εἶμαι, σ' γούρος ὅτι ὁ Οὐλκὸς εἶχε καὶ
καποῖο τρόπο μαθεῖ γιὰ τὴν ἀδελφότητά, ἀλλὰ μετὰ
το εἶχε πάλι ξεχάσει μὲς στὸν κύκελόν των ἀλλήλων
τῶν βέλων που δ' ἀβάζε καὶ τῶν ἰδίων του φαντασ-
μάτων. Ἀργότερα, χάρις στο ἐντυπωσιακὸ ἡγεῖται χα-
μένο ἡμῶν, εἶχε βρεῖ υποσυνείδητ' ἡδονὴς καὶ ἐκ-
φραση στὰ ὄνειρα, τὰ γλυπτά καὶ στο τρομερὸ
ἀγαλμα που ἐβλεπτο παρὰ προστά μου. Ἐπειθ' ἔμελλε
νὰ πει κανεὶς ὅτι ἡ ἀπάτη που εἶχε παίξει στο
πνεῦμά μου ἦταν ἐντελῶς ἀθώα. Ὁ νεκρὸς εἶχε ἕνα λιγὸ
ἐξέζητημένο καὶ κάπως ἀγενεὲς χαρακτὴρ, πράγμα
που ἐπέκλεε ἐπὶ τὴν περικνήμειάν του συμπαθῶς ποιε-
ῖν ἀλλὰ οὐκ ἔστιν ἀναγνωριστὸν, ἦταν καὶ μεγαλοῦς καλ-
τῆς καὶ καλὴ κρίσης. Τοῦ εὐχρηθῆκα ὅλη τὴν ἐστὶν
καὶ πᾶσι εἶχε τὸ ταλέντο του καὶ ἀποχαρῆσθηκα μὲ
τὴν καὶ.

Τὸ πρόβλημα τῆς Ἀτρείας τοῦ Κθούλου ἐξάκο-
λουθῶσε νὰ με συναρπάξει καὶ νὰ με ἀπασχολεῖ, καὶ
κατὰ καιροὺς ονειρευόμουν φήμες καὶ δόξα ἀπὸ ἔρε-
υνες που θ' ἀποκαλύπταν τὴν ἔξελικσιν τῆς διασυνδύσε-
ως. Ἐπισκέφθηκα τὴ Νέα Ὀρλεάνη, μίλησα μὲ τὸν
Λεγκρὸς καὶ τοὺς ἄλλους που εἶχαν σκεπασθῇ ὁ
ἐκεῖνη τὴν ἐπιδρομὴν εἶδα τὸ φοβερὸ εἶδωλό καὶ ἐκα-
ταβῶν ποσὸς σὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀρκε-
τους που ἐπιζοῦσαν ἀκόμη. Δυστυχῶς ὁ

πονητευτότητα βρίσκοντάς το μάλλον σύντομα. Το περικόχνητο του ωστόσο έχε φέρεται σχέση με την έρευνά μου, που είχε αρχίσει να χωλαίνει, και έλαφα προσεκτικά το απόκομμα για άμεση δράση. Το κείμενο έγραφε τα εξής

ΑΝΕΥΡΕΣΗ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΟΥΣ ΕΡΜΑΙΟΥ ΣΚΑΦΟΥΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Το Βιτζιλαντ έφτασε στο λιμάνι μας ρυμουλκώντας ακυβέρνητο εξοπλισμένο νεοζηλανδέζικο γιοτ. Ένας επιζών και ένας νεκρός στο σκάφος. Αφήγησε αγρίας μάχης με θανάτους στη θάλασσα. Ο διασωθείς ναυτικός αρνείται να δώσει λεπτομέρειες για την παράξενη εμπειρία του. Περιέργο είδωλο βρέθηκε στην κατοχή του. Διενεργείται ανάκριση

Το φορτηγό Βιτζιλαντ της εταιρίας Μόρισον επιστρέφοντας από τα Βαλπαράϊζο κατέπλευσε σήμερα το πρωί στην αποβάθρα του λιμένα Ντάρλινγκ ρυμουλκώντας πίσω του το σκατεμένο και ακυβέρνητο αλλά βαριά οπλισμένο ατμόπλοιο Αλέξτ. Η οποία, οι Ντανέντεν Νεας Σηλωνικής Τ. σκάφος έφτασε στις 2 το Απριλίου Νοτιο Πλάτος 34° 21' και Δύτ. μήκος 152° 17' εκκινώντας ως μοναδικό πλοίο με έναν επιζώντα και ένα νεκρό

Το Βιτζιλαντ είχε αναχωρήσει από το Βαλπαράϊζο στις 25 η Μάρτη αλλά στις 2 του Απριλίου παρατήρηθηκε πολύ, ότι α της πορείας του εξαίσιος σκάφος κατά τον και της αστρικών κινήσεων. Στις 12 του Απριλίου εντόπισε ένα σκάφος που φαινόταν εντελώς εγκαταλειμμένο από το

πλήρωμά του. Ωστόσο οι έρευνες στο σκάφος αποκαλύψαν έναν επιζώντα σχεδόν σε κατάσταση παραληρηματος και ένα νεκρό ο οποίος πρέπει να είχε πεθάνει πριν τουλάχιστον μια βδομάδα

Ο διασωθείς έσφιγγε στα χέρια του ένα φρικαλέο πέτρινο είδωλο αγνώστης προέλευσης ύψους περίπου τριάντα εκατοστών, σχετικά με τη φύση του οποίου οι ειδικοί του πανεπιστημίου του Σύντνεϋ, της Βασιλικής Εταιρίας και του Μουσείου της οδοσκόλλησης δόλωσαν πλήρη άγνοια. Ο επιζών ναυτικός ισχυρίστηκε ότι το βρήκε στην καμπίνα του γιοτ, σ' ένα μικρό, συνηθισμένο σκαλιστό εικονοστάσι.

Ο άνθρωπος αυτός, αφού επανέυρε τα λογικά του, διηγήθηκε μια εξαιρετικά παράξενη ιστορία περπατώντας καμακρελίου Ουαϊλάτα Γκούστωφ Γιόχανσεν και είναι ένας αρκετά έξυπνος Νορβηγός που υπηρετούσε ως δεύτερος καπετάνιος στη δικτατορία σκούνα Έμμα, νηολογίου του Όκλαντ. Το σκάφος του είχε αναχωρήσει στις 20 του Φλεβάρη για το Καϊάο του Περού με πλήρωμα έντεκα αντρών.

Το Έμμα, σύμφωνα με τον Γιόχανσεν, βραδυνόρησε και βγήκε πολύ νότια από τη ρότα του εξαιτίας της μεγάλης καταιγίδας της 1ης του Μάρτη. Στις 22 του ιδίου μήνα και σε Νότιο Πλάτος 49° 51' και Δυτικό Μήκος 128° 34' το Έμμα συνάντησε το Αλέξτ, που ήταν επανδρωμένο από ένα παράξενο και κακομούτσουνο πλήρωμα από Κανάκες και μιγάδες. Όταν από το Αλέξτ τους πρόσταξαν επιτακτικά ν' αλλάξουν πορεία και να προσεγγίσουν ο καπετάνιος Κολίνος του Έμμα αρνήθηκε. Αυτό φέρεται να αποτέ-

λεσμο το παρόξενο πλήρωμα του Αλέξ. ο γνο-
 ξει απροειδοποίητα αγριο πυρ εναντίον του και
 ένα περίεργα βαρύ μπρούτζινο πυρσός του
 αποτελούσε μέρος του οπλισμού του.

Αν και η σκούνα τους άρχισε να βυθίζεται
 από τις βολές που την πέτυχαν στα ύψαλα, οι
 άντρες του Εμμά φάνηκαν παλικάρια, είπε ο δια-
 σωτής και προσέφυγε να περυσιστούν το αντίπαλο
 σκάφος και να κερδίσουν. Επικρατούσε
 σγρόλη και ορμή. Ο Εμμά με το θηρίω-
 δες του, ο Αλέξ με το σπασμένο του γόνατο και ο
 αντιστατής του, ο Εμμά, ο οποίος κίπωνε περισσότερο,
 τούξανε να πάνε ο ένας ο άλλος να εξηγήσει
 στην Ανταγόνη και το κοινό, γιατί παρ' το
 μάλλον αβέστο τρόπο που πολεμούσαν, ο αν-
 τιστάτης Αλέξ προβόλα, απέναντί του, αντί-
 σταν, χρησιμοποίησε διάφορα αποτρό-
 πακα μέθοδους.

Τις επόμενες ημέρες ο Εμμά μεταξί των
 σπουδών και των Κόλλων και των πρώτων α-
 ξιωματικών Γκεν, ο κατόπιν και στην συμπλοκή
 στο γαλάζιο ποτάμι, στο δεξιό αξωματικό
 Γόχανσεν συνέχισαν την ήσυχη πορεία μπροστά
 με το χαλαρό σμήνος, ο οποίος θα έλεγε
 βυθισμένων, στο βάθος τους, χανόν, αλλά να γυ-
 ρίσουν πίσω.

Την επόμενη ημέρα φαίνεται ότι διεκρίναν ένα
 μικρό νησί και κανένα δεν είναι γνωστό
 στα νερά εκείνα - στο οποίο και απεβίβαστη
 καν Γολκαπονολογία, στο τους άντρες πεθα-
 ναν εκεί, και ο Γόχανσεν ήταν περιεργά
 γόλφους οχέτη και με το σημείο αυτό της περιπέ-
 τειας τους και άηλωσε απλά ότι, έπεσαν σε
 κάποιο χάσμα των βράχων.

Αρνότερα όπως φαίνεται αυτός και ο μόνος
 επιζών συντροφός του ξαναβρισκαν στο γό-
 και προσπάθησαν να το κουμαντάρουν, αλλά τε-
 λικά έγιναν έρμαιο των κυμάτων από την κατα-
 γδα που τους χτύπησε στις 2 το Απρίλη.

Από τη μέρα εκείνη ως τη διάσωσή του στις
 12 του μηνός, ο ναυτικός διατηρεί ελάχιστες α-
 ναμνήσεις και δε θυμάται καν ποτέ πού βί-
 ο Ουίλλιαμ Μπράντεν ο συντροφός του. Δι-
 θηκε καμιά σαφής αιτία του θανάτου του.
 Μπράντεν που μάλλον θα οφειλεται, στο σκο-
 η την εξόντληση.

Τηλεγραφήματα από το Ντανβέντιν, αναφέ-
 ρουν ότι το Αλέξ έφτασε γνωστό ότι έκανε εμπό-
 ρισματα, ησάκα ότι είχε πολλά κακά φημίσματα,
 ναυτικούς κυκλους ήταν διακίση σμ. ας παρα-
 ξενής ομοιάς από μινάδες, των οποίων ο. ο. ο.
 νέ, σ. αντιστάσεις και οι νυχτερινές επιθετικές
 στο βάθος είχαν προκαλέσει την περιεργία Ε-
 ξαλλοι, όπως έγινε γνωστό το Αλέξ έφτεχε ανα-
 χωρήσει βία τι και αμέσως μετά την καταγδα
 και τις οριστικές δυνάμεις της 1ης του Απρίλη.

Το Αλέξ ναυχε, ο προτ θεται να αρχίσει αωριο
 τη δεξαωννηαν κρισεων κατά τις οποίες θα γ-
 νε, κάθε προσπάθεια προκειμένου να περσσει ο
 Γόχανσεν να λειοκρινσε περισσότερο τα όσα
 σημεία αφήσε αναπαύτητα.

Αυτά μαζί με τη φωτογραφία του φρεγάτου ο-
 νομαματος ήταν όλα όσα ανέφερε το άρθρο, αλλά
 σκεφτείτε τι δέες έγινε αφορμή να ξεπηδήσουν στο
 μυαλό μου. Εδώ ήταν νηοί θησαυροί στο χέλιον
 ραχέ και με τη ληστρεία του Κθούλου και ενδε-
 ξεχε παραξενές δασυνδρείες με τη θαλάσσια ηθική.

πε-
 μόν-
 ων
 ιώς
 κα-
 για

κα-
 το
 ε.α
 ι.α
 το
 ω
 α-
 ο

ο.
 ο.
 ο.
 ο.

και με τη στεριά. Τι ήταν άραγε εκείνο που είχε κάνει το πλήρωμα των μιγάδων που αρμε. Ξαν παρέα με το αποκροστικό τους είδωλο να προσταξουν το Έμμα να ν.ρ σε, πισω. Πα ο. ην, το ά.ν.ν. στο νησί στο έδαφος του ορο ο.ρ. χ.λ.ν. πεθανε. Ξέ, από τους ζ.λ.ν.τ.κ.ι.ς του Έμμα, και, γιατί, ο Γιόχανσεν σπεφ.ε.γε. τόσο να μιλήσει για το θέμα: Τι να είχε άραγε φέρει στο φως η ανάκριση του λ.μ.ν.α.ρ.χ.έ.ι.ου, και τι μπορεί να γνώριζαν γ.α. τη φοβερή α.δ.ε.λ.φ.ό.τ.η.τ.α. στο Ντανέντιν; Και πιο σημαντικό απ' όλα, ποια ήταν η βαθύτερη και αφύσικη σχέση στις ημερομηνίες, που έδιναν τώρα μια απειλητική και αναντίρρητη σπουδαιότητα στα διάφορα συμβάντα τα οποία τόσο προσεκτικά είχε καταγράψει ο θεός μου.

Η 1η του Μάρτη — η δική μας 28η του Φλεβάρη, αν λάβουμε υπόψη τη Διεθνή Γραμμή Ημερολογιακής Αλλαγής — ήταν η μέρα που είχαν χτυπήσει ο σεισμός και η καταιγίδα. Το Αλέξτ και το σιχαμερό του πλήρωμα είχαν αναχωρήσει βιαστικά από το Ντανέντιν σαν ν.π.ε.χ.α.ν.δ.ε.χ.τ.ε. να ε.π.τ.α.κ.τ.ι.κ.α.κ.α.ι.σ.μ.α. Τα είκοσι χρόνια στην άλλη άκρη της ν.η.ς. ποι.τ.ε.ς. και, κα.λ.λ.τ.ε.χ.ν.ε.ς. είχαν αρχίσει, ν.λ.ν.ε.ι., έ.π.ν.ι.ν.ι.α. μια παράξενη σκοτεινή κ.κ.λ.ω.π.η.σ.η. ενώ ένας νεαρός γλύπτης είχε πλάσει σε καταστάση ο.ν.ν.α.ρ.α.σ.ι.α.ς, τη μορφή του τρομερού Κόκοικου. Στις 23 του Μάρτη το πλήρωμα του Έμμα έ.λ.ε.χ.ι. το β.β.α.σ.ε. ο ένα α.ν.ω.σ.ι.ν.ο.σ. α.φ.η.ν.ό.ν.τ.ε.ς. εκ.ε.ξ.ε.κ.ρ.ο.ς. και την ίδια μέρα τα όνειρα ευαίσθητων ατό.μ.ν.ε.χ.α.ν. φ.ί.α.σ.ε. στο αποκροστικό τους. Τα άτομα αυτά είχαν ν.ω.σ.ε. τον τε.ο.μ.η.ς. δ.α.ι.μ.ο.ν.ι.κ.η.ς. κα.τ.ό.ε.λ.ε.τ.η. του ένα γ.ι.γ.α.ν.τι.ο. τ.ε.ρ.α.ς. με απο.τ.ε.λ.ε.σ.μ.α. ε.ν.α.ς. α.ρ.κ.ι.τ.έ.κ.τ.ο.ν.α.ς. α.τ.ρ.ε.λ.α.θ.ε.κ. ε.ν.α.ς. γ.λ.ν.π.τ.η.ς. να π.ε.σ.ε.ι. Ε.α.φ.ν.ι.κ.ά. σε παραληρημα!

Και η καταιγίδα της 2ας του Απρίλη; Τη μέρα εκείνη δεν ήταν που σταμάτησαν όλα τα όνειρα της υγρής

πόλης και ο Ουίλκοξ σι.ν.η.λ.α.θ.ε. από το δ.ρ.σ.μ.α. του παραξενου πυρετου του. Πως συνδεονταν όλα αυτά μ' εκείνα τα παράξενα υπονοούμενα του νε.ρ.ου. κ.α.σ.τ.ρ.ο. για τους αστρονόμεν.η.τ.ο.ς. Παλιους κάτω από τα νε.ρ.α. και την επερχόμενη κυ.ρ.α.ρ.χ.α. τους στον π.λ.α.ν.η.τ.η. για τους αφοσιωμένους το.ι.ς. π.ι.σ.τ.ο.υ.ς. και την ε.ξ.ο.μ.ο.τ.ο.υ.ς. ε.π. των σ.ε.ι.ρ.ω.ν. Μήπως ισορροπούσα επικινδ.ν.α. στο κατ.ω.φ.λ. μιας απο.κ.α.λ.ω.η.ς. κ.ο.σ.μ.ι.κ.η.ς. τ.ρ.ο.μ.ο.υ. να ο ανθ.ρ.ω.π.ι.ν.ο.ς. ν.ο.υ.ς. ε.ι.ν.α. α.ν.ι.κ.α.ν.ο.ς. να β.α.π.τ.α.ξ.ε.ι. Α.ν.ο.ι.α.ι. τότε π.ρ.ε.π.ε. να ε.ν.α.ι. τ.ρ.ο.μ.ο.ς. που αφο.ρ.α. το.ν.ο. και μ.ο.ν.ο. γ.ι.α.τι. κα.τ.α. κ.ά.πο.ι.ο. τ.ρ.ο.π.ο. η.2.α. του Α.π.ρ.ι.λ.έ.θ.ε.σ.ε. τ.ε.ρ.μ.α. σ.τ.η.ν. ο.π.ο.α.δ.η.π.ο.τ.ε. τ.ε.ρ.α.τ.ι.κ.η. α.π.ε.λ.η. ε.ι.χ.ε. αρχί.σ.ε. να π.ο.λ.ι.ο.ρ.κ.ε. την ψυ.χ.ή. της ανθ.ρ.ω.π.ο.τ.η.τ.α.ς.

Το βράδυ εκείνο, σ.τ.η.ρ.α. από μια πυρετ.ι.κ.ή. μέρα με επ.ε.λ.ο.ν.τ.α. τη.λ.ε.γ.ρ.α.φ.η.μ.α.τ.α. και άλλες π.ρ.ε.τ.ο.ι.μ.α.σ.ι.ε.ς. α.π.ο.σ.χ.α.ρ.έ.τ.η.σ.α. τον ο.ι.κ.ο.δ.ε.σ.π.ο.τ.η. μου και η.η.ρ.α.ι.ν.ο. τ.ρ.έ.ν.ο. για το Σ.α.ν. Φ.ρ.α.ν.σ.κ.ο. Σ.ε. λι.γ.ό.τ.ε.ρ.ο. από ε.ν.α. μ.η. να η.μ.ο.ι.ν. στο Ντανέντιν. Εκεί όμως ανακαλύ.φ.η.σ.ε. ότι σ.χ.ε.δ.ο.ν.ι.σ.τ.ο.α. δ.εν. η.τ.α.ν. ν.ν.ω.σ.τ.ο. γ.α. το παράξενα μέ.λ.η.τ.η.ς. α.δ.ε.λ.φ.ό.τ.η.τ.α.ς. που σ.υ.χ.ν.α.ζ.α.ν. σ.τ.ι.ς. π.α.λ.ι.ε.ς. τα.β.ε.ρ.ν.ε.ς. του λ.ι.μ.ό.ν.ο.υ. Τα κ.ο.υ.τ.σ.ο.μ.π.ο.λ.α. της π.ρ.ο.κ.ρ.υ.μ.α.ς. η.τ.α.ν. π.ο.λ.ι. σ.υ.ν.η.θ.ι.σ.μ.ε.ν.α. γ.ι.α.ν. α.ξ.ί.ζ.ε.ι. τον κό.π.ο. να τ' αναφέρω. α.ν. και κ.υ.κ.λ.ο.φ.ο.ρ.ο.υ.σ.α.ν. α.ό.ρ.σ.ι.ε.ς. φ.η.μ.ε.ς. γ.ι.α. κ.ά.πο. ο.σ.τ.ε.ρ.ι.α.ν.ο. τα.ξ.ί.δ.ο.ι. ε.ι.χ.α.ν. κ.α.ν.ε.ι.ν.ο.ι. ο.ι. μ.ι.γ.ά.δ.ε.ς. σ.τ.η. δ.ι.α.ρ.κ.ε.ι.α. του ο.π.ο.ι.ο.ν. μα.κ.ρ.ι.ν.ό.υ.ς. τ.υ.μ.π.ά.ν.ο. κ.ρ.η.σ.ι.ε.ς. και κ.ό.κ.κ. ν.ε.ς. α.ν.τ.α.υ.ν.ε.ι.ε.ς. φ.λ.ο.γ.ω.ν. ε.ί.χ.α.ν. ν.ν.ε.ι. α.ν.τ.ι.η.π.τ.έ.ς. σ.τ.ο.υ.ς. μα.κ.ρ.ι.ν.ό.υ.ς. λ.ό.φ.ο.υ.ς.

Στο Ω.κ.λ.α.ν.τ. ε.μ.α.θ.α. ο.τι. σ.τ.α.ν. ο Γιόχανσεν επ.έ.σ.τ.ρ.ε. φ.ε. από την ανακρίση του Σ.υ.ν.τ.ν.ε.ν.α. το ξ.α.ν.θ.α. του μα.λ.λ.ά. ε.ι.χ.α.ν. ν.ν.ε.ι. α.σ.π.η.ρ.α. Η ανακρίση η.τ.α.ν. μ.ά.λ.λ.ο.ν. τ.υ.π.η.κ.η.κ.α. δ.εν. κα.τέ.λ.η.ξ.ε. π.ο.υ.θ.ε.ν.ά. Α.μ.έ.σ.ω.ς. με.τ.ά. ο Γιόχανσεν π.ό.υ.λ.η.σ.ε. το ε.ξ.ο.χ.ί.κ.ο. του σ.τ.η.ν. ο.δ.ό. Ο.υ.ω.λ. και μα.ζ. με τη γ.υ.ν.α.ι.κ.α. του ε.ι.χ.α.ν. σ.α.λ.π.ά.ρ.ε.ι. γ.α. το πα.λ.ί.ο. το.ι.ς. σ.η.τ.ι. στο Ο.σ.λ.ο. Σ.χ.ε.τ.ι.κ.α. με τη σ.υ.γκ.λ.ο.ν.σ.τ.ι.κ.η. ε.π.π.

πλοο με το οποίο θα γινόταν στο Λονδίνο

ήταν ένα απλό αδέξιο γραμμένο κείμενο - η προστάθεια ενός ναυτικού να καταγράψει μερκα γεγονότα και ρομμετα το δούτο των πλοίων - κάτι σαν ημερολόγιο, όπου η αποστολή του να θυμωθεί μερκα τη μέρα τα όσα είχαν συμβεί σ' εκείνες τις τελευταίες φοβερές ταξίδες. Δε φαινόταν να έχει κανένα ενδιαφέρον, αλλά θα ολες το περιεχόμενο και η περιγραφή της του, αλλά θα σας δώσω την ουσία του γιατί να καταλαβατε γιατί το παλιό ιστορικό κείμενο στα πλευρά του πλοίου είχε την αντιστοίχηση του, αντικείμενα να βουλώσω τα φτιά μου με μπαμπού.

Ο Γιόχανσεν, δόξα τω Θεώ, δεν ήξερε τα πάντα, έστω και αν είδε με τα μάτια του την πόλη και το Πλάσμα. Όσο για μένα, ποτέ δεν πρόκειται να ξαναβρώ τη χαμένη γαλήνη του ύπνου μου όσο θα σκέφτομαι εκείνες τις φρικαλεότητες που καρδοκοούν αιώνια πίσω από τη ζωή στο χρόνο και το χώρο· εκείνες τις δαιμονικές, βέβηλες οντότητες από τα αρχαία άστρα που ανεβρύονται κάτω από τη θάλασσα. Και πώς να ξεχάσω εκείνη την εφιαλτική αδελφότητα που τις υπηρέτει και τις λατρεύει, έτοιμη και πρόθυμη να τις εξαπολύσει στον κόσμο όταν ένας άλλος σιτισμός θα κάνει, ν' αναδυθεί πάλι στον αέρα και τον ήλιο η τερατώδης πέτρινη πόλη τους στους βυθούς;

Τα ταξίδια του Γιόχανσεν είχαν αρχίσει ακριβώς οπως το είχε καταθέσει στο Λίμναρχείο. Το Εμμοδελως φορτίο είχε αναχωρήσει από το Ωκλαντ στις 20 του Φλεβάρη και είχε δεχτεί όλη τη μανία των κωμικών που είχαν σηκώσει, ο σε σμός ο οποίος πρέπει να είχε κάνει να αναδυθούν από τα νερά εκείνες οι φρικαλέες πτες που στο χείριον, τα όνειρα των ανθρώπων Μόλις μπόρεσαν ν' ανακτήσουν πάλι τον έλεγχο του σκαφούς και να συνεχίσουν είχαν συναντηθεί με το

Αλέξτ στις 22 του Μάρτη, και μπορούσα να φανώ τη λήψη του ναυτικού καταγράψω περιγραφή του κανον οβόλου και τη θέση του σκαφούς του.

Τους μελωμούς θα μόνες της αδελφότητας που επάνδρωναν το Αλέξτ ο Γιόχανσεν τους περιγράφει με αποκαλυπτική απέχθεια. Είχαν κάτι το ανεπιπώτα αποκρουστικό πάνω τους που έκανε την εξόντωσή τους να μοιάζει, σχεδόν με καθήκον και ο Γιόχανσεν φανεί να ελκρινό να απορρίψει την υποχρέωση της ιερής υπηρεσίας που φάνηκε να τους βαραίνει και τις ανάκρισεις.

Υστερα σπρωγμένο από περιέργεια συνεισέδαν την πορεία τους με το αεροπλάνο για να τους καθορίσει τον Γιόχανσεν. Συντομία των ντεφών περκα μ' απελευθέρωσε από την κούραση, εξεχέση τη θάλασσα και σε Νότιο Πλάτος 47° 9' και Δύο Μήρες 126° 43' έφτασαν σε μια ακτή από λίσση γαλάζια και κίτκι κίτκι ακτισματα σκεπασμένα από φως. Δεν μπορέσαμε να επροκύει για την η οπτική απόδειξη του περκατου τρομού της γης την εφιαλτική νεκρή πόλη της Ράβης που χτιστήκε μετρητάς άσους πριν από την αλή της ιστορίας από πελώρα αποκρυμμένα πλάσματα που είχαν έρθει από τα άστρα. Εκεί κομμάταν ο Κθούλος και ο ορδός του κρυμμένο σε πτες νες γλαυδείς κρυπτες στέλνοντας ξανά επιπέρ από μετρητούς χρονικούς κύκλους τις σκεψεις που γινόντο φοβότο όνειρα των ευαίσθητων ανθρώπων και καλώντας επιτακτικά τους πιστούς να ερθούν σ' ένα προσκύνημα απελευθέρωσης και παλινορθώσης. Ο Γιόχανσεν, δεν μπορώ αόταν τιποτε απολαύσει τα λυμαρτώρα του, ο Θεός είδε συντομία έρκενα φανταζόμα ότι μοναχικά βουνοκορφή η τεφάνωμένη μετρημένη στήλη φοβερή ακρόαση που ήταν θαμμένος ο μεγάλος Κθούλος είχε ανίκα

2
1 πε
με
εω
λως
και
ν ο
κα
πο
κα
δ.α
το
ω
α
οι
1
2
1

θελι από τα νερά. Μου έρχεται σχεδόν να τινάξω το
μαλλιά μου στον αέρα στα αναλογίζομαι την έκταση
όλων όσα μπορεί να κρυβόταν εκεί κάτω. Ο Γιόχαν-
σεν και οι άντρες του ένωσαν δέος μπροστά στο κο-
σμο μεγαλειό αυτής της στήλης Βαβυλωνίας των πα-
νάρχων. Ήταν και πρέπει να έχουν μαντέψει δ-
χώς να χρειάζεται να τους το πουν οι άντρες κρύβ-
μα πόλη που δεν άνηκε ούτε σε αλυσίδες ούτε κανέναν
άλλο λογικό κόσμο. Ήταν απλά ένας από το απύει-
το μέγεθος των σκόλων της παρσακωπής πέτρας
από το ιλιγγιώδες ύψος του τείχους. Η καλίστη μονο-
λιθική από τη συγκλονιστική ομοιομορφία των κολλο-
σίων αναλωμάτων και γλυπτών, με το αλλοκότο έδω-
λο που είχε βριθεί στο κρυφιστάς του Αλφρετ. Αυτό
δ' αποδείχτηκε στην κατάρα της γεωμετρίας τρομα-
ρ-γραφής του ναυτικού.

Δίχως να ξέρει την έννοια της λέξης «φύλαττοι-
σμος» ο Γιόχανσεν, κατάφερε να την πληρώσει πολύ
όταν περιέγραψε την πόλη. Αντιγράφοντας με οποιον-
δήποτε γκεκρυμένο σκηνικό ή κτίσμα περιορίζεται
μόνο στη μέση κτηνική πώση από τεράστιες ζωνιές
και πέτρινες επιφανείες επ' όφθαλμοις πολλών πελω-
ρικών. Ήταν περσιότατα σωστό η σύνεση του κατά
σκεπασμού του της της βιβλιαρικών απόφορ-
τα αναγλυφών και ιερογλυφικών. Υπογραμμίζω την α-
ναφορά του σε γυναικεία θυμίζει και που μου είχε
πες ο Ουίλκοξ σχετίζεται με τα φοβερά του ανέρα. Είχε
πει ότι η γεωμετρία του ανέρα είναι κοσμική που έβλεπε
ήταν αφύσικη μη ευκαίρια που υπαινισσάταν με α-
ποκρυφιστικό τρόπο την υπαρέτη των και διαστράσε-
ων πέρα από τις δικές μας. Να που τώρα ένας αμορ-
φώτας ναυτικός είχε νιώσει το ίδιο αντίκριζοντας την
τρομακτική πραγματικότητα.

Ο Γιόχανσεν και οι άντρες του είχαν αποβύστε

σε μια λοξή κλιμακωτή λασποπλάνια εκείνης της τε-
ρατώδους ακρόπολης και σκαρφάλωσαν με δυσκο-
λίες τους να στερεώσουν τις ανισόκοιθες που δεν
μπορεί να ήταν σκαλοπατία προορισμένα για κοινούς
θνητούς. Ο δόρος ήλιος στον ουρανό φαινόταν παρα-
μορφωμένος όταν τον κοίταζε κανείς μέσα από τους
πολυτικούς μισματικούς υδράτους που αχνίζαν
αποκρυπνιστικά το θαλασσομουλιασμένο έκτρωμα. Κάτι έ-
στρωμένα απεληλυθότα άγριον φαινόταν να κα-
ραδοκεί λοξοκοιτώντας τους υπουλα από κείνες τις
τροχιές των ελπίδων των σκαλοπατιών βράχων, που με τη
δυσχερεια γιατί τους έβλεπε κοίλους, ενώ η πρώτη
της είχε δείξει κρυφούς.

Κάτι σαν σκαθόρ στο τρομακτικό είχε αρχίσει να
σφίγγει την ψυχή όλων των εξερευνητών πριν και
δουλειά τους περισσότερο από βράχια λάσπες και φύ-
κια. Ο καθένας τους πρόθυμα θα το έβαζε στα πόδια
αν έφθονε την κοροϊδία των άλλων. Άρχισαν το
φωτισμό με ελπίδα καρδιά και με την ελπίδα — μάταιη ό-
πως αποδείχτηκε — να βρουν κανένα αξιόλογο σου-
βενιέρ να πάρουν μαζί τους.

Ήταν ο Ροντρίγκες ο Πορτογάλος εκείνος που
σκαρφάωσε στη βάση του μονόλιθου και φώναξε
στον άλλοτε την ανακάλυψή του. Ο υπόλοιπος τον
ακολούθησαν και σταθήκαν να κοιτάζουν εμβρόντη-
το την πελώρη σκαλιστή πόρτα με τη γνωστή πια α-
ναγλυφή μορφή του καλαμαροκέφαλου δράκοντα. Έ-
μοιαζε εξήγησε ο Γιόχανσεν σαν μια μεγάλη πύλη
και ολοι τη θεωρήσαν πόρτα εξαιτίας του σκαλιστού
υπερβόλου και των παραστάδων. Αν και δεν μπορού-
σαν να αποφασίσουν αν ήταν οριζόντια σαν πόρτα κα-
ταπακτής η λοξή σαν εξωτερική πόρτα κελαριού. Ο
πώς χει παρατηρήσει και ο Ουίλκοξ η γεωμετρία του
τοπου ήταν εντελώς ανωμαλή. Κανένας δεν μπορού-

σε να πέ με ο νόμος. Τη στιγμή που στα κα τρεβάρ-
φος ήταν ορ ζούτακο, που λέει ο σχετικός
προσανατολισμός στο καθέτ ζούτακο, οτι κα ο
προσδ,όριστος.

Ο Μηράντεν έσπρωξε την πέτρα σε διάφορα ση-
μεια ο,χως αποίελεσα. Υστερα ο Ντόνοβαν ψαχού-
λειψε προσεκτικά πίσω από την όκηρη, πιέζοντας συ-
στηματικά σημείο με σημείο καθώς έψαχνε. Μετά άρ-
χισε να σφραφαλώνει ατέλειωτα κατά μήκος του
παράξενου πέτρινου περιζώματος —αν δηλαδή η
πόρτα ήταν οριζόντια για να το πει κανείς
σκαρφάλωμα— και οι άντρες αναρωτήθηκαν πώς ο-
ποιοδήποτε πόρτα στο σύμπαν θα μπορούσε να είναι
τόσο τεράστια. Κάποια στιγμή, πολύ μαλακά και αργά,
τα στρέμματα της πόρτας άρχισαν ν' ανοίγουν προς
τα μέσα από το πάνω μέρος και είδαν ότι ήταν ισορρο-
πημένη σαν κρεμαστή γέφυρα.

Ο Ντόνοβαν γλίστρησε, ή κάπως τελοςπάντων
σύρθηκε κάτω ή μπροστά στο περίζωμα, και ξαναγύρι-
σε στους συντρόφους του. Μετά όλοι μαζί στάθηκαν
να παρακολουθήσουν το επιβλητικό άνοιγμα της τιτά-
ας σκαλ,σμένης πόρτας. Σ' εκείνο το βασίλειο της
πιοματικής παραμορφωσης η κίνηση της ήταν ανω-
μαλη ανοίγοντας κάθε λίγο ο δ αγωγιο τρόπο είτα-
πο, φαίνεται, ν' αντρείπονται όλο, οι κανόνες που
δ έπουν την ύλη και την προοπτική.

Τα άνοιγμα ήταν σκοτε νό με μια μαυριλα σχεδόν
χέρση οπτη. Αυτό το ερεβος ήταν πραγματικά μια θε-
τική πα οπτη. ν,τι εκρ,βε τ,μματα των εσωτερικών
τοιχών που καν,κα έπρε,πε να φωτίζουν. Η μάι ρ
λα χύθηκε κυριολεκτικά έξω σαν κ,πνος από κα,ποια
προσ,ωτα φ,λακκη σκοτεινιάζοντας σαφως τον ηλ,ο
καθως βουα,ζε στο συστρωμένο κα, κ,μτωμένο
σ,μρανό με μεμβρανώδεις φτερούγες. Η μπόλα που ξε-

πδήσε από τα φεσκορανοίγμενα βαθη ήταν ανυπόφο-
ρη, ενώ κάποια στιγμή στα ευαίσθητα αφτιά του Χώ-
κινς φάνηκε να φτάνει από τα σκοτεινά έγκατα ένας
ανατριχαστικός πλαδαρός ήχος. Όλοι τέντωσαν τ'
αφτιά και αφουγκράζονταν ακόμη όταν Εκείνο ξεπρό-
βαλε σταζόντας ακατονύαστα, γλοιώδη υγρά. Ζου-
λώντας ψαχουλεύα την πελώρια ζελατινώδη μάζα
του μέσα από το άνοιγμα της μαύρης πύλης, βγήκε
στο μ,σασματικό εξωτερικό σ,ρα εκείνης της εφιαλτι-
κης πόλης της τρέλας.

Το γρά,μο του Γιοχανσεν γίνεται σχεδόν αδιόρα-
στο στο σημείο εκεί νο της περ,γραφης. Κατα την ενω-
μη του, από τους ε,ε, αντι,εε ποι, ποτε δεν ξαναγυρι-
σαν στο ηλ,οιο. ο, ζ,ο πέθαναν από σκέτο τρόπο την
αποτροπαι,η εκείνη στιγμή. Το ιδ,ο το Πλάσμα ήταν ο
δύνατο να περιγραφεί — δεν υπάρχει γλωσσα για τέ-
τοια αβυσσαλέα φρίκη και πανάργχη,η παραφοροση
για τέτοιες δαιμονικές αντιφάσεις σε κάθε έννοια ύ-
λης ενεργ,ας κα, κοσμικής τάξης. Ενα βολνό περπα-
τούσε η σερνοταν, εκεί, μπροστά τους. Ω Παντοδυνα-
μεί! Πως ν' απορεί κανείς που στην άλλη όκηρη της Γης
ένας αρχιτεκτονας τρελάθηκε, ενώ ο δυστυχος Ουίλ-
κοζ αρχ,σε να παραληρεί, από πυρετό την ιδ,α εκείνης
ηληπαθητική στιγμή!

Το Πλάσμα που απεικονίζαν τα είδωλα το προσίνο
γλοιώδες γέννημα των άστρων, είχε ξυπνήσει για να
διεκδικ,ησε πάλι την εξουσία του. Τα άστρα βρ,σκον
ταν πάλι στη σωστή τους θέση, κι αυτο που μ,α πανάρ-
χαιη αδελφοφίτητα δεν είχε καταφέρει να καν,ε, σκόπι-
μα το είχε πετύχε, τυχαία μια ομάδα από αθώους ναυ-
τικούς. Υστερα από αμείρητα εκατομμυρια χ,ρ,να ο
μεγάλος Κθούλου ήταν ξανα,λευτερος κα, ξεφρενα ο
πληστος για ό,τι είχε στερηθεί.

Τρεις άντρες αρπάχτηκαν από τις πλαδαρές, δ,αυ

1 πε-
1 με-
εών
λως
και
για
.

κα,
το
ιδ
ια
το
ω
3-
3-

· κανένας προλάει ν' αντιδράσει: αυτοί οι ο Ντόνοβον, ο Γκερρερα και ο Ανγκαστρομ, αναπαύουν τις ψυχές τους, αν υπάρχει ανάσθη σε αυτό το σύνθημα. Οι άλλοι τρεις άρχισαν να ρέχουν σαν τρελοί, διασχίζοντας ατέλειωτες εκτάσεις από πράσινη, σκεπασμένη με όστρακα πέτρα. Εκεί που έτρεχαν πασχίζοντας να φτάσουν στη βάρκα, ο Πάοκκε γλιστρήσε ξαφνικά και χάθηκε. Ο Γιόχαν-σεν ορκίζεται ότι το σύνθημα του τον κατάπιε μια γωνία οικοδομημάτων που φυσιολογικά δε θα 'πρεπε να υπάρχει: μια γωνία που ήταν οξεία αλλά συμπεριφερόταν σαν αμβλία. Έτσι, τελικά μονάχα αυτός και ο Μπράντεντ έφτασαν στη βάρκα και άρχισαν να κωπηλατούν απεναντιόμενα για να πλησιάσουν στο Αλέκτ. Πίω τους το πελώριο τερατώδες Πλάσμα τους ακολουθούσε γλιστρώντας βαριά στις γλοιώδεις πέτρες, αλλά κοιτάστηκε στην άκρη του νερού, τσαλαβουτώντας διατοχτικά στα ρηλά

Εντωῦς, αν και ὅλο το πλῆρωμα εἶχε βγει στην ακτή, δεν εἶχαν ἀφήσει την πίεση να πέσει ολότελα στη μηχανή. Εἰτοι δε χρειάστηκαν παρά λίγα λεπτά πυρετικής προετοιμασίας για να θέσουν σε κίνηση το Α-λέφτ. Ἀνάμεσα στις θολές εφιαλτικές εἰκόνες ἐκείνης της ἀπεριγράπτῃς στιγμῆς, το σκάφος ἄρχισε να στρίβει, ἀρνά στα γεμάτα θάνατο νερά. Πίσω τους στα ἀπώκοσμα κτίσματα ἐκείνης της φοβερῆς ακτῆς, το τίτάνιο πλάσμα ἀπὸ τ' ἄστρα λυσσομανοῦσε κι ἀφρίζεσαν τοι Παλυψήμιο που βλαστήμουνε το πλοῖο του φυγάδου Ὁδυσσεύ. Ὑστερα, πιο θορυαλέος ἀπὸ το μὴνὸ κῆρυ, πα ἀμεγάλος Κῆρυβλος γλ ὀτρυνε το λιπαρό κορμὸ του στὸ νερὸ κα ἀρχισε νὰ καταδύκει το σκάφος ἀγκωνόντα, πέλζονα κῆρυατα πῶς του Ὁ Μῆρας τέν ποὺ κῆρυα σε πῶς δεν ἀντέχει κα τρέλα βῆκε καθε λὺ κα λινὰκ, ξεσπούσε στὲ γελά, μέχρ

που μία νύχτα, και ενώ ο Γ. οχάνσεν τριγύριζε εδώ κι εκεί παραληρώντας, τον βρήκε ο θάνατος στην καμπίνα.

Αλλά ο Γιωάννης δεν είχε εγκαταλείψει τόσο εύκολα τον αγώνα. Καταλαβαίνοντας ότι το πλαίσιο θα έφτανε σιγοσυρτά, Αλέξης ποζάρει προλαμβάνει ν' ανεβάσει εγκάρια την πρεση του ατμού, αποφασίζοντας να το παίξει όλα γα όλα. Ρυθμίζοντας τη μηχανή, η κατασκευή της ταχυμίκρας ορμήσει σαν αστραπή στο κατάστρωμα και να νίσει αντίστροφα το τ' μόν. Με τα μολύβια, ένα νερό να παφλασίζει και να αφρίζει, να καίει, να ηρεμεί, τους ατμούς ανεβάζει ολόφανα, ο θαυμάσιος Νιμφηνός, γι' αυτό σκοπός του είναι πάντα στη γλώσσά του, μάλλον τον ακλόνηθους απόκοντα σαν ήλιον, νική τον Το φοβερό καλαμαρίσιο κεφάλι με τ' υπερίκνη, πλοκάμι, αέφιασε σχεδόν στο ύψος του, μπού, πρεστί, της πλωρίας του γεροφί, αγμένει, γι' αυτό, αλλά ο Γιωάννης συνέχισε να ζυμώνει αδυσώπητα.

ΚΑΤ' ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΕΞΩΝ ΚΑΙ ΣΑΝ ΠΡΟΣΕΛΥΤΗ ΦΟΥΣΚΑ Μ' Ε
ΚΕΛΕΥΕ ΤΗΝ ΧΑΙΝΟΛΩΝ ΣΙΧΑΜΕΡΗ Α ΣΘΗΘΗ ΜΙΑΣ ΚΟΜΜΑΤΙΑ
ΟΜΕΝΗΣ ΜΕΘΥΣΑΣ ΑΜΕΣΩΣ Ο ΑΕΡΑΣ ΨΕΜΕ ΜΕ ΜΙΑ ΜΠΟ
ΥΑ ΣΑΝ ΝΑ ΧΑΝ ΑΝΟΙΞΕ ΧΑΙΣΙ ΤΑΦΟΙ ΚΑ ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ Ε
ΝΑΣ ΠΗΧΟΣ ΠΟΥ ΙΟΝΑΤΙΚΟΣ ΔΕ ΘΕΛΗΣΕ ΝΑ ΠΕΡΙΓΡΑΨΕ ΣΤΟ
ΧΑΡΤΙ. ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΤΟ ΠΛΟΟ ΤΕΛΕΧΤΗΚΕ ΜΕ ΕΝΑ ΜΙΑ
ΟΠΤΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΥΝΝΕΦΟ ΠΟΥ ΕΙΣΟΟΙΞΕ ΚΑΙ ΣΟΥ ΣΤΡΑ
ΒΩΝΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΠΡΙΝ ΞΕΦΥΓΕΙ, ΑΦΗΝΟΝΤΑΣ ΣΤΙ ΑΠΟΝΕΡΑ
ΤΟΥ ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑ ΠΟΥ ΚΟΧΧΛΑΞΕ ΜΑΝΙΑΣΜΕΝΑ Ο ΓΙΟΓΙΑΝ
ΣΑΝ ΚΟΙΤΑΞΕ ΠΡΟΣ ΠΙΣΩ ΚΑΙ — ΘΕΕ ΚΑΙ ΚΥΡΙΕ! — ΤΟ
ΑΚΟΡΟ Ο ΧΥΜΕΝΟ ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΤΥΛΟ ΕΚΕΛΩΣ ΤΟΥ ΑΚΑΤΑ
ΝΟΗΣΤΟ, ΠΛΑΣΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΕΠΑΝΑΣΥΝΔΕΟ
ΤΑΝ ΑΡΧΑ ΣΤΗΝ ΑΠΟΚΡΟΥΣΤΙΚΗ ΑΡΧΙΚΗ ΤΟΥ ΜΟΡΦΗ ΑΛΛΑ
ΗΩΡ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΠΕΡΝΟΥΣΕ Ο ΣΤΡΙΨΕΣ
ΤΗΣ ΜΗΧΑΝΗΣ ΑΥΞΑΝΟΝΤΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΕΞΤΙ ΚΕΡΩΔΙΣ ΣΤΑΘΕ
ΡΑ ΑΠΟΣΤΑΣΗ

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

του Φρίτς Λάιμπερ

 κ. α.
 τ. ο
 . α
 ι. α
 τ. ο
 ω
 γ.
 γ.

Ο Φρίτς Λάιμπερ είναι ένας όχι μονάχα από τους πιο γνωστούς συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας, αλλά και ο πιο πολυβραβευμένος από όλους. Έχει κερδίσει συνολικά εξήμισι εκατομμύρια Νέμπιουλα και τέσσερα άλλα διάφορων κατηγοριών της φανταστικής λογοτεχνίας!

Ο Λάιμπερ γεννήθηκε το 1910 στο Σικάγο και σπούδασε ψυχολογία, φιλοσοφία, θεολογία και θέατρο. Και τώρα ετοιμάστετε για μια από τις πιο παριζιέρες και αλλοκυτές ιστορίες που διαβάσατε ποτέ. Είναι ένα από τα δυο διηγήματα του της συλλογής που βασίζεται, σε αληθινά περιστατικά δοσμένα, βέβαια σε κάποιο μυθιστορηματικό πλαίσιο. Προσέξτε ότι το όνομα του βασικού ήρωα είναι, *Kinzman*, λέξη που δαφέρει μονάχα κατά ένα γράμμα από το *kineman* που σημαίνει «συγγενής». Μετά, το μικρό του όνομα είναι το γερμανικό «Φραντς» που λίγο απέχει από το αληθινό «Φρίτς». Το ίδιο ταιριάζουν η περιγραφή και η ηλικία του ήρωα μ' εκείνη του συγγραφέα την εποχή που έγραψε το διήγημα. Τέλος είναι και ο κινέζικος «συγγενής» επιστημονικής φαντασίας και ψυχολόγος, όπως ακριβώς και ο Φρίτς Λάιμπερ.

πρακτηριστικά ότι κι ένα μεγαλύτερο μεθι
 Λάμπρο με έντονα αυταυτογραφικά

«... Στο «Η Κ.ρ.α του Σκοττ» ο Θωμάς

ο το όνομα εδωζέται τούτο το όλη η ημα

αι το κλειδί

Διαβάζοντας το «Κλειδί» του Λάμπρου του Χ Φ
 Λάβκραφτ, ας ελπίσει οπωσδήποτε περ γράφει μια άλλη
 γενικότερη, όψη της ίδιας ιστορίας.

Γ Μ.

ΠΕ

ΜΕ

ΣΩΝ

ΥΩΣ

ΚΑ.

ΥΠΟ

ΚΑ.

ΤΟ

ΕΔ

ΗΔ

ΤΟ

Ω

Α-

Ο

1

«Εγ νε ένα ραγισμα στο κεφαλι του κι ένα μικρο κομ
 μάτι του

Σκοτε νου Κοσμου τρύπωσε από κει και τον οδήγησε
 στο θάνατο»

Απο: Το Αμαξάκι Φαντασμα: του Ραντσαρντ Κελβίνγκ

Το παμπόλαιο κουτσουμπούρκο Φοκαβάνκεν με άλ
 λους δι ο επιβάτες εκτός από τον οδηγό του και μενα
 αγκοιμαχούσε να βγάλει την ανηφορία του ορεινού
 δρόμου που εκαρφάλωνε στα βουνά της Σάντα Μόνι-
 κα. Δεξιά κι αριστερά μας ορθωνόνταν οι τετράγωνοι,
 όγκο τους πηνιγμένοι στους θαμνούς με τις παράξε-
 νες σουβλερές κορφές τους που θυμίζαν προϊστορι-
 κούς μονόλοθους ή τερατωδείς πέτρινους ρασοφό-
 ρους.

Ταξιδεύαμε αρκετά αργά με ανεβασμένη την πάνι-
 νη κουκούλα και το ματι μας προλάβει να πιάνει πό-
 τε ποτέ κάποια υβελήτη λοθριδερή σκυρα ή κάποια α-
 κρδα που σαλταρε β αστικά από μπροστά μας στον
 γκριζό χαλ κοστρωτο δρόμο. Κάποια στιγμή μια μαλ-
 λιάρη γκριζα γάτα που η Β.κ.κ. σφίγγοντας το χερι-
 νου ταχο φοβισμένα αχελυστήκε ότι ήταν αγριοντάι
 — διέσχ σε το στενό δρόμο μπροστά μας για να χωθεί.

νής μαρών, ενώ ο σκοτεινός φλογερός και τριχωτός δαιμόνας δεν είναι, άλλος από τον ανήγητο μας μπαμπακά. Τη στιγμή εκείνη το φασκάλον κενό αποφεύγοντας με έκταση με μόνον οκτώ οχάκι γυρίζει πάλι σχεδόν κόντρα στον ήλιο. Εννοείται ότι ο ήλιος από φυσική αλλαγή κινήσεων δεν είναι ο ήλιος που ανοιγόκλεινε τα μάτια της γυρισμένης πλάι προς τους πυργούς λόφους.

«Ακριβώς», αποκρίθηκε. «Το θέμα φραντζ είναι, ότι — δίχως αστεία — όλοι αυτοί οι ειδικοί είναι στην αλήθεια ειδικοί και έχουν μοιραστεί μεταξύ τους τον εξωτερικό και τον εσωτερικό κόσμο μας. Και έτσι κι αρχίζουμε να παρατηρούμε κάτι το παράξενο απευθυνόμενοι σ' αυτούς κυριολεκτικά ή νοερά — και μας έχουν έτοιμη κάποια λογική, ρεαλιστική και προσγειωμένη εξήγηση. Και επειδή ο κάθε ειδικός ξέρει το χώρο του πολύ καλύτερα από μας, είμαστε υποχρεωμένοι να δεχτούμε τις εξηγήσεις του. Η άλλη λύση είναι να συνεχίσουμε ανέμελα το δρόμο μας, ξέροντας κατά βάθος ότι συμπεριφερόμαστε σαν πεισματάρηδες, ρομαντικοί έφηβοι ή σαν τελειώς θεοπάλαβοι».

«Το αποτέλεσμα είναι», κατέληξε καθώς το αυτοκίνητό μας έβγαине από την περιοχή με τις λακούβες, «ότι δεν απομένει χώρος στον κόσμο για το μυστηριακά τρομαχτικό. Θέβαια υπάρχουν πολλές χοντροκομμένες, περιφρονητικές, ειρωνικές και κοροϊδευτικές απομυμήσεις όπως φαίνεται από την πληθώρα των φτηνών ταινιών "φρίκης" και τις στοίβες από περιοδικά με τέρατα εξωγήινους και παρόμοια. Μ' ένα κοινό που παύει να δει τα τέρατα με γοητισμό τα σφύριγμα και γέλια».

«Γελούν για να ξεχάσουν το σκοτάδι», είπε αδιάφορος ο φραντζ, κοιτάζοντας πίσω προς τον κενό, αχτο

που σήκωνε το αυτοκίνητο. Η λεπτή σκόνη του δρόμου κατακάθιζε πάλι αργά στα πνιγμένα μ' αγκάθια σκοτεινά φαράγγια στο πλάι.

«Δηλαδή;» ρώτησε η Βίκι.

«Οι άνθρωποι εξακολουθούν να φοβούνται», εξήγησε εκείνος απλά, «και μάλιστα τα ίδια πράγματα όπως πάντα. Απλώς τώρα διαθέτουν περισσότερα αμυντικά συστήματα για τους φόβους τους. Έχουν μάθει να μιλούν πιο δυνατά, πιο γρήγορα, πιο έξυπνα και πιο στείρα — και με παπαγαλιότικο τρόπο επαναλαμβάνουν αυτά που ακούνε από τους ειδικούς — για να κρατήσουν μακριά τους φόβους τους. Καθαρίζουν ακόμα και τον σπινθηροειδή σκόνη από το φως — Σταμάτησε απότομα. Είλικρινά να τον διακόψω, έγραψα με τον εξωτικό κάτω από το ήρεμο, φιλοσοφικό προσωπείο του «Θα το κάνω σαφές με μια αναλογία», δήλωσε.

«Σε ακούω», τον παρότρυνε η Βίκι.

Μόλις ο φραντζ άρχισε να μιλάει, ο φραντζ κοιτάξε κάπου τους διόλους. Άγες εκατοντάδες μέτρα μπροστά ο ήρεμος που είχε αρχίσει πάλι να ανηφορίζει έμπνευσε σε μια μεγάλη σκιά συννεφού. Ήταν μια ανακάλυψη από το φως να απηχόταν πάλι μπροστά στα μάτια με τρεις από κεινες τις θύλες μαυρές σφαίρες κολλοειδούς αέρος. Άνεμος από την αντηλία. Από τον τρόπο που η Βίκι μισούσε τα μάτια της καταλόβαινε ότι είχε το διορθωτικό. Ο κορμός της με το κατεβαμένο καπέλο του και ο φραντζ που ήταν γυρισμένος προς τα πίσω φάνταζε να ενοχλείται λιγότερο από τον ήλιο.

«Φανταστείτε», αρχισε ο φραντζ «ότι ολοκληρωμένη ανθρωπότητα είναι ένας άνθρωπος που ζει με τη φαντασία. Αλλά σ' ένα σημείο στο έμφωτο ενός σκοτεινού επιπέδου ο δαίμονος ανώτατος κινείται, ενοχλείται, κατά το μεγαλύτερο μέρος του. Ο άνθρωπος αυτός ενοχλείται

ται, αναπαύεται, κάνει έρωτα με τη γυναίκα του ή παί-
ζει με τα παιδιά του, αλλά πάντοτε είναι με το ένα μάτι
καρφωμένο στο δάσος.

Κάποτε ο άνθρωπος αυτός προκάβει αρκετά για
να προσλάβει έμπειρους φρουρούς που αναλαμβάνο-
ναι να προσέχουν τη δασος να μην αρρωστήσει —
αυτοί είναι οι ειδικοί που ελέγχουν. Ο άνθρωπος
μας συνηθίζει με τον καιρό να στην ζεστασιά της
για τη ασφάλειά του, να βσιζίζεται στην κρίση τους,
προθυμώς να παραδέχεται, να λαμβάνει τους νύμφες
και παραπάνω απ' αυτό να σεναμ κρό νειτονικά κομ-
μάτι του δάσους.

Το νύ νειτονό όμως αν όλοι αυτοί οι φρουροί έρθουν
για έρακα σου ήσουν. Δες όφειλες στην πραγμα-
τικότητα α δεν παρχει κανένα δάσος μοναχο μερκα
χωράφις που να καλλιεργούμε ως τα πέριτα της ύμης
παντός έδω του τα λέμε αφέντε κα ποτέ δεν υπήρχε
δάσος, μονάχος σου φαντάστηκες όλα εκείνα τα μα-
ρα δεν έγραφε γς σκοτεινές σελίδες επειδή σε φόβος
κοπή σε δάσους!"

«Θα τους πιστεύει ο άνθρωπος μας. Θα σε ξε έστω
και τον ελπίστω λόγο να τους πιστεύει. Μη πως α
πώς θα συμπεριανει σε ο φρουρο μάτα οδοί και
με μεγάλη ιδέα για τις ασήμαντες γνώσεις τους, είχαν
αντιπείξει ψευδοποίησε παντοννισας.

Η συννεφοκα ήταν ήδη αρκετά κοντά μας ακρι-
βώς στην κορφή της μ κρης πληροφορίας που κοι-τευα
με να βγάλουμε. Ο Φραντς κινζιαν έγειρε πτω κοντά
μας στη ραχή του καθ.σματος και επεί με σινανή φω-
νη «Το σκοτεινό ετικινιδου δάσος δεν έπαψε ποτε
να υπάρχει, φικαι με. Πέρα από το διασπασμα των α-
στρονομικών και των αστρονομικών μας πέρα από τς
θολές και μπλε γμένες ψυχολογικές περιοχές του
φρονιμ και τοι. Για να κ πέρα από τους αμφιβολούς

παραψυχολογικούς κόσμους του Δρ Ράιν, πέρα από
τα εδάφη που ασκούμε, οι κομμοί, οι παπα-
δες και οι κοινωνολόγοι πέρα από τα τρε-
λο ξεφρενο, μισο ιστις κα νελο, το απολιτα αννω
στο εξακολουσε να βαλίζει, κα το φοβερε και το
φασματικό να παραδοκούν, τυλιν, ένα στο δ.ο μιστη
ριο όπως πάντα».

Μά ευπροσδεκτη όσο α κα μα σκοτε ν ή τυλιξαν
το Φοκαβαγκεν, μόλις πέρασε τα σαφή κορφή ορα-
της συννεφοσκιάς. Για ζώντας παλ την πλοη του ο
Φραντς άρχισε με ζήλο αναπομνησσία και λίσση να
σαρνευ με το βλέμμα της την περιεχή μυστοία. Με
το κρη, μο το εκτεφλα, κα ηλεις, τ ιοη ο ε χει φα-
νε, ξαφν κα να πλατα νε ν αποκτα αλλα βαθος και
μια έντονη σαφήνεια και καθαρότητα.

Σχεδόν αμέσως το βλέμμα του κορφωθηκε σε μια
γκρίζα μύτερη πετρινή κορφή που μόλις είχε έλανε
στο αν κρη, χειλος της απόκρημνης κα λάδης στο
πλαί μας χτυπώντας τον κυρία Μ στον ωμο έδειξε
με το άλλο χερι να χωρο σισθμεωσης σε ένα χωματό
στρώτο πλάτωμα του λεφου που διασχιζαμε.

Ο κυρία Μ επέστρεψε προς το σημείο που του έδει-
χνε ο Φραντς και σταμάτησε το αμαξ στο χειλος του
κρημου. Υπτερο ο Φραντς σηκώθηκε στο καθ.σμα
του κοιταζοντας πανω από το πορμπόζ και έδειξε
ηρωστικα προς τη μύτερη γκρίζα κορφή. Το άλλο
χειρ τοι μισοσηκώθηκε με τα δαχτυλα απλωμένο
προς το μέρος μας σε μια χειρονομία σιωπής.

Κα αξά στην κορφή που μας έδειχνε. Στην αρχή
δεν έβλεπα τίποτα εκτός από πέντε εξι ενωμένους φυ-
σικούς πυκν σκους των γκρίζων βραχίων που ξεπετα-
νταν από το γεωτο θαμνούς φρού του λεφου. Υ-
στερα μου φάνηκε σαν το τελευταίο ενόχλητ κα μετεί-
κασατο η ήλου να σε, ξε βρεκαταφυγ, ο εκε. Ερω αξέ

απε

1 με

εων

αως

κα

να

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

κα

με μια σκοτεινή χνουδωτή σφαίρα που παλλόταν νοργά.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου και γύρισα λίγο το κεφάλι για να την κάνω να χαθεί ή να μετακινηθεί από κει. Στο κάτω κάτω δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα κατώλοπο υπτικω φαντασμένο στον αμφίβλη στρωσίδη μου που, εντελώς τυχαία, είχε συμπεσε στο πόδι μου της κορφής.

Η μισή σφαίρα δεν ένοιαζε για το κουνήσε από κει. Εμείς περιπολλήμενη την κορφή μια μαύρη ή μισιάφανη και παλλόμενη μορφή, σαν να την κρατούσε εκεί κάποια απίθανη μαγνητική έλξη.

Ανατρίχιασα. Ενωσα ξαφνικά όλο μου το κορμί ν' αναρριγεί και να σφίγγεται ελαφρά στη θέση αυτού του φαντασμένου. Ήταν σαν ένας αφύσικος κρίκος που συνέδεε το χώρο μέσα στο κεφάλι μου με το χώρο απέξω. Ήταν ένας παράξενος δεσμός, κάτι ανάμεσα στις μορφές που βλέπει κανείς στον πραγματικό κόσμο και σ' εκείνες που αιωρούνται μπροστά του όταν κλείσει τα μάτια στο σκοτάδι.

Ανοιγόκλεισα πιο ζωηρά τα μάτια μου, κουνώντας το κεφάλι πέρα δώθε.

Δεν κατάφερα τίποτα. Η χνουδάτη σκοτεινή μορφή με τις παράξενες γραμμές που ξεπετάγονταν ακτινωτά ολόγυρά της πορέμενε γαντζωμένη στην κορφή σαν κάποιο γιγάντιο ανακατωτό και μουλωχτό τέρας.

Και αντί να οθίσει, άρχιζε τώρα να σκουραίνει κι άλλο και οι αχνές γραμμές του πήραν ένα μαύρο λαμπύσμα. Το όλο πράγμα άρχισε με φρικτό τρόπο να παίρνει πιο συγκεκριμένα μορφή και έκφραση, όπως τα ακαθόριστα σχήματα που βλέπουμε στο σκοτάδι αρχίζουμε με τη φαντασία μας να μοιάζουν με πρόσωπα, μάσκες ή μουσούδια. Το σημαντικό ήταν ότι τώρα ένιωθα πως η φαντασία μου δεν έπαιζε κανένα ρόλο

στις αλλαγές της μορφής εκείνου του πράγματος στην κορφή.

Τα δάχτυλά της Βίκι σφίχτηκαν στο μπράτσο μου τόσο που με πόνεσαν. Δίχως να το 'χουμε καταλάβει είχαμε σηκωθεί και είδαμε στο πίσω καθίσμα και σκεβαίε μπράτσα που κοίτα στον Φραντς. Τα δάχτυλά μου χερίσφα γυμνάσπασμωδώς τη ράχη της πρώτης καθίσματος Μοναχάσκηρσ Μ. Δεν είχα ανασηκωθεί στη θέση του, αν και κοίταζε κι εκείνος προς την κορφή.

«Μα, αυτό μοιάζει με —» άρχισε να ψελλίζει η Βίκι με βραχνή, σφιγμένη φωνή.

Με μια κοφτή χειρονομία του χεριού του ο Φραντς την έκανε να σωπάσει αποτομικά. Υστερα διχώς να τη κολλήσει το βλέμμα του στα βραχάκια της χέρσ στην τσέπη του σακκακιού του, έβγαλε κάτι και το άπλωσε προς το μέρος μας.

Δίχως να κοιτάξω προς τα κει, κατάλαβα ότι μας πρόσφερε ασπρές κάρτες καμολαβία. Η Βίκι κι εγώ τα πήραμε — το ίδιο έκανε και ο κύριος Μ.

«Μην πατε το βλέπετε» ψέθυρε ο Φραντς βραχά. «Γράφτε το. Ο τ' εντύπωση σας δίνει. Γρήγορα μόνο. Το πράγμα δε θα κρατήσει, πολύ νομίζω».

Στην υπολοπαλιν, δευτερολεπτα, ο τεσσέρς μας κοιτάσαμε υροφάμε κι ανατρίχιασαμε — εγώ τουλάχιστον, ανατρίχιασα αντικιούτε μια στιγμή δεν ξεκόλλησα το βλέμμα μου από κει πέρα.

Υστερα, για τα μάτια μου τουλάχιστον, η κορφή φάνηκε ξαφνικά αδιακατάλαβα. Ο τ' ο ίδιος πρέπει να εννεκα για τους άλλους γιατί, σχεδόν ταυτόχρονα η στάση τους χαλάρωσε ενώ ένας μικρός αναστεναγμός ξέφυγε από τα χείλη της Βίκι.

Δεν είπαμε λέξη άλλη απλά ως με να με σιωπηλότητα σαιώνοντας βαριά να λείγει ο τ' υμς. Υστερα ανταλλά

1 πε-

1 με-

1 εών

1 ως

1 κα

1 νιο

1 κά,

1 τό-

1 αά

1 ήα

1 το

1 α-

1 ε-

1 ια

1 ο

1 α-

1 ε-

1 ο

1 ι

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

1 ο

80
 «Το δικό μου, όχι - μου έρρωσα και για κάμπο
 να θα δεν ανταλλάξαμε άλλη κουβέντα
 ... μετά θυμήθη

Μηχανικά έβγαλα ένα τζινάρο αλλά μετά θυμήθηκα τον κίνδυνο της πυρκαγιάς και το έχωσα στο τσάκι του ποκαϊίσου μου.

«Ο περιγραφές μας» παρορήρησε τότε η Βίκη, «θυ-
μίζουν από στα Εκκενές της τράποπλας του Ταρο αν
αυτά των αληθινών ελκόναν του Ταρο τα λόγια
της έσβησαν αντά, δ'χωρς καμία απαντησή.

Ο κωδικός ΜΕΚΗ αφορά τα καύσιμα στην κορφή ενός στενού όγκου και αφορούν πετρελαιοφόρο, λιγνίτη, άνθρακα και φυσικό αέριο. Μεταχρησιμοποιείται για τον υπολογισμό των αποθεμάτων στο βάθος της κατηγορίας από γκράφο τραχύ χαλί.

«Ευχαρίστησα για τη μεταφορά Φραντζή», είπε πεδώντας από το αυτοκίνητο. Μη δίστασε να ξεπα-
ρεις – το τηλεφώνω μου λε τσεργι παλ. α. χρεα-
στείτε να σας πετάξω εγώ κάπου με τ' αμάξι μου. Ή
για οι όηποτε άλλο. Το βλεμματι ή ήρσαο γορνά
από τους δυο μας στο πίσω κάθισμα και χαμογέλασε
νευρικά. «Δεσποινίς Κούλι. κύρις Γκλεν. σας χαιρε-
τώ. Και έχοσας —» Σταμάτησε απότομα και μετά πρό-
σθεσε απλά, «Άντε, γεια σας», και άρχισε να κατηφ-
ριζει με νοογό ή ήμα το δσαμάκι

Μαντέψαμε βέβαια τι ήθελε να πει. «Και ξεχάστε τις μαύρες τίγρεις με τα οχτώ ποδάρια και τα δέκα κέρατα», ή κάτ. ανάλογο τελοσπάντων.

Ο Φραντς πέρασε στη θέση του οδηγού. Μόλις το φρενοβάνο, ξεκίνησε πάλι, κατάλαβα γιατί ο πρακτικός κα: πεζός κύριος Μ. επέμενε να αναλάβει αυτός την οδήγηση της στις ορεινές κορδελές. Δεν μπορεί να πω ότι το παλιό αυτοκινητάκι έγινε σπορ ομαζί κούρσας στο χέρα του Φραντς, αλλά σίγουρα κάπως έτσι το οδήγησε.

«Πάντως εμένα ένα πράγμα με προβληματίζει», αναρωτήθηκε ο φίλος μου, μεγαλόφωνα. Γιατί, δεν τρέδε και ο Εντ Μορτενσον αν η λέξη εδεδείχθη για την περίπτωση».

Επιτέλους ανακάλυπτα ποιο ήταν το όνομα του κυρίου Μ., κι αυτό ήταν ένας μικρός θρίλερς!

«Μπορώ να φανταστώ μια εξήγηση σ' αυτό, κύριε Κίνζμαν», αποκρίθηκε η Βίκι. «Δεν πάει εκεί που πάμε εμείς».

«Φανταστείτε μια αποκεντρωτική φόβηδρα αφ'αχνης τη-
Νοτιάς Αμερικής που τρώει πολλή αλυσίδα ανθρώ-
πινη
μορφή και κάποια νοσηρότητα που μόλις υπέλειπε το
του
ανθρώπου. Μόναχα τότε θα πάρτε κάποια αμυδρή
κόνα του τρόμου
που γεννούσε μέσα σου αυτό το απσκραυστικό
ειδωλό».

Από το «Ημερολόγιο του Εφημέριου 'Αλμπερτ» του
Μ. Ρ. Τζέιμς

Το Σπίτι του Γκρεμού απέιχε κάπου τρία χιλιόμετρα από εκείνο του κυρίου Μορτενσόν και ήταν επίσης στην κατηφορική περσικότερα απόκρημνη πλευρά του δρόμου. Εφτανε κανείς ως εκείτο από ένα ιδιαιτερό έρσομακι που ρολις και χωρούσε ένα αυτοκίνητο. Από την εξέφ πλεύρα αυτού του χωματοδρομίου που ήταν μαρκάρομένη με ασβεστωμένες πατρες τέ εδδοφς επέφετε σχεδόν καθέτα σ ένα βαρβαρό καμς ρηγνταριά μέτρων. Από τη μέσα μεριά, το έδδοφς α

νηφόριζε σαν συνέχεια μιας βραχύδουρας πλαγιάς με κλίση σαράντα πέντε μορών. Αν συνέχισες στους θάμνους. Η ανηφορία εφτάναε ως τον κυρτό δρόμο που σ' εκείνο το σημείο ήταν επάνω πολύς αριθμός ατόμων.

Υστερα από κομμάτι εκατοστή μέτρα το δρόμο ακατέργαστο για να καταλήξει σ' ένα στενό πλατάνισμα πάνω από τον γκρεμό. Εκεί κάποιον αιώνα πριν ο γκρεμός δάσους με χυμώδη χρώματα Σαίτη του Γκρεμού. Ο Φραντς, που είχε ήδη περπατήσει το πρώτο κομμάτι του δρόμου σαν να 'κανε ειδική διαδρομή σε ραλί, μόλις φάνηκε το σπίτι έβλεπε να πηγαίνει σαν χελώνα για να μπορεί να περπατήσει το όλο περιβάλλον από ψηλότερα.

Το σπίτι ήταν χτισμένο στο χείλος του γκρεμού και εκτείνετο πάνω σε βάθος και απόσταση από το δρόμο. Από την επιφάνεια πλευρά του σπιτιού μόλις μερικά μέτρα πιο πέρα αρχίζε μια λωτοειδή ανηφορία που οδηγεί σχεδόν ένα φύλλο χλόης. Η ανηφορία αυτή είχε μια τέτοια γεωμετρική ομοιοτητα που την έκανε να μοιάζει με την πλευρά ενός τετραγώνου κτισμένου πάνω σε φηλές. Κατά μήκος της κορυφής της υπήρχε μια σειρά από σπέρματα κινώντας στη λωτοειδή μορφή που οι άνθρωποι να διακρίνουν τα σημεία που τους οδηγούσαν και σημειώσαν το δρόμο που είχαν αφήσει.

Η πλαγιά φαινόταν να 'χει κλίση σαράντα πέντε μορών. Οι τέσσερις ανηφορίες πάντοτε σοι φαίνονται απίθανα απότομες — αλλά ο Φραντς είπε ότι ήταν μοναχά τριάντα. Έχει σημειωρηθεί από παλιά και το λίσθηση που τώρα ήταν εντελώς σταθεροποιημένη. Πριν από ένα χρόνο είχε απογυμνωθεί από μια πυρκαγιά που είχε κατακάψει τους θάμνους. Οι φλόγες είχαν σχεδόν καταστρέψει και το σπίτι ενώ, πιο πρόσφατα, είχαν σημειωθεί μερικές μικρές κατολισθήσεις.

Οι σελήνες των επιφανειών που είχαν γίνει, στο δρόμο ψηλά. Όλα αυτά εξηγούσαν την όλη απογύμνωση της που παρουσίαζε η πλαγιά.

Το σπίτι ήταν μακρύ και μονόροφο, με τους τοίχους του ντυμένους με γκριζες αμμοτσαλίδες. Η σχεδόν λωτοειδής επιφάνεια στεγνή, ντυμένη με γκριζά φύλλα αμμοτσαλίδων, που παρουσίαζε την όλη απογύμνωση. Κατηφόριζε ελαφρά από τη μέση του γκρεμού προς το μέσο. Στα μέσα του μήκους του το κτήριό έκανε στροφή για να ακολουθήσει τη φυσική καμπύλη του γκρεμού κι έτσι χωριζόταν σε δύο ισόπεδα τμήματα. Τα ρυγές. Μια έξοκενη βερνίκια με λεπτό προστατευτικό κελύδωμα — που ο Φραντς την έλεγε η ξεθωριάς — υπήρχε στην κοντινότερη πλευρά να τον σκεπάζει. Η βερνίκια αυτή έβλεπε προς τη βορρά και έδειχνε κανένα μέτρα πάνω από τον γκρεμό που στο σημείο εκείνο είχε βάθος γύρω στα εκατό μέτρα.

Μπροστά στο σπίτι και προς την πλευρά το μέγα μόνιμο υπήρχε ένα πλακοστρωτό προαύλιο αρκετά μεγάλο για να μπορεί να στρώσει ένα σωστό λήτο. Ακουμπιγόταν στον τοίχο υπήρχε ένα υπόγειο γεωμετρικό σπίτι, που χρησίμευε σαν γκαράζ. Μπαίνοντας στο προαύλιο διασχίζαμε με καλές μεταλλικές κροτάλες, σματτημένα με ταλλινική πλακά που γεφυρώνει ένα τεχνικό χιτάκι στη βάση της ντυμένης χαλασής ας πλάγας. Ήταν για να μαζεύει τα νερά που έτρεχαν από την πλαγιά καθώς και από τη στεγνή στη διαρκεία και ποιας σπάνιας για τη νύκτα. Καλφάρνια αλλά πιθανόν δυνάτης χειμωνιάτικης νεροποντής.

Το παρκάρισμα στο σπίτι του Φραντς δεν ήταν εύκολη υπόθεση. Χρειάστηκαν τέσσερις μανουβρές για αυτό: στροφή μπροστά στη γωνία του σπιτιού όπου αρχίζει η ξεθωριάς, παλινδρομική απότομη στροφή και με τους πίσω τροχούς να φτάνουν σχεδόν στο χείλος, ύστερα μπροστά με αντίστροφο τιμόνι μέχρι που οι

ήπρσιτες ροδες έβρινα· στο λε γας του γλρωου
 3 πα στην ερε· ο νεφρο· ακα τελος ε σοδωμε
 την ηλθεν στο ποστι το γκραζ· Τελκα το αν
 τοκλιτο σταματησε σχεδον κολληται σε κα πορτα
 στο βαθος τα ποστε του που φραντς μας εζηνησε
 ότι οδηγους στην κουζίνα

Αφου κατεβει ο ΕΚΟ μερ απο το Φουρβαγεν
 οφρα τις μας οδηησε στο κεντρο το πολιτικο του
 προουμου να να εδωμε αλλη μι μετ η στο χωρο
 πριν μπομε στο στο Πρωτευση οτι μερες απο τις
 προζει πετρες πτην πτην προωστικότητη η επ φά
 νεα οωμπαγους βραχου κατω απο ενα λεπτο στρωμα
 χερματος Απ αυτό ο υπερασπι το πλασμα δεν η
 καν τεχνολοι ανθρωπ να κτισσει κωσμοα αλλα φυσικη
 προεδοχη του βραχου της βουνολαγιάς. Η σκέψη
 μου εδωσε μια αίσθηση ασφάλειας, ιδιαίτερα ανακου-
 φιστική, γα την περίπτωση εφσον το περ βάλαν
 μου προκαλούσε ήδη κ, άλλες εντυπώσεις ή συναι-
 σθήματα κάθε άλλο παρά ευχάριστα.

Ήταν όλες τους μάλλον αγνές εντυπώσεις, που μόλις κι άγγιζαν το κατώφλι της συνειδητοποίησης. Κάτω από φυσιολογικές συνθήκες δε νομίζω πως θα παρατηρούσα τίποτα. Δε θεωρώ τον εαυτό μου ευαίσθητο άτομο αλλά, προφανώς, η παράξενη εμπειρία μ' εκείνο το πράγμα στη βουνοκορφή μου είχε εδύνη τις αισθήσεις. Κατά πρώτο, η υπόνοια μιας δυσάρεστης μυρωδιάς καμένου πανιού πλανιόταν στον αέρα και μαζί της μια περιέργη η κρή μεταλλική γεύση. Δε νομίζω ότι ήταν τα φαντασμάς μου γιατί προηγουμένως φρόντισα να συφρονώ, τα ρούχα μου, να τους καθαρίσω. Φέτα δόντα του με τα χείλη. Μεταυλήρη κλειδαριά στην εντυπωποιημένη αναστοχή δέμας κλωστές, στο αρχηγείο η λεπτές άκρες από κληματόδες ανάκτορα, βράσκα, σάστες σε ανοιχτό χώρο και, το πιο κοντινό αντικείμενο

α το πάνω μέρος ήταν ένα σινεφά χιλ.α λεπτό π.ο.ψη
λα την ίδια στιγμή που σινε δητικό ουσιαστικά τη τη
αίσθηση και ήταν εξαιρετικά αχνή όπου — προ
σεβα τη βικινοσκήτη απορριμένα και να χαιδεύει το
βαλάν της με τη χαρακτηριστική κρεμαστή χειρωνακ
σίδα, να ψηλά και να στο κέφαλο, το οποίο αχνή
στον αέρα και να στο κέφαλο, το οποίο αχνή

Ολοαυτο το δαστημα αλλαζεσε ποικια που και α
και ρενα Ανταρασι αλλα φραντε μας ελληνησ
πως ειχε αλωρασε κα οχον ο πρ νεντε ο ονιο το
ζηπι του Γκρεμ. Ο προηγμενος δ οκηγιε τι η
πρ ανας πλουσος ερποταμα κα λατρι των αυτο
κινητ κα κροσσ κα ε χει φινιτισπο το δρωμο με μα
κλε στη ομορφα ενος γε τινικου φαρμαγου

[illegible]

Την τρίτη φορά που κοίταξε στην πλαγιά, μερικά από τα σύννεφα είχαν μετακινηθεί λίγο, έτσι που η πάνω άκρη του ήλιου, ελαφρώς ασαφές στα μάτια μου. Ήταν ένας χαλαρός φάρος κυνηγός που σημαδεύει το θηράμα.

μαντισμό, ότι είχε αντιγράψει το έθιμο της παλιάς Ισπανίας. Καλιφόρνιας ν' αφήνει ο οικοδεσπότης κάποια χρήματα για τις μικροσυναγίες των καλεσμένων του.

Αφού γνωρίσαμε έτσι το σπίτι ξεφορτώσαμε από το Φοκαβάνο τις λίγες βολιτσές μας και τα τρόφιμα που ο Φραντς είχε φέρει, πήραμε από το Λιχ Αντζελες Αναστένιαζε ακόμα όταν είδε το λεπτό στρώμα σκόνης που είχε μαζευτεί παντού στη διάρκεια του ενός μήνα που απουσίαζε και η Βίκι επέμενε να τον βοηθήσει με την καθαρότητα. Ο Φραντς δέχτηκε χωρίς πολλά πολλά. Πίστευω ότι όλα μας έπιδωκαν να ξεχαστούμε με τη δύσκολη το σκέψη της απουσίας της, μιας εμπεδωμένης θέλαμε να ξανανοήσουμε στην καθημερινή πραγματικότητα πριν κουβεντιάσουμε για το φαινόμενο... τουλάχιστον, εγώ έτσι ένιωθα.

Ο Φραντς αποδείχτηκε πολύ βολικός στα θέματα νοκομισμού, φρόντιζε το σπίτι του αλλά δεν ήταν καθόλου σχολαστικός ή ιδιότροπος. Με τη σκούπα ή τη σφουγγαρίστρα ή Βίκι έδειχνε πολύ όμορφη, ντυμένη με την μπλουζάκι, το εφαρμοστό παντελόνι και τα σαντάλ της με τα ψηλά κρόνια. Φορούσε στολή της σύγχρονης κοπέλας με στύλ και σοβαρή θλιμμένη μάλλον παρά με το συνηθισμένο ακρόχλοστο νεκρό φανταστικό τρόπο.

Όταν τελειώσαμε καθίσαμε στην κουζίνα με κούπες σκέτου καφέ μπροστά μας ενώ ακουναμε το φωνητό στην κατσαρόλα του Φρανκ να σιγοβράζει. Καταπαράξανο τρόπο κανέναν μας δεν είχε διαβείση για ανισορροπία.

«Θα θέλετε να μάθετε», άρχισε ο Φραντς, δίκως προσλόγους «αν έχω κι άλλοτε καμιά αλλοκοτή εμπειρία εδώ πάνω αν ήξερα κάτι όταν σας καλεσα να έρθετε για το Σαββατοκύριακο. Θ' αναρωτιέστε κατά πόσο

α φανώμενα - πολύ σοβαροφάνης λέξη έτσι - έχω χουν και ο σχεση με το παρελθόν της περιοχής ή του σπιτιού ή το δικό μου ή ακόμη και με τωρινές δραστηριότητες όπως τις στρατιωτικές ή κομματικές ή με τα σπασμένα κατεστραμμένα βιβλία των καιτελός θάβων ναρμωστε αν έχω και άλλες νικητικές ή που να ξηγέλωρ το συμβάντα όπως για παράδειγμα η φεσάα περιγ και πνεύμα του Εντ».

Η Βίκι ενέψνε καταφικα. Ο Φραντς είχε σινονα, σε τέλεια τις σκέψεις μας.

Ήχε και με το τελευταίο Φραντς παρατηρησα ο αποτομα. Όταν ο κυριος Μορτενσον έκανε να προηγά φορόεκε νη την υποβολή του φανήκε εντελώς απίτηα να. Αλλά τώρα δεν είμαθα όλας βέβαιας. Δε θέλαμε να πωσ πως υπήρχε σκέψη αλλά δεν υπήρχε να ειλη αυτοπνωσης ή υποβολής που μπορεί να μετάνοθούν και σε άλλους. Όπως και να χει οι συνήθειες ήταν εννοήες. ανα υποβλήθουμε τη στήνμη κει νη κοβεντιάζαμε να το υπερφύκο και τα ματα μας έκαναν βουλακία με τα λεγόμενα μετεκασματα του ήλιου. Υστερα ήταν εκείνη η ξαφνική μεταβολή από τις φως της σκιάς και τελικά μας έδεξε με τσση έμφουση προς την κορφή σαν να ήταν δεδομένο ο ήθις βλέπαμε εκεί κάτι.

«Δεν πιστεύω ούτε στιγμή αυτή σου την εκδοχή. Γκλέν», είπε η Βίκι με σιγουριά.

«Ελπίζω ούτε κι εγώ την πιστεύω» τη δαβεβαίωσα «στο κάτω κάτω οι κάρτες δε χνούν ότ, πσασαμε εντελώς ακα παρομοιες εικόνες. οι διαφορές σε περιγραφές μας τς κάνουν ακομη σπεσε κες και δε βλέπω πως ο Φραντς θα μπορούσε να μας τις έχει υποβόλει στη διάρκεια του ταξιδιού μας ή νωρίτερα. Μήπως όμως θα μπορούσαμε να το αποδώσουμε σε κάποιο αναμεικτό είδος μνήμης από τη μονοτονία

210
του όρου του κα τη λαμβάνει του ηλ ου φωναντες ποιεις η
ταν οι προηγουμενες σχετες εμπεδες σου γυθρε
ρω οτ, ε χεις προηγουμενες εμπεδες σου ετο, ο
ος κα ταξε γ α μ ο

Ο Φραντς γύρισε με καθυστέρηση, χωρίς να
στ' αυτή ακριβώς και να μεταφέρει. «ΝΑ! Αλλά πο-
πως να με ζοιότ' δε θα πρέπει να σας δώσω κάποια λεπτομέ-
ρη, ραφή τους. Όχι γιατί φοβόμαι ότι δε θα με π-
στήσει η απίστευτη, αλλά απλά γιατί να μη σας
προδίδω. Αν σας τις περιγράψω, και τότε σας συμ-
βεί κάτι, παρόμοιο, μπορεί να το αποδώσετε — και δ-
— στη δύναμη της υποβολής».

καία — στη συνέχεια της αποστολής.
«Ωστόσο πρέπει να' απαντήσω στις ερωτήσεις
σας», συνεχίζει «λόπον ίδου πω; έχει το πράγμα με
λίγα λόγια και πολλά γενικά. Να είχα κι άλλες ευπε-
ριές ενώ ήμουν εδώ μόνος, τον προτελευταίο μήνα.
Μερικές ήταν παρόμοιες με την απογευματινή ενώ
άλλες ήταν διαφορετικές. Δε φαινόταν να συνδέον-
ται, ιδιαίτερα με κανένα λαϊκό μυθό αποκρυφιστική
θεωρία ή επιδημία σχετ. καί Ωστόσο με τρομάζαν το
σο που κατέβηκαν στα λας. Αντιζέλευνα, α μου κοιτά-
ξε το ματί σ ένας καλός ορθολογιστής και να με έξε-
τάσουν δύο ψυχολόγοι κι ένας, ίχ απτός ολι- αν-
θρωποι της εμπ. ποσότητας μου. Με βρήκαν απολίτα
ισορροπημένο και πνέυματι και ψυχ. όσο εντάξει η
ταν η ποσότητά μου. Υπερταπό κανα μήνα σε κα χε-
των εαυτού μου ότι όλα ήταν παρασθητικές μα κριση-
των νεύρων από την υπερβολική μοναξιά. Ένας από
τους λόγους που σας κάλεσα να μπεινε γ α λίγο εδώ
είναι για να μην ξαναπέσω στον ίδιο κύκλο».

«Όμως δε φαίνεται να πιστεύεις απόλυτα αυτή τη φυσιολογική εξήγηση», παρατήρησε η Βικί. «Αποδει-
ξη ότι, ε, χες ετοιμες στην τσεπη σου τις καρτες και τα
...αλβια...»

Ο Φραντς χαμογέλασε στην ευστοχη παρατήρηση

Εχει εδ κιο» παραδέχτηκε. Έιχα αφήσει καποια τε
ριθινα ακα ν' αυτό ημαιν προετοιμασμενος και με
τά όταν φτασα,ε στους λοφους η τροφη των δειων
μου άλλαξε. Πραγματα που μου φαινόνταν εντελως
αυσιληθητα κα. απιθανο στο Λος Αντζελες εγ' ναν κα.
πάσι πιθανα. Πολυ παράενο. Ελάτε, ες βγούμε για
λίγο στην εξέδρα. Θα έχεις δροσίσει στο μεταξύ».

Πηραμε και τους καφέδες μας μαζί. Πραγματικά, είχε δροσίσει κάπως. Το μεγαλύτερο μέρος της απόκριμης κοιλάδας ήταν εδώ και δυο ώρες στη σκιά και μια ελαφριά αύρα φυσούσε γύρω από τα πόδια μας. Μόλις συνήθισα στη σκηνή ότι στεκόμαστε στο χείλος ενός φοβερου γκρεμού, άρχισα να το βρ.σκω συνορροαστικό. Το ίδιο πρέπει να ένιωθε και η Βίκη, γ.α.τι έσκυψε να κοιτάξει πάνω από το χείλος σε μια προκλητική επίδειξη τόλμης.

Το έδαφος του φαραγγιού ήταν πνιγμένο στα σκοτεινά δέντρα και τα χαμόκλαδα, που αραίωναν καθώς σκορφαίνονταν την αντίκρυνη πλαγιά. Ακριβώς απέναντί μας υπήρχε μια μενολόπρηνη ανοδική πτιχώση του καστανού βράχου, έτσι που το όλο το διάστημα σαν φαράγγι υπήρξε μια καθέτη διατομή του εδάφους σαν γεωλογικό βίβλο. Πάνω από αυτή τη γεωλογική πτώχη υπήρχαν κι άλλα χαμόδεντρα και, μετά μια σειρά από καμπίους και γκρζους βράχους νεμαίους σκοτεινές ρεματίες και σπηλιές. Το έδαφος συνέχιζε να ανεβαίνει, έτσι κλιμακώνοντας μια ψηλή, τραχιά κορφή από γκρίζα καταβράσχα.

Η πλάγια πίσω από το σπίτι έκρυβε βεβαία εντε-
λώς τον ήλιο αλλά οι κίτρινες αχιίδες του χτυπούσαν
ακόμη στο σπινάκι τοίχο ανήφορου ζώντας αρνα κα-
θώς ο πλάς ενέρινε προς τη διεση. Τα συννεφια είχαν
παράσχευε προς τ ανατολικά οποί κάνα δυο πλά-

του δ' ακομή οράτα άλλα δε ε' καν ερθε άλλα από τη δύστη
 ταν ο να τ' αντικαταστήσουν.

Τω στ' Αν κα' ήμουν σε πολλή πιο ευχάριστη, «φυσιολογι-
 στική» δ' αρεσ' βγα νότιας στην εξεδρά ε'χα προέτοι-
 σιγμ'ιαστε γ'α εκεινες τις αλλοκοτες σαρκοτεες εντυπω-
 μ'ι'α' σε'ς αλλά δεν ένιωθα το παραμικρό, κα'α παραξένο
 περ'α' τ'ωπο α'το δεν το βρηκα κα' τόσο ευθαρρυντικό ο
 στέμ' π'ω' βα περ'α'μ'ε κανέ'ς. Προσ'τάθη' να μ'ην το σκε-
 προ'δ' φτωμα'ικα αρχ'σα να θαυμάζ'ω τ'α ποικιλοχρώμα'α σχη-
 βει'κ'α'τα τ'α' αντ'κ'ρ'ου βραχ'ωδ'ε'ς γ'κρεμ'ο'ι
 κα'α

«Ο Απ'α'α'η'θε'α'ν' αν' κ'ρε' κανέ'ς μολ'ε'ξ' π'να'καθε
 ο'α'σ'» π'ω'μ'ε' ε'π'ε'μ' ένθου'α'σ'μ'ον η'βικ' δ'ε'χ'δ'ον' ν'υ'θει'ς
 λ'γ'α' το σχημ'ι' τ'ω'σ'φ'α' κα'ι' τ'ε' δ'α'θος τ'ω'σ'φ'α'σ'μ'ον
 ρ'ι'ε'ς μ'η'α' ε'να' έντυπω'α'σ'κη η'θε'α'σ'μ'ον σ'υμφωνη'σε ο
 Μερ'ι' Φραντ'ς.

Και τότε ένιω'σα πάλι εκεινες οι έντυπώ'σε'ς από
 άλλ'ε' τα'ν' μακρ'ε'ς κα'α' κ'δ'ρι'ς σ'π'α'ς κα' π'ρ'ν' Α'γ'νο'περ'πα'του
 θεω'ρ'ε'σ'α'ν' στο'κ'ω'φ'α'λ'ων' α'σ'θη'σε'σ'ν' τ'η' σ'σημ'ι' του κα'μ'ε'
 σο'π'ι' κ'ου'π'ε'ν' ο'η' π'ικ'η' μ'ε'τα'λ'λ'ε' γ'ε'ν'ε'σ'η' το' σ'γ'χ'γ'μ'α
 έ'ξ'ε'τ'ι' σ'τ'ω'ν' αρ'α'χ'η'ς που κ'ρ'ε'μ'ω'ν'ταν' από' τον' ο'κ'ρ'α'φ'ο' ο'
 τά'σο' δ'ον'η'σε'ι'ς στα' ό'ρι'α' της' κ'ο'φ'η'ς' τ'α' σ'χ'η'κ'α' σ'τα'λ'ι'σ'μ'α
 θ'ρ'ω'σ'α'ν' από' φ'ασ'μ'ω'τικ'α' χ'α'λ'κ'α' που' κα'τ'ρα'κ'κ'ω'σ'α'ν'· Οι
 σο'φ'α'χ'η'ς' έντυπώ'σε'ς' σ'π'ω'ς' ε'ι'ς' ε'ι'χα' β'α'φ'ι'τ'ε'ι'
 τ'αν'κ' Κα'τα'λ'α'β'α'σ'τ'ι'ς' έν'ω'θ'ε'α'ν' κα' ο' Φραντ'ς' κα' η'βικ'
 τον'κ' ν'α'τ'ι' επ'α'σ'α'ν' ξ'α'φ'η'κ'α' να' μ'α'λ'άν'ε' κα' σ'τε'κ'ον'ταν' έν'τε
 των' λ'ώ'ς' α'κ'ί'νη'ται

τους· Και τότε μ'α' από' τ'ε'λε'σ'μ'α'ε'ς' α'χ'τ'δ'ε'ς' του' η'λι'ου
 ε'ι'να' θα' π'ρέ'π'ε' να' χ'ω'π'η'σε'σ'ε' κα'ι'πο'α' γ'α'λ'σ'τερ'η' επ'ι'φ'α'
 «ν'ε'ο' στα' κα'τ'α'σ'α'β'ρ'α'χ'α' της' κο'φ'η'ς' σ'τ'ε'ς' π'άνω' σ'ε' κα'
 φ'ω'σ' το' σ'π'ε'τ'ρ'ω'μ'α'μ'ε' χα'λο'ζ'α' κα'ι' α'σ'τ'ρα'φ'ε'σ'α' στα' μ'α'τια'
 ξ'η'α'μ'ου' σ'α'ν' χ'ρ'υσ'α'φ'ε'ν'ο'σ'τ'ι' λε'το' ανα'γκ'α'ζ'ό'ν'τας' μ'ε' να' τ'
 μ'α'λ' ανα'γκ'α'κ'λ'ε'σ'ω' θα'μ'ω'μ'έ'ν'ος' Γ'α'μ'α' σ'τ'ι'γ'μ'η' η'α'χ'δ'ο'
 ζ'ή'ταν' λαμ'πε'ρ'ά' μ'α'υ'ρη' κα' μ'ου' φ'αν'η'κε' ό'τ' ε'ί'δα' - α'ν'

κα'σ'χ'· τό'σο' κα'θ'ο'ρα' σ'σο' εκ'ει'νω' το' πολ'υ'πο'δο' αρ'α'κ'·
 ε'ι'δε'ς' σ'τη'ν' κο'ρ'φ'η' κα'θ'ω'ς' ε'ρ'χ'ο'μ'ασ'τ'ε' μ'α'μ'α'ρ'η' κο'ρ-
 φ'η'· Ε'χ'ε' μ'α' πα'ρ'α'ξ'ε'νη' μ'α'υ'ρ'ι'α' σ'α'ν' ν'υ'νο'β'ρ'α'ν'ε' τ'η'
 το'α' που' β'λε'πε'ς' μ'ον'α'χ'α' σ'τα'ν' κ'λε'ν'ε'ι'ς' τα' μ'α'τ'ο'· Η'
 μ'ο'ρ'φ'η' κ'υ'λ'η'σε' γ'ο'ρ'γα' από' την' κο'ρ'φ'η' κα'τ'α' στα' β'ρ'α-
 χ'ια' τις' ρ'ε'ω'α'τ'ε'ς' κα' τ'ε'ς' σ'π'η'λ'ι'ε'ς' γ'α' να' χα'θ'ε'· τε'λ'ικ'α'
 στα' χαμ'ο'δ'έν'τρα' π'άνω' από' τον' π'ι'χ'η'μ'ο'· β'ρ'α'χ'υ'

Σ'τη' δια'ρκ'ε'α' α' της' της' δ'α'δ'ρ'ω'μ'η'ς' η'βικ' μ'ε'τ'ε'χ'ε'
 αρ'πα'ξ'ε' σ'πα'ρ'μ'α'δ' κα'η'τ'ε' τον' αν'κ'ον'α'· Ο'φ'ρ'ω'ν'ι'ζ'ε'χ'ε'
 γ'υ'ρ'ι'σ'ε'ι' απο'σ'τ'ρ'ω'μ'α'ν'α'ς' κα'ο'τ'ά'ξ'ε' κα' μ'ε'τα' ε'ι'χε' σ'τ'ρε-
 φ'ει' πάλι' το' β'λέ'μ'μ'α' του' π'ρ'ος' τα' β'ρ'ά'χ'ια'.

Η'τα' παρα'ξ'ε'ι'να' έν'ω'θη'α' τ'ό'σ'μ'ον' κα' τ'α'υ'το'χ'ρ'ον'ο'
 μ'α'σ'α'ν'α' π'α'σ'τ'ε'ς' π'ρ'ος' ό'λη'ν' σ'α'ν'να'η'μ'η'ν' σ'υ'ν'α'κ'α'τ'ε'
 φ'ι'λ'ι' θαυμά'τ'ων' κα'ι' μ'υσ'τη'ρ'ι'ων' έ'τοιμ'ων' να' μ'ου' αποκα-
 λ'υ'φ'θ'ού'ν'· Κα'ι' υπ'ή'ρχ'ε' κα'τ'ι' από'λυ'τα' ε'λε'γ'χ'ό'μ'ε'νο' κα'ι'
 ψ'υ'χ'ρ'ά'ι'σ'μ'ο'η'σ'μ'ον' περ'φ'ε'ρ'ά' γ'λ'ω'σ'σ'α'ς· Μ'α' π'ό'λυ'σ'η'
 μ'α'τ'η'λε'π'ι'ο'μ'ε'ρ'ε'ν'α' απ'ρ'κα'ν'έν'τ'ι'μ'ος' δ'εν'ε'ι'χε' χ'υ'θ'ε'σ'ε'
 τε' στα'γό'να' από' τον' κα'φέ' που' κ'ρ'α'το'ύ'σ'α'μ'ε'.

Μ'εί'να'μ'ε' εκ'εί' κοι'τα'ζ'όν'τας' π'ρ'ο'σ'ε'κ'τι'κ'α' τον' το'ι'χο'
 του' φα'ρα'γγ'ι'ού' π'άνω' από' την' π'υ'χ'η' της' μ'άζ'ας' του
 β'ρ'ά'χ'ου' γ'ια' κά'που' δ'ύ'ο' λε'π'τά'

Ύ'στε'ρα' ο' Φραντ'ς' σ'χε'δ'όν' κε'φ'ά'τα' ανα'κο'ίν'ω'σε',
 «Ώ'ρα' γ'ια' το' δ'εί'π'νο'· Το' συ'ζ'η'τά'μ'ε' α'ργ'ό'τε'ρα'»

Έ'νω'σα' ευ'γ'νω'μ'ο'σ'ού'νη' γ'ια' την' ά'μ'ε'ση' τον'ω'τικ'η',
 π'ρ'ο'σ'τα'τ'ε'υ'τικ'η', αν'τι-υ'πε'ρ'ι'κ'η' κα'ι' ν'αι' ανα'κου'φ'ισ'τικ'η'
 επ'ί'δ'ρ'α'σ'η' του' σ'πι'τι'ού' π'άνω' μ'ας' μό'λι'ς' γ'υ'ρ'ί'σ'α'μ'ε' μ'έ'σα
 Δ'ια'ισ'θ'άν'θη'κα' ό'τι' το' σ'πί'τι' ή'ταν' έ'νας' σύμ'μ'α'χ'ός' μ'ας'

«Ό'ταν' ο' ά'τε'γ'κ'τος' ρα'σι'ο'να'λ'ισ'τής' ή'ρ'θε' να' μ'ε' συμ'βου-
 λ'ε'υ'τε'· γ'α'
 π'ρ'ώ'τ'η' φο'ρά' ή'ταν' σε' τέ'τοι'α' κα'τά'σ'τα'σ'η' π'αν'ικ'ού' που'
 ο'κ' μ'ον'ά'χ'α'

του δ
ταν ο
τα οι
Ο
στιγ-
μιζώ
περ γ
στε γ
προ ζ
βει κ
κα ο
«Σ
σας»
λίγα
ρες
Μερ
όλλ
ται
θει
σο τ
Ξει
τάς
θρε
ισο
ταν
τον
των
του
ειν

αυτός αλλ ακόμη κ' εγώ νύσταμε τον άνεμο που φυ-
σουςε από τη
μεριά ενός ασύλου ψυχοπαθών!»

Από το «Ψυχή και Σύμβολο» του Καρλ Γκούσταφ
Γιουνγκ

Συνοδεύσαμε το κοκκινιστό του Φραντς με φέτες απο-
μαυροσκαλωμένου άσπρου χωριάτικου τυριού και τελειώ-
σαμε με φρούτα και καφέ. Υστερα νεμίσαμε πάλι τα
φλιτζάνια, ος καφέ και πηγαίναμε να καθίσουμε στο μα-
κρυσσοφάνι κρυ στο μενυαλο παράθυρο το σαλονάκι.
Μια φοράστη κ' η τρινη λαμπή ήταν διακεχτη στον ου-
ρανό αλλά έσβησε σιγά σιγά ενώ καθομαστε. Σύντο-
μα το πρώτο αστρο φάνηκε αχνά στον ουρανό του
βορρά.

«Γιατί το μαύρο είναι τρομακτικό χρώμα;» έθεσε
ξαφνικά το πρόβλημα η Βίκι

«Αντιπροσωπεύει τη νύχτα» απαντήσε ο Φρανκ.
«Αν και είναι μελνιτημο με κατά προσ είναι χρώμα ο-
ποιας χρωματός η απλώς ένα βασικό αισθητήριο ο πε-
διο. Όμως είναι σι αληθεσ απο μόνον του τρομακτι-
κό.»

Η Βίκι έγνεψε καταφατικά με σουφρωμένα χείλη.
«Κατά κάποιο τρόπο» αποκρίθηκα. «Η εκφραση "το
μαύρο χάος ανάμεσα σι αστρα» περιέγραψε παντοτε
γινόμενα τον έσχατο τρόπο. Μπορώ να κοτάξω τ' α-
στρα δίχως να το σκέφτομαι, αλλά η ίδια η φράση με
κάνει και παγώνω.»

«Η δική μου αντίληψη για την έσχατη φρίκη», είπε
η Βίκι, «είναι το ν' αρχίσουν να εμφανίζονται μαύρες
χαραματιές στα πράγματα. Πρώτα στα πεζοδρόμια
και στους τοίχους των σπιτιών, μετά στα έπιπλα, τα
πατώματα και τ' αυτοκίνητα και τελικά σις σελίδες

των βιβλίων τα πρόσωπα των ανθρώπων και στο «α-
λάζιο τοι ουρανού. Χαραματιές απο καταμαυροσκα-
τάδι... που τίποτα δε διακρίνεται μέσα του».

«Σαν το σύμπαν ολόκληρο να ήταν ένα γιγάντιο
παζλ», της παρατήρησα.

«Κάτι τέτοιο. Ή σαν ένα βυζαντινό μωσαϊκό. Α-
στραφτερο χρυσάφι και αστραφτερο μαύρο»

«Η εικόνα που περιγράφεις Βίκι» έπεσε ο Φραντς
«εποδήλωνε εκείνη την τάση, σπασής που δ' αθα-
νομαστε οτι υπάρχει στο σύγχρονο κόσμο. Ο κυν-
ειες εθνη ταξεσ ομάδες κάθε μορφής διαπνώνται
και καταρρέουν. Τα πράγματα αλλάζουν ηερ νικά και
λά προλάβεις να τα γνωρίσεις. Θάνατος με δόσεις...
η διαόκασα ο θρόνος με αλματα. Στιγμιαία νέκρωση.
Το κάτι που προκύπτει από τ' άποτα. Η πραγματικό-
τητα αντικαθιστά την επιστημονική φαντασία τόσο
γοργά που δεν ξεχωρίζεις πια αυτά τα δύο. Υπάρχει
διάχυτη μια συνεχής αίσθηση ότι τα 'χεις ξαναζήσει
όλο αυτά... αλλά πότε, πώς; Μετά είναι και η πιθανότη-
τα ότι δεν υπάρχει αληθινή συνέχεια ανάμεσα σι γε-
γονότα, αλλά ανεξήγητα χάσματα. Και βέβαια το κάθε
χάσμα — η κάθε χαραματιά — σημαίνει ένα νέο πρό-
σφορο έδαφος για να φυτρώσει η φρίκη»

«Ταυτόχρονα σημαίνει και τον κατατεμαχισμό της
γνώσης, όπως τον περιέγραψε κάποιος», παρατήρη-
σα. «Έχουμε να κάνουμε μ' έναν κόσμο πολύ απέραν-
το και πολύπλοκο έτσι ώστε μονάχα μικρά κομμάτια
του μπορεί κανείς να συλλάβει έναν κόσμο μεγάλο
για έναν άνθρωπο. Απαιτούνται ομάδες ε.δ.κών και ο-
μάδες ομάδων για να γίνει κατανοητός. Ο κάθε ειδι-
κός έχει τον τομέα του, το δικό του τμήμα, ένα μικρό
κομμάτι του όλου παζλ. Αλλά, ανάμεσα σι κομμάτια
αυτά, ο χώρος δεν ανήκει στον άνθρωπο».

«Σωστά το είπες, Γκλεν», είπε ο Φραντς με τραχιά

φυ-
λη
μο

του δι-
ταν ο
τω ό
Ο
στ ν
μζικ
περ ν
στε
προ
βε κ
και
«
σας»
λι
ριες
Μερ
αλλ
τα
θεω
σο
Ξ
τά
θρε
σα
ταν
τον
τω
το
εν

φι
ξη
μο

φωνή. «Και νόμ ζω ότ σήμερα μένεις οι τρεις κάνανε
μα βούτα σε ένα από τους, μεγαλύτερο, ε ενδοαμε-
σους χώρους που δεν ανήκουν στον αθροισμα. Εκεί
δύσασε και μετά οι νέχε με παράξενη ατομία σχε-
δο αλληλάνια. Ήρεστε πρέπε κάποτε ν αρχ σου με
να μιλούμε για εκείνα που ε δαμε. Δεν μπορούμε ν α-
φήσουμε να μας στοιατα ο φόβος μήπως ο. Πούμε
εξηγήσας αυτό που βλέπουν ο αλλοι και με ως ετοι-
την αξία της μαρτυρίας τους. Λοιπόν σχετ κα με τη
μαυρίλα εκείνου του πράγματος της μορφής της εκ-
δήλωσης ή ό τι τελειοπάντων ήταν. Έγω το αποκλει-
σα "μαύρη Αυτοκράτειρα", αλλά ίσως "Σφίγγα" θα
του ταίριαζε καλύτερα. Όπως και να 'χε, μου έδωσε
την εντύπωση ενός μακροστενού τιγρίσιου ή φιδόσιου
σωματος στο κέντρο μιας ακτινωτής μαυρίλας κάπως
σαν ακινός. Σχετικά μ' εκείνη τη μαυρίλα τώρα, ήταν
κάτι που, περισσότερο από καθέτι, έμοιαζε με το λαμ-
περό σκοτάδι που βλέπουν τα μάτια όταν λείπει εντε-
λώς το φως».

«Ακριβώς, συμφωνησα.

«Ναι, βέβαια», είπε και η Βίκα.

«Υπήρχε η εντύπωση», συνέχισε ο Φραντς, «ότι το
πράγμα εκείνο ήταν μέσα στο μάτι μου, στο μυαλό
μου, αλλά συνάμα και πέρα εκεί στον ορίζοντα, δηλα-
δή στη μακρινή βουνοκορφή. Θέλω να πω ήταν ταυτό-
χρονα και υποκειμενικό και αντικειμενικό· υπήρχε τό-
σο στη συνείδησή μου όσο και στον υλικό κόσμο. Ή...»
Ο Φραντς δίστασε και μετά συνέχισε με πιο σιγανή
φωνή, «Ή υπήρχε σε κάποιο είδος χώρου πιο βασί-
κου, πιο αρχέγονου και λιγότερου οργανωμένου από
τους άλλους δυο που προανέφερα.

«Γιατί να μην υπάρχουν και άλλα είδη χώρου από
εκείνα που ξέρουμε;» συνέχισε με κάπως απολογητι-
κό τόνο φωνή. «Άλλοι θάλαμοι στο μεγάλο σπήλαιο

που λέγεται σύμπαν; Ο άνθρωπος προσπάθησε να
φανταστεί τέσσερις, πέντε ή και περισσότερες δια-
στάσεις χώρου. Ποια είναι η υφή του χώρου μέσα στο
άτομο ή στον πυρήνα του; Του χώρου ανάμεσα στους
γαλαξίες ή εκείνου πέρα απ' αυτούς. Ναι, ξέρω ότι τις
ερωτήσεις αυτές οι περισσότεροι επιστήμονες θα τις
έβρισκαν ανόητες. Θα έλεγαν ότι δεν έχουν κανένα
νόημα από λειτουργικής ή αναφορικής πλευράς. Αλ-
λά, οι ίδιοι αυτοί επιστήμονες δεν μπορούν να μας δω-
σουν ούτε κατ' ιδίαν απάντηση στο ερώτημα πού και
πώς υπάρχει ο χώρος της συνείδησης. Δεν μπορούν
να μας εξηγήσουν πώς μια μάζα νευρικών κυττάρων
συντηρεί τους πελώριους φλογερούς κόσμους της ε-
σωτερικής μας πραγματικότητας. Μας παραπλανούν
με τη δικαιολογία — σωστή ως ένα σημείο — ότι η
επιστήμη και η φιλοσοφία, μάλλον, πράγματα που μπο-
ρεί ο άνθρωπος να τα μετράει και να τα δείξει ή που
τα είδαμε ποτέ ν αναμετρηθούν και να δείξουν τις σκε-
ψεις του. Αλλά η συνείδηση υπάρχει, αυτή είναι η βί-
ση της ζωής μας της υπαρκτής και από κε ξεκινάμε. Απυ-
κει, ξεκινάει η ίδια η επιστήμη σχετιστα κατά ποσο-
τη επιστημονική ή όχι να προσεγγίσει το συνγνω-
στη συνείδηση. Απτό μοι δίνει το δικαίωμα να υποθε-
σω ότι σως υπάρχει ένα αρχέγονο είδος χώρου που
νέφρωει τη συνείδηση με την υλή και αναρωτη-
θώ κατά πόσο το πράγμα που είδαμε θα μπορούσε να
υπάρχει σ' έναν τέτοιο χώρο».

«Μπορεί και να υπάρχουν ειδικοί ερευνητές γι' αυ-
τά τα πράγματα, παρατήρησε σοβαρά η Βίκα, «που α-
πλάως δεν το ξέρουμε. Όχι επιστήμονες αλλά με-
στικές και αποκρυφιστές. Εννοώ βεβαία τους ελα-
χίτους γνήσιους μέσα σ' ένα πληθος απατεωνιών.
Έχεις μερικά απο τα βιβλία τους στα ράφια σου. Αν
γνωρίσα τους ιππότες».

του δ
ταν ο
τω ο
Ο
στ γ
μιζω
περ
στεφ
ηρο
βε κ
καια
"
σας
λίγ
ριες
Με
άλλ
τα
θει
σο
ξε.
τά
βρ
ισ
τα
το
τω
το
ελ

φ.
εγ
με

Ο Φραντς ανασήκωσε τους ώμους του
«Πότε δε βρήκα τίποτα στην αποκρυφή βιβλιογρα-
φία που να έχει κάποια σχέση με αυτό που μας απα-
σχολεί εδώ. Το απόκρυφο, ξέρετε — σαν τα διηγήμα-
τα υπερφυσικού τρόμου — είναι είδος παιχνιδιού.
Το δ.δ. και οι περισσότερες θρησκείες. Αν πιστέψεις
στο πα.κ.κ.κ.κ. αποδεχτείς τους κανόνες του ή τα
πλαίσια του διηγήματος — μπορείς να έχεις όλες τις
εωχάρστες ανατριχίλες σου ή ό,τι άλλο τυχόν επιδω-
κέις. Αν αποδεχτείς την παρρησία ενός κόσμου πνεύμα-
των θα μπορείς να βλέπεις φαντάσματα και να κου-
βεντίζεις με τους προσφύες και νεκρούς. Αν δεχτείς
την παρρησία «Παραδείσου» θα σε τονώνει η ελπίδα
της α.π.σ.ς ζωής και η πληγώρα ότι ένας παντοδύ-
ναμος θεός δουλεύει στο πλευρό σου. Αν δεχτείς τη
κόλαση θα βρεις τους δ.δ.βολούς και τους δ.δ.μονες
αν αυτό ήταν που ήθελες. Αν αποδεχτείς — έστω για
χάρη του διηγήματος — τη μαγανεία, το δ.δ.ριδισμό,
το σαμανισμό, τη μαγεία ή κάτι σύγχρονο ανάλογο,
θα μπορείς να έχεις λυκάνθρωπους, βρικολάκες και
στοιχειακές οντότητες. Ή πίστεψε στην επιρροή του
τάφου, ενός παλιού σπιτιού, ενός μνημείου, μιας ξεχα-
σμένης θρησκείας ή μιας αρχαίας πέτρας με κάποια
επιγραφή κ.κ. θα έχεις εσωτερικές εμπειρίες της αντι-
στοιχής κατηγορίας»

Ο Φραντς κοντοστάθηκε να πάρει μια ανάσα και συ-
νέχισε

«Όμως εμένα με απασχολεί εκείνο το είδος της
φρίκης — ίσως μαζί με την τυχόν γοητεία που ασκεί
πάνω μας — που βρίσκεται πέρα και πάνω από κάθε
παιχνίδι. Το είδος της φρίκης που δε δεσμεύεται από
κανόνες, δεν υποτάσσεται σε καμία φτιαχτή θεολο-
γία, δεν ελέγχεται με ξόρκια ή προστατευτικές τελε-
ουργίες που βαδίζει στον κόσμο αόρατη και χτυπάει

απροσέδοποίητα σαν τον κεραυνό, την πανούκλα ή
την ατομική βόμβα του εχθρού, αν και δεν έχει την
παραμικρή σχέση μ' αυτά. Με απασχολεί το είδος της
φρίκης που εξαιτίας της διαμορφώθηκε έτσι ολόκλη-
ρο το οικοδόμημα του πολιτισμού μας, για να μας προ-
στατέψει από αυτή και να μας βοηθήσει να την ξεχά-
σουμε. Τη φρίκη εκείνη για την οποία καμία ανθρώπι-
νη γνώση δεν έχει να μας πει τίποτα»

Στάθηκε στα πόδια μου και πλησίασε στο παράθυ-
ρο. Φοίνονταν να έχουν βγει αρκετά άστρα τώρα.
Προσπάθησα να διακρίνω τη μεγάλη πτυχή του βρά-
χου στην αντικρινή πλευρά, αλλά μ' εμπόδιζαν οι αν-
τανακλάσεις στο τζάμι

«Μπορεί να 'ναι κι έτσι», παρατήρησε η Βίκι, «αλλά
υπάρχουν δύο από κείνα τα β.β.β.β. που θα ήθελα να
τους ρίξω άλλη μια ματιά. Νομίζω ότι είναι πέρα στο
γραφείο σου».

«Ποιοι είναι οι τίτλοι τους;» ρώτησε ο Φραντς. «Θα
σε βοηθήσω να τα βρεις»

«Στο μεταξύ εγώ θα βγώ παλ' λίγο στην εξέδρα»
είπα με όσο πιο ασφορη φωνή μπορούσα αρχίζον-
τας να βαδίζω προς την άλλη πλευρά του σαλονιού.
Δε μου είπαν τίποτα αλλά είχε την εντύπωση ότι με
κοιτούσαν έντονα σ' όλη τη διαδρομή.

Χρειάστηκε να ζορίσω τον εαυτό μου να περα-
σει από την πόρτα και μια δευτερή προσπάθεια για
να τη σπρωξώ πίσω μου δ.δ.ως να την κλείσω εντελώς
βγαίνοντας συνειδητοποιώ αμέσως δυο πράγματα.
Πρώτο ότι το σκοτάδι ήταν πολύ πιο πυκνό απ' όσο
περιμένα. Δεύτερο ότι με έβαλε παραθωρηγμένη από
την εξέδρα και δεν υπήρχε άλλο φως από εκείνο των
άστρων — και δεύτερο ότι το σκοτάδι ήταν απροσμέ-
τα ενθαρρυντικό.

Ο λόγος για το τελευταίο μου φάνηκε απλός. Εχ

τον συνδυάζει τη φύση με τη ζωή, ωστόσο με τον ήλιο με τις εκρήξεις και τις δεινές του τωρα ημουνά ασφαλή, τη φύση αλλά και τον ήλιο ανόβε τωρα είναι στην πύλη του προσώπου μου το αποτέλεσμά θα ήταν μην το συζητάτε.

Εάν όμως η φύση βλάπτει τα χέρια, η φύση να ψηλαφητά στο ύψος του κιγκλιδώματος. Η φύση να είναι χαλαρή, ελεύθερη, λόγου 'στίγκα. Ήθελα να ελέγξω το θάρρος μου ενάντια σ' εκείνο το πράγμα, η φύση να ήταν φανταστική, η πραγματική υποκείμενη, η φύση να είναι χαλαρή, όπως είχε υποθέσει ο Φραντς — κάτι που μπορούσε να κινηθεί και στους δυο αυτούς χώρους. Αλλά πέρα απ' αυτό — το συνειδητοποιούσα τώρα — ήταν και η έλλξη κάποιας γοητείας.

Τα δάχτυλά μου άγγιξαν το κιγκλίδωμα. Έστρεψα το βλέμμα μου προς το μαύρο τοίχο απέναντι, κοιτάζοντας λίγο λοξά και μετά πάλι πίσω, όπως κάνει κάποιος όταν θέλει να δει πιο καθαρά ένα αμυδρό αστέρι ή άλλο αχνό αντικείμενο στο σκοτάδι. Ύστερα από λίγο μπόρεσα να διακρίνω τη μεγάλη ανοιχτόχρωμη πτυχή και μερικά από τα βράχια από πάνω. Αλλά, αφού παρακολουθούσα έτσι για κάνα δυο λεπτά, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι με τον τρόπο αυτό θα μπορούσα να βλέπω ατέλειωτες κι ανύπαρκτες σκοτεινές μορφές να κινούνται εκεί.

Σήκωσα τα μάτια στον ουρανό. Ο γαλαξίας δεν είχε φανερί ακόμη αλλά θα φαινόταν σύντομα, ενώ τ' άστρα φεγγοβολούσαν πυκνά σε τούτη την ερημιά, μακριά από την αιθαλομίχλη του Λος Άντζελες. Διέκρινα τον Πολικό άκρο βόρεια από τη σκοτεινή μορφή της σελήνης και τον ουρανό της κα. π.ο. πέρα την κασσιόπη και τη Μεγάλη Άρκτο. Αισθάνθηκα την απεραντοσύνη του ουρανού καθώς κα. κατ. από την ασίληπτη από

σταση που με χώριζε από τ' άστρα. Ύστερα — λες και η όρασή μου μπορούσε να στραφεί λεύτερα προς όλες τις κατευθύνσεις διατρυνώντας το σκοτάδι — ένιωσα μια έντονη, ζωηρή και εντελώς μεθυστική αισθήση του σύμπαντος που με περιέβαλλε.

Πίσω μου εκτεινόταν ένα ομαλό κύρτωμα της γης, ένας τέλειος και πυλωμένος τομέας του πλανήτη μας πάχους καμία εκατομμύρια χιλιόμετρων που εκκρυβε από τη θέα μου τον ήλιο. Η Αφρική ήταν κάτω από δεξί πόδι μου στην διαμετρικά αντίθετη πλευρά της Γης και η Αυστραλία κάτω από το αριστερό. Ήταν παράξενο να σκέφτομαι όλο εκείνο το συμπίεσμένο διάπυρο υλικό που υπήρχε κάτω από το δροσερό φλοίο του πλανήτη — εκτετατικά λευκοπρωμένα αλμυρά μεταλλά και ορυκτά — σ' ένα κόσμο που δεν υπάρχουν μάτια να δουν και ούτε ένα λευκό χιλιόστο χάρου για να ταξιδέψει όλο εκείνο το φιλακι ομένο φως. Ένωσα το βασανισμένο παγο των πόλων το σιμωμένο νερό των θαλασσών αβυσσών, το ξεχείλισμα των ποταμών της λάβας, και την τροχιά γη να μνημονιάζει και να αναδεύεται από τις αμέτρητες ριζές και τα σκουληκία που έσκαβαν στα βάθη της.

Ύστερα να καμπούσει σ' αυτές ένιωσα σαν να κοιτούσα πέρα και πω από δεκατομμύρια ανθρώπινα μάτια με τη συνειδηση μου να τρέχει αοτραπια από μολό σε μολό σαν φλόγα αναμμένο φτίλ ου. Για μερικές στιγμές ακόμη μοιρασθήκα αχνα τα συναισθήματα της φλέγης πείσεως και ελξείας των τρισεκατομμυρίων κοκκών της μικροσκοπικής ζωής στον αέρα, στη γη και στο αίμα του ανθρώπου.

Ύστερα η συνειδηση μου φάνηκε να κινείται γοργά και από τη Γη και να ξανοίγεται προς όλες τις κατευθύνσεις, σαν ένα εκτεινόμενο σύννεφο σκέψης. Πέρασα από τον ξερό κόκκο σκόνης που ήταν ο Άρης,

το, ζ
ταν
τω ο
Ο
στ ν
μζω
περ
οτε
ηρ
βει
και

σας
λ γ
ρι
με
αλ
τα
βει
σο
ξε
τα
θρ
ορ
τα
τε
το
ει

φ
ξι
μ

Είδα φεγγάρι το γαλακτερο Κρόνο με τα πελώρια λε-
πτα δαχτυλά του από κωμωδία πάγου κα. αφήσα
πσω μου την παγωμένη πλούτο με τα φοβερά χιονά
του αποστερησέ μου, γάλατο. Από το νου μου πέρα
σε η σκέψη πως οι άνθρωποι να σαν φυτά - μοναχι
κά μικρά οχυρά του νου με τεραστίες μαιρες αβυσ-
σους να τους κρατούν μακριά τον έναν από τον άλλο
Υστερα η ταχύτητα επέκτασης της συνείδησης
μ' αρε να απερχομαι ο ένας μου απλωθηκε απεραντος
απο τον άλλο, γαλακτισμας και, στ' άλλα αχνα συν-
εφευγαν, λυγρις, γάλακτα, πάντα κάτω προς όλες
τις κατευθύνσεις τόσο στα αστρα του ξεν θ όσο και
στα κενά του ναυδρ και πάνω στα τρ σεκατομμυρια
τα σεκατομμυρια από τους πλανήτες τους ένωσα
την ιατρικία μιας απερχης ποικιλίας απο μορφές ου-
νε ζωής ζωής Πλάσματος νομνά ντιμενα τριχωτά
φονδωσ η με ανεξάρτητητα και συνδέεται κυττάρα
Γιατί να με άνοιξαν με χέρια με πλεκάρια η με
νημωτ το ταχα δωσε η ανέμος η τα μανητή, κρεφ-
ματα Πλάσματος που αγάπησαν, μισούσαν, ανων-
ζούνταν, μαχθούσαν, απεληφζόνταν, έκαναν όνειρα.
Για μια στιγμή μου φάνηκε σαν όλα αυτά τα πλά-
σματα, οπ' ανεν, μ' ανεν, να έναν παραφορά χαρούμενο
χαρούσ γκλάν, στ' κα αισθησιακό, τρυφερά ευαίσθη-
το.

Ύστερα η διάθεσή μου σκοτεινίωσε και όλα αυτά
τα πλάσματα σκορπ στ' αν τρ σεκατομμυρια τρ σεκα-
τομμυρια μοναχ κομμάκια ζωής καταδικασμένα
να μένουν γ ο πάντα μακριά το ένα απο τα άλλα νιω-
θοντας μοναχά με καταθλ πτ, κη απουσία, κάθε νοή-
ματος στο συμπαν, ολονωρα με τα βλέμματα τους ν
ατενίζουν στο μέλλον κα να βλέπουν εκεί μοναχά το
γενικό θάνατο.

Ταυτόχρονα η κάθε σημαϊκή κουκκίδα άστρου φά

νηκε να γ νεται ο γ γαν, τος ηλ ος που αληθινα ήταν
λουζοντας με το πρσκιωμένο φως τους τη φυσική Ε-
ξέδρα οποι στεκόμουν το κορμι μου το σπιτ, π.σω
μου και το πλάσμα μεσα σ' αυτο, γερνωντας τα παν-
τα με μια ανρία λάμψη δ.σεκατομμυριων φενγαριων,
κάνοντας το καθετ, στάχτη σε μια εκτυφλωτικά σπ ν-
θηροβάλα στιγμή

Χέρια με άρπαξαν μαλακά από τους ώμους και του-
τόχρονα άκουσα στη φωνή του Φραντς, «Σύνελθε,
Γκλεν».

Έμεινα ασάλευτος, αν και μια στιγμή το κάθε νεύ-
ρο του κορμιού μου φαινόταν έτοιμο να σπάσει. Ύστε-
ρα άφησα την ανόσα μου να βγει ακανόνιστα, παι-
σιωμένη με κάτι σαν γέλιο και μετά είπα με φωνή που
μου φάνηκε εντελώς ατονη σχεδόν νορκωμένη «Χά-
θηκα στη φαντασία μου, Φραντς. Για μια στιγμή μου
φάνηκε σαν να έβλεπα τα πάντα στο άπειρο. Αληθεία,
που είναι η Βικ »

«Μέσα ξεφυλλίζει τους Συμβολισμούς του Ταρό
και μερικά άλλα βιβλία για μαντικές τράπουλες, και
νκο ν αζει επε δη δεν έχουν ερωτηρηιο στο τέλος. Αλ-
λα τ' εννοούσες μ' εκείνο το έβλεπα τα πάντα στο ά-
πειρο», Γκλεν;»

Κουτόσ στραβα προσπαθησα να του περ.γραφω το
«οραμά» μου, δ.χως να καταφέρω ν' αποδωσω ο,τε
το ένα εκατοστό από αυτό. Όσοπου να τελε ωσω μόλις
και μπορούσα να διακρ νω αρκετά την άσπρη θολού-
ρα του προσώπου του στο φόντο του μαυρού το χου-
γ α να καταλαβα, ότι εγγεφε καταφατικά

«Το συμπαν που πρώτα χαιδεψε, και υστερα κατα-
βροχθιζε τα πα δια του» ηρθε η σκυθρωπή απάντησή
του απο το σκοταδ. «Φάνταζομαι να συνάντησες στις
μελέτες σου, Γκλεν, τη φαινομενικά στείρα θεωρία ότι
ολόκληρη, το συμπαν είναι κατά κάποιο τρόπο ζωντα-

228
 μόρα που με είχε ακινητοποιήσει. Ορμήσα προς το
 μέρος της καμίνης άρπαξε από τον καρπό ακριβώς της
 στήλης που πεφάνε στο χέλος της, τραβήξα βιαά της
 και κάνοντας την έφτασε μόλις. Δεν αγγίσταθηκε. Τα
 βήματα της προς τον γυμναστή, ήταν ταχεία όχι ότι είχε
 σκεπασά ν' αυτοκτονήσει.

Με κοίταξε, με τη μια πλευρά του πανιασμένου προσώπου του ασπασμωδία και μουρμούριζε: «Εκεί, εκεί, εκεί...» και χτύπησε τοξιά.

4

Αλλά η το τη Αδελφή της είναι η νεότερη
 η αδελφή της είναι η νεότερη. Το βα-
 πτο είναι ένα μεγάλο αλλά ως τίποτα δεν θα
 μπορούσε να γίνει. Αλλά μέσα σε εκείνο το βασι-
 λεύακι που είναι η της ανήκε. Το κεφάλι της με πυρ-
 ρο από το που φάνε το μαύρο. Δε σκούβε, καθόλου
 κατωμάτα της οντας το σώμα, η γλήθα μπορούσαν να
 κρυφτούν από την απόσταση. Αλλά, επειδή να, αυτό
 που είναι δε γίνεται να κρυφτούν. Τον η νεότερη
 αδελφή κινείται με απροβλεπτό τρόπο σαλτάροντας
 με αιχμια τυχής δεν κρατά κανένα κλειδί, γι' αυτό
 κα σπάνι αέρχεται στον κορμό των ανθρώπων περνα-
 με το έτσι θέλω, τις ολες τις πόρτες που της επιτρεπε-
 να μπορεί και το όνομα της είναι. *Ματτερ Γενεμπρο-
 ρουμ*, η Κυρά του Σκοταδίου.

Απο το «Σουσιπρα ντε Πραφουντις» του Τόμας ντε Κουίνσι.

Μόλις η Βίκι βρέθηκε μέσα συνελθσε γρήγορα από τη σκο της κα επέμενε όμως να μας δ ηγηθεί την εμπειρία της. Ο τρόπος της έδε χνε απροσμενη αυτοπεποίση κα ενδ αφερων σχεδόν κειφ. Ήταν σαν ήδη να είχε κλείσει μα προστατευτ κη πορτα του μ.αλω της αφηγοντας απένω την απόλυτη πραγματικότητα των όσων είχαν συμβε.

Σε κάποια στιγμή μάλιστα παρατήρησε, «Και παλιότητα δεν αποκλείει να ήταν όλα τυχαία, μικροθόρυβοι και οφθαλμοπατείες ξερετε και σε συνδυασμό με την υποβολή να είχαν αυτό το αποτέλεσμα... Όπως τότε μια νύχτα που είδα ένα δ αρρηκτική να στεκεται στον τοίχο ανά κρυ στο κρεβάτι μου. Τον έβλεπα τόσο καθαρά στο σκοτάδι, που θα μπορούσα να περπατάω μέχρι και την κοψιά του μολυστακίου του και τα χαμλωμένα του βλέφαρα. Και με το φως της αυγής ανακάλυψα ότι δεν ήταν παρα τα μαύρα παλτά της συγκαιτοκού μου με μια μπλε εσάρπα ριγμένη γύρω από την κρεμαστρά»

Μας εξήγησε ότι ενώ διαβαζε, είχε ακουσει εκείνα τα φασματικά κατακλισηματα των χαλκιών μερικά από τα οποία της φάνηκαν σαν να χτυπούσαν στο πίσω μέρος του σπτιου. Περιεργη να δει τι ήταν είχε βγει αμέσως από την πόρτα της κουζίνας να το ερευνήσει.

Πηγαίνοντας σχεδόν ψαχουλευτα στο σκοτάδι, λιγάκι βήματα μετά το Φοκαβανγκαν κα, προς το κέντρο του προαλίου, είχε σηκώσει το βλέμμα προς την πλάγια Έκε. Έχαι δει να κινείται, μια απίστευτη ψηλή και αχνή μορφή που την περιέγραφε σαν «ένα γιγάντιο φάλαγγι, όσο δεκά δεν ήταν σε ύψος». Θα ξέρετε τα φάλαγγια, εκείνες τις εντελώς άκακες και λεπτεπληπτες αραχνές που δεν είναι παρά ένα καφετί μπαλάκι

ΤΟΙ ζαν τη δύναμη της περισσότερο από τους τοίχους &
ΤΑΙ νός σπιτιού»

ΤΩ Ανασήκωσε μοιρολατρικά τους ώμους του. «Δεν
ΣΤ ξέρουμε», παραδέχτηκε. «Εσύ το είδες, Γκλεν; Εγώ
Ε-Κ που κρατούσα το φως δεν είδα τίποτα».

ΠΕ «Ήταν ακριβώς όπως το περιέγραψε η Βίκι» τον
ΣΤ διαβεβαίωσε και αρχισαν να κοι διηγήματα, τη δική του
Ε-Κ εμπειρία. «Αν όλα οφείλονται σε υποβολή», παρατή-
ΣΤ ρησα «πρέπει να είναι πολύ περίεργο είδος υποβο-
ΠΕ λης». Εκλεσε τα μάτια του και χαμοαιμήθηκα. «Ενί-
Ε-Κ ωσαυτως και ο κύμας, ένας από αντίδραση μάλ-
Ο λλον, και συμπλήρωσα, «Ενώ συνέβαιναν όλα αυτά,
ΣΤ αλλά και αργότερα όταν ακούγαμε τη διήγηση της Βί-
Ε-Κ κι, υπήρξαν σίγουρα στιγμές που παρακαλούσα να ή-
Ο ματε πως σε ένα παλιό γνωστό μου κορμίο μας με τις
ΣΤ γνωστές παλιές καλές ιδρογονόβορβες του πάνω
Ε από το κεφάλι μας και όλα τα σχετικά».

Ε «Αλλά ταυτόχρονα ένιωσε και κάτι να σε γονιτεύ-
Ε-Κ ει, έτσι;» ρώτησε ο Φραντς. «Δε λαχταρούσες σαν τρε-
Ε-Κ λος να μάθεις περισσότερα. Δε σε μάγευε η σκέψη ότι
Ε-Κ εβλεπες κάτι απίθανο παραξενό και ότι, μπροστά σου
Ε-Κ ξανόνοταν μια πιθανότητα να κατανοήσεις το συμ-
Ε παντικό λαχ στον να συναντήσεις τους άγνωστους
Ε-Κ αφέντες του;»

Ε «Δεν ξέρω», αποκρίθηκα κουρασμένα. «Κατά κά-
Ε-Κ ποιο τρόπο, ναι, μάλλον έτσι ήταν».

Ε-Κ «Πως σου φάνηκε εκείνο το πράγμα, Γκλεν;» ρώτη-
Ε-Κ σε ο Φραντς. «Τι είδους οντότητα ήταν... αν του ταιριάζ-
Ε-Κ ζει αυτή η λέξη;»

Ε-Κ «Δεν είμαι σίγουρος αν του ταιριάζει», απάντησα.
Ε-Κ Ανακάλυψα ότι μου ήταν δύσκολο να βρω μέσα μου
Ε-Κ τη δύναμη που χρειαζόταν να απαντήσω στις ερω-
Ε-Κ τήσεις του. «Πάντως δεν ήταν ζώο. Ούτε καν κάτι με
Ε-Κ νοσηρόσημη όπως έρεεις την καταλαβαίνουμε. Πληροσ-

ζε περισσότερο σ' εκείνα τα πράγματα που είδαμε
στην κορφή και τα κατσάβραχα». Γροσπαθησα να
συγκεντρώσω τις κουρασμένες σκέψεις μου. «Ήταν
κάτι ανάμεσα σε ένα σύμβολο και την πραγματική
τα», πρόσθεσα. «Αν αυτό που λέω έχει κανένα νόημα».

«Όμως ένιωσε και να σε γονιτεύει;» επέμεινε ο
Φραντς.

«Δεν ξέρω», αποκρίθηκα, στέκοντας με δυσκολία
στα πόδια μου. «Κοιτά Φραντς, είμαι πολύ κουρασμέ-
νος για να μπορώ να σκέφτομαι καθαρά τώρα. Μου
είναι φοβερά δύσκολο να κουβεντιάζω γι' αυτά τα
πράγματα. Άντε, καληνύχτα».

«Καληνύχτα, Γκλεν» είπε καθώς τραβούσα για την
κερατοκόμαρά μου. Τίποτε άλλο.

Ενώ ξεπλύνονταν μου περάσε από το νου ότι αυτή
η ληθαργική υπνηλία ήταν ίσως ο δικός μου τρόπος
άμυνας προκειμένου να μην αντιμετωπίσω το αγνώ-
στο αλλά ακόμη και αυτή η σκέψη δε στάθηκε ικανή
να με ξυπνήσει.

Φόρεσα τις πιτζάμες μου και έσβησα το φως. Την
αλλη στιγμή η μεσόπορτα με το δωμάτιο της Βίκι άνοι-
ξε και την είδα να στέκεται εκεί φορώντας μια ελα-
φριά ρομπά.

Μου είχε περάσει από το νου να ρίξω μια ματιά στο
δωμάτιο της αλλά μετά σκέφτηκα ότι, αν κοιμόταν
ο υιός θα ήταν το καλύτερο γι' αυτή και πως η επί-
σκεψή μου μπορεί να έκαμπε την εσωτερική της άμυ-
να.

Αλλά τώρα από την έκφραση της, μπορούσα να κα-
ταλάβω ότι η άμυνα της ήδη είχε καταρρεύσει
την ίδια στιγμή και η δική μου εσωτερική άμυνα —
η φυσιολογική υπνηλία — κατέρρευσε.
Η Βίκι έκλεσε την πορτα πίσω της και με πλησίασε

ΤΟ Υστερα τ'αλλάξαμε τα μπράτσια μας ο ένας γι'ωρ από
 ΤΟ τους ώμους τ'αλλού, και με νύχτες εκεί. Υστερα
 ΤΩ από λιν, ξαπλωσάμε, και πάλι στο κρεβάτι κατω από
 το παράθυρο, ενώ απέξω λαμπύριζαν τ' άστρα.

Η Βίκυ και εγώ τότε κοιναίτε, αλλά τώρα δεν υπήρ-
 χε ούτε πού ήμασταν. Τότε άναμνείσκαμε. Ημασταν
 απλώς τ' άναμνείσκαμε που τρεις χε κατακυρτέα, σχι-
 τισσοφοβία τ' άπο το δέος και άναμνείσκαμε παρηγο-
 ρια και κούραση. Ένας την παρουσία του άλλου.

Οχι τ'αλλάξαμε να βρούμε κάποια ασφάλεια η
 πο σ'απ'αυτή άναμνείσκαμε ο ένας κοντά στον άλλο.
 Εκείνη τ' άναμνείσκαμε που ορθώσαν από πάνω μας ήταν
 σ'απ'αυτή τ' άναμνείσκαμε που ορθώσαν από πάνω μας ήταν
 λ'απ'αυτή τ' άναμνείσκαμε που ορθώσαν από πάνω μας ήταν
 ρ'απ'αυτή τ' άναμνείσκαμε που ορθώσαν από πάνω μας ήταν
 βεί.

Δεν υπήρχε η παρὰ κρη δ'άθεση η αποζητησούμε
 πορτοφύλλο η φωνή η ερωτική πα χιλι. Όπως μπορεί
 να βρούμε ο νύχτες τ'αλλάξαμε κάποια άλλη απ'ε λη ε
 κείνη τ' άναμνείσκαμε που ορθώσαν από πάνω μας ήταν
 Γενεώστη φωνά τα κ'ρη της Βίκυ μου φανώσαν ομορ-
 φία. Ένα τ'αλλάξαμε που ορθώσαν από πάνω μας ήταν
 τ' άναμνείσκαμε που ορθώσαν από πάνω μας ήταν
 όμως φανώσαν φτερο. Πεταλούδες η του φλοιού ενός
 δέντρου η του πα χιλι δ'απ'αυτή του ηλίου πάνω στο
 χορ. Όσο που μερσα ο α το το παραξένια πρωτογονο
 κορμί ήξερα ότι υπήρχε ένας φίλος.

Δεν ανταλλάξαμε κομμάτια οί αλλοι μας. Δεν υπήρ-
 χαν εύκολες λέξεις να άναμνείσκαμε τις περισσότε-
 ρες σκέψεις μας και να ορισμένες δεν υπήρχαν καν
 λέξεις. Εξάλλου μας τρομάζε η σκέψη να κάνουμε κα-
 τον παρὰ κρη θορυβό. Όπως θα ένιωθαν δυο πονέ-
 κ'α του αγρού που έβλεπαν τη γάτα να περνά μπρο-
 στά από το θάμνο όπου ήταν κρυμμένα.

Γιατί η αίσθηση μιας παρουσίας που αγκάλιαζε και
 πλάκωνε ολοκληρω το σπίτι του Γκερμου ήταν διόχι
 τη και φοβερά έντονη. Τώρα έσταζε και μερσα στο σπ-
 τι. Γιατί όλες εκείνες οι άχινες έντοπλες κατακοθ-
 ζαν, αργα ολόκληρα μας σαν σχεδόν αιώρες χ'ονον φα-
 δες η μερσα άπο, και μερσα πάνω και η π'απ'αυτή νευση
 τ' άραχνένια νήματα, τα νυχτεριδίσια τριλίσματα και
 οίκραδασμο και ξανά τα θροίσματα από χαλκία που
 κατακυλούσαν.

Και πίσω και πάνω απ' όλα δέσποζε η αίσθηση μιας
 πλειωρίας μαρτυρίας παροισιας ο νύχτες μερσα με ολοκλη-
 ρο το σύμπαν με λεπτεπίλεπτα μαύρα νήματα που ω-
 στόσο δεν εμπόδιζαν καθόλου τις κινήσεις της.

Δε σκέφτηκα τον Φραντς; σχεδόν δε σκεφτόμουν α
 καν τα όσα είχαν συμβεί εκείνη τη μέρα, αν και τότε
 πότε κάτι με κέντριζε στις παρυφές της μνήμης...

Απλώς μέναμε ξαπλωμένοι κι ασάλευτοι εκεί, κοι-
 τάζοντας έξω τ' αστρα. Το ένα λεπτό κυλούσε μετά
 το άλλο. Το ίδιο και οι ώρες.

Κατακορυφή η προέβλεπα μας έπαυσε ο υπνος του.
 Λαχιστόν έμεινε αν και η «σκοτεινίνη» είναι μάλλον η
 πιο σωστή λέξη. Δεν υπήρχε αναπαυση ο αυτή και
 το ξυπνημα ήταν μια εφιαλτική διαδ'ακασ'αργης ανά-
 κτησης της συνειδησίας με σκοτεινούς πόνους και ρ-
 νη να διατρέχουν το κορμί.

Υστερα από κάποιο δ'ασημα προέβλεπα ότι μπο-
 ρουσα να διακ'ανω το ρολό στην άλλη άκρη του δω-
 ματιού. Για το καντράν του ήταν φωσφορικό σκέ-
 φτηκα. Ο δείκτης του έδεχταν τρεις το πρωί. Για σα
 μαλακά το προσωπο της Βίκυ προς τα κει κα, μου έγγνε-
 με καταφατα κα οτ μπορούσε να το δε, κ'αυτή.

Τα αστρα ήταν το μόνο που μας βοηθούσε να δ'ατη-
 ρήσουμε τα λογικά μας, συλλογίστηκα σ'εναν κοσμο
 που μπορεί να διαλυόταν σε σκόνη από την πιο άχνη

το. ανασα της κοντ' νότερης από εκείνες τις παρούσες.
 τπ. Ήταν λίγο μετά αφού παρατήρησα το ρολόι, που
 τω. τ' άστρα εκεί έξω άρχισαν ν' αλλάζουν χρώμα όλα μαζί. Πρώτα πήραν μια βιολετιά απόχρωση που έγινε βαθμιαία μπλε και μετά πράσινη.

στ. Σε κάποια ασήμαντη γωνιά του μυαλού μου αναρω-
 μλ. τήθηκα τι είδους λεπτή καταχνιά ή σκόνη πλανιόταν
 πε. στον αέρα για να προκαλεί αυτή την αλλαγή.

πρ. Τα άστρα πήραν ένα μουντό κίτρινο χρώμα, που άλ-
 βι. λαξετε πορτοκαλί, ύστερα σε βαθύκόκκινο του καμιν-
 κι. νιού κι έπειτα σαν τις τελευταίες σπινθές που τ' ανά-
 ζονται, από μια μαύρη σμειντή καμινάδα πανω από τη
 σ. σκεδον, πεθαμένη ανθρακιά, έσβησαν και, χάθηκαν.
 λ. Από το νύχτωρ πέρασε μια τρελή εικόνα των α-
 ρ. στρών, ν' απομακρύνονται όλα από τη Γη, ταξιδεύον-
 τας με τόσες φάνταστ' κη γρήγοράδα που το φως τους
 ε. μεταστέλλεται πέρα από το ερυθρό στο αόρατο φα-
 σμα.

ε. Καλονικάθα πρέπει να μας τ' αλξεί, το σκοτάδι τότε
 α. αλλά αυτό που αρχίσαμε να βλέπουμε ο ένας τον
 άλλο καθώς και τα νύχτωρ αντί κεμένα να διανρθφον
 τα, μ' ένα σκόλοσμο, πρσμο. Σκέφτηκα ότ θα ήταν το
 πρωτ' φως της αληθινής και νομίζω ότι το ίδιο φαντά-
 στηκε και η Βικί. Και ο δώμαζι κοιταξαμε το ρολόι
 Η ώρα μόλις ήταν τέσσερις και μισή. Στάθηκα με γ.α
 λινγκοτάζοντας το λεπτοδέκτιη να κινείται, αργά. Ύ-
 στερα το βλέμμα μας στράφηκε πάλι πίσω στο παρά-
 θύρο. Δεν είχε εκεί την αχνή ανταύγεια που θα ση-
 μαινε τον ερχομό της αληθινής αλλά - και από τον τρό-
 πο που μου εσφίξε το χέρη Βικί καταλαβα ότι το
 έβλεπε κι αυτή - φάνταζε σαν ένα καταμυωρό σαν
 π.σσοο τετραπύωνο πλασμένο από ένα σπινθόρο
 λαμπυροσ.

Μου ήταν αδύνατο να εξήγησω αυτό το λαμπυρ

σμα. Εμοάζε καθώς με μια πιο λευκή πιο χλωμή πα-
 ραλλαγή του φωσφορού και καντράν του ρολογιού. Αλ-
 λά ακόμη περισσότερο εμοάζε με τις εικόνες που
 φαντάζεται κανείς στο απόλυτο σκοτάδι, όταν προ-
 σπαθεί να συνθέσει και να δώσει συγκεκριμένη μορφή
 στις άσπρες λάμψεις που πορίζουν στον αμφιβληστρο-
 ειδή του. Ήταν σαν αυτό το φωτεινό σκοτάδι του αμ-
 φιβληστροειδούς να χυνόταν έξω από τα μάτια στο
 δωμάτιο και το περιβάλλον, και να βλέπαμε όχι με το
 φως αλλά με τη δύναμη της φαντασίας. Ήταν ληθ να
 παράξενο που αυτή η λαμπερή σκηνή δε διαλυόταν
 μέσα σε μια στιγμή σε ανάκατο χάος.

Παρακολουθούσαμε το δείκτη του ρολογιού να
 γέρνει αργά προς το πέντε. Η σκέψη ότι απέχονταν
 πε να χαράζει η αυγή και ότι κάτι μας εμπόδιζε να δού-
 με το φως της με ανάγκασε να σαλεύσω και να μλήσω,
 αν και η αισθήση εκείνης της εξωανθρώπινης και μη
 ζωντανής παρουσίας ήταν ισχυρή όσο ποτέ.

«Πρέπει να προσπαθήσουμε να φωςουμε αυτή δω»
 φιθύρισα.

Διασχίζοντας το δωμάτιο σαν φωσφορικό φάντα-
 σμα η Βικί άνοιξε τη μεσοπορτα. Ουμνήθηκα ότι ε.χ
 αφήσει αναμμένο το φως στην κρεβατοκαμαρά της.

Ούτε μια αχτίδα φωτός δεν πέρασε από το ανοιγ-
 μα. Το δωμάτιο της ήταν βουτηγμένο σε αδιαπεραστο
 σκοτάδι.

Θα το διορθώσω αυτό σκέφτηκα και άνωσα το
 πορτάκι δίπλα στο κρεβάτι. Αμείσως και στο δωμάτιο
 σκοτάδι έγινε πίσω στο σκοτάδι. Δεν μπορούσα να δ.α-
 κρινω π.α ούτε καν το καντράν του ρολογιού. Το φως
 έγινε τώρα σκοτάδι, συλλογιστήκα. Το ασπρό ε.γ.νε
 μαυρο.

Εσθθησα το φως και το λαμπύρισμα εμφανίστηκε
 πάλι. Πληρώσα τη Βικί που στεκόταν δίπλα στην πορ

τα, και της ψιθυρίσας να σβήσει το φως και στο δωμάτιό της. Ύστερα αρχίζει να ντυνόμ. Διόσκοντας κυρτώνει το λαιμό της και λέει: «Δεν μπορούσα να εμπιστευτώ εκείνο το φασματικό φως» η εικόνα που επλάθει στο μυαλό μου τρεμουλιαζε σαν να 'ταν στα πρόθυρα της διάλυσης.

Η Βίκι γύρισε πάλι κρατώντας μακριά τα μικροσκόπια τα πράγματα της. Από μέσα μου θαύμασα το κουράγιο που μαρτυρούσε η πράξη της. Από τη μεριά μου δεν έκανα καμία κίνηση να μαζέψω τα δικά μου πράγματα. «Το δωμάτιό μου είναι πολύ κρύο», μουρμούρισε η Βίκι.

Βγήκαμε στο διάδρομο. Εκεί άκουσα ένα γνώριμο ήχο: το γουργούρισμα ενός τηλεφωνικού καντράν που γράζει κολλάει και έδεμα ψηλή ασήμοχρωμη μορφή στο σαλόνι. Μια στιγμή οργιστέρα κατάλαβα ότι ήταν ο Φραντς όπως φαινόταν σ' εκείνο το φασματικό φως. Τον άκουσα να λέει: «Εμπρός! Κέντρο, παρακαλώ. Εμπρός!» Πλησιάζαμε προς το μέρος του.

Μας καίταξε, με το ακουστικό κολλημένο στο αυτί του. Ύστερα το κατέβασε και μας είπε, «Γκλέν, Βίκι, προσέψατε να πάρει ο Εντ Μορτίνσον να εξέλκει βωσκά απ' τους στήστες αλλάξαν κι εκείνη αναπατήρησε οτιδήποτε άλλο. Αλλά δε φαίνεται να τα καταφέρνει να πάρει γραμμή. Για δοκιμάσε κι εσύ. Γκλέν, μπας και καταφέρεις να συνδεθείς με το κέντρο».

Δοκίμασε άλλη μια φορά και μετά μου έδωσε το ακουστικό. Δεν άκουσα ούτε κτύπο ούτε σιελ τε βουή τα μοσχαένα θρόισμα σαν σ' ένα θρηνητικό φύσημα του αγέρα. «Εμπρός κέντρο» ψιθύριζε. Αλλά δεν πήρξε καμία απάντηση ούτε αλλαγή σ' εκείνο το θρηνητικό φύσημα.

«Περίμενε λίγο ακόμη» είπε ο Φραντς σιγανά. Πρέπει να είχαν περάσει τουλάχιστον πέντε δευτε-

ρόλεπτα. Όταν άκουσα την δα μου τη φωνή να βγαίνει από το τηλέφωνο, άχνη και μισοπνιγμένη στο μελαγχολικό ήχο του ανέμου, σαν ήχω από την άλλη ακρη του συμπαντος, «Εμπρός, κέντρο».

Το χέρι μου έτρεψε καθώς κατέβαζα το ακουστικό. «Το ραδιόφωνο;» τον ρώτησα.

«Ο ίδιος ήχος του ανέμου», απάντησε. «Όπου κι αν γυρίσεις τη βελόνα».

«Οτι και να συμβαίνει, πρέπει να φύγουμε από δω» - δήλωσα.

Μαλλον έχω ελπίδα. Επειδή ένα διαφορετικό ξηλοστέναγμα. «Εγώ είμαι έτοιμος. Έλατε».

Βγαλνοντας στην εξεδρα πίσω από τον Φραντς και τη Βίκι, ένωσα ακόμη πιο έντονη την αισθηση μιας παρούσας. Εκείνες οι άχνες εντυπώσεις είχαν ξαναγυρίσει, αλλά πολύ πιο δυνατές τώρα. Η μπόχα του καμένου πανιού μου έφερε σχεδόν έμετο, και ήθελα να καθαρίσω τα μαλλιά και το πρόσωπό μου από κείνους τους σποτες της αράχνης. Ο ανυπαρκτος άνεμος βόγκουσε και σφύριζε δυνατά και τα φασματικά χαλκικά κροταλιάζαν και παφλαζαν σαν αφορμένους χειμάρρους γύρω από βροχία. Κα όλα συνέβαιναν σε σχεδόν απόλυτο σκοτάδι.

Ήθελα να τρέξω μακριά από κει, αλλά ο Φραντς πλησίασε το κιγκλιδωμά, που θαμποφεγγε άχνα. Εγώ κρατήθηκα πίσω.

Ένα εξαιρετικά άχνο λαμπύρισμα έδεχνε λάγες από τις γραμμές του αντικρυστού βραχίου. Από τον ουρονοψηλάχλο στον μια ανεπιτημαυρία - πιο μαυρη κι από το μαύρο σκεφτήκα - που κατατρωγε παντού το λαμπύρισμα σκοτεινιάζοντας το με την κάθε στιγμή που περνούσε. Κα μαζί με την απ' στευτη μαυρία επεσε και μια παγωνιά που με περνούσε ως το κόκαλο.

«Κοιτάξτε!» είπε ο Φραντς. «Είναι η ανατολή του ήλιου»

«Φραντς, πρέπει να πηγαίνουμε», του θύμισα.

«Μια στιγμή ακόμα», αποκρίθηκε σιγανά απλώνοντας πίσω το χέρι του. «Εσείς προχωρήστε. Βάλτε μπροστά το αμάξι και βγείτε στο κέντρο του προαυλίου. Θα έρθω να σας βρω εκεί».

Η Βίκι του πήρε τα κλειδιά της μηχανής. Είχε και άλλοτε οδηγήσει Φοκσβαγκεν. Υπήρχε αρκετό από το λαμπυρισμα ακόμη για να βλέπουμε, αν και το εμπιστευόμουν λιγότερο από ποτέ. Η Βίκι έβαλε μπροστά τη μηχανή και άναψε τους προβολείς. Αμέσως δυο δέσμες μαυρίλας από τα φανάρια μας σκοτείνιασαν την αυλή και το ιδιωτικό δρομάκι. Η Βίκι βιάστηκε να τα σβήσει και έβγαλε το αμάξι στο κέντρο της αυλής.

Κοίταξα πίσω μας. Αν και ο αέρας ήταν κατάμαυτος από το πύρινο φως το ήλιο μπορούσα ακόμη να δω τον Φραντς στο φασματικό φως. Στάθηκε εκεί που τον είχα αφήσει, μοναχά που τον είχα αφήσει μπροστά σαν να κοιτάζε κάτι με σχορταγή περιέργεια.

«Φραντς!» του φώναξα δυνατά για ν' ακουστώ πάνω στο ήχο του αλλοκότου θρηνητικού ουρλιάχτου του ανερού κατόλου. «Χωρίς αυξανόμενο μνηκρητό από κατολή, σθήσεις χαλκιών «Φραντς!».

Και τότε τραβήχθηκε από το φαράγγι, αντικρύ στο Φραντς που, πληκτώνοντας από πάνω του μια μορφή λαμπερής βελούδης μαυρίλας με λεπτά νηματα, ακρέμοντα σαν ποδό, από κάτω της. Δεν ήταν φταγμένη από το φασματικό φως, αλλά από το ίδιο το αναλαμπόσκοταδο. Εμοιαζε σαν νάνια κομπρη σαν μια μαντλοσκέπαστη μαντόνα ή σαν μια πελωρά σαρανταποδαρούσα ή σαν μια γιγαντια κοκκού

λωμένη μορφή της γατοκεφαλής θεας Μπαστ ή σαν τίποτε απ' όλα αυτά.

Είδα το ασημόφεγγο κορμί του Φραντς ν' αρχίζει να διαλύεται μέσα σ' ένα στροβιλισμό. Την άλλη στιγμή η σκοτεινή μορφή έσκυψε και τον αγκάλιασε σαν τα δάχτυλα ενός τιτάνιου χεριού με μαύρο μεταξωτό γάντι ή σαν τα πέταλα ενός τεράστιου μαύρου λουλουδιού που έκλειναν ολόγυρά του.

Νιώθοντας σαν κάποιος που έριχνε την πρώτη φτυαρία χώματος στο φέρετρό ενός φλου, πρόσταξα βραχνά τη Βίκι να ξεκινήσει.

Δεν είχε απομείνει πια σχεδόν κανένα λαμπύρισμα. Τίποτα αρκετό για να μας δείχνει το ιδιωτικό δρομάκι, σκέφτηκα, καθώς η Βίκι ξεκινούσε.

Η Βίκι οδηγούσε γοργά.

Ο ήχος από χαλίκια που κατρακυλούσαν στην πλαγιά γινόταν ολοένα και πιο βροντερός, πνίγοντας το ουρλιαχτό του ανιπαρκτου ανέμου και το μνηκρητο της μηχανής μας. Δυνάμωσε στην ένταση βροντής, σ' ένα συνεχές μπουμπουνητό. Κάτω από τους τροχούς μας, και μέσα από αυτούς, ένιωθα ολόκληρο το έδαφος να τραντάζεται.

Ενα λαμπερό πηγάδι ανοιγόταν μπροστά μας στην πλευρά του φαράγγιού. Για μια στιγμή ήταν σαν να διασχίζαμε πέπλα πυκνού καπνού. Υστερα εξαφνικά η Βίκι φρεναριζε και βγήκαμε στο δρόμο σχεδόν τεφλωμένοι από το ηλιόφωτο του πρωινού.

Αλλά η Βίκι, δε σταμάτησε, συμπλήρωσε μια σχεδόν πλήρη στροφή και μετά συνεχίσαμε να τρέχουμε στο δρόμο του Φαραγγιού της Μ' κρης Σκομοουριάς. Πουθενά γύρω μας δεν υπήρχε ίχνος σκοταδιού. Το βροντερό μπουμπουνητό που είχε συγκλονίσει το έδαφος έβριζε ήδη γοργά.

Η Βίκι έστρεψε το αμάξι προς το κράσπεδο εκεί

του ο δρόμος έστριβε και τα τρία χέρια της χαράδρας
και σταμάτησε στην κορφή της ανηφόρας

Ολόγυρά μας υψωνόνταν οι πυρρινό λοφο-
λιος δεν είχε ακόμη ξεπροβάλλει πάνω από τις κορυφο-
γραμμές τους. Η ανηφόρα ήταν κίτρινος λαμπρός
και τα χέρια κάτω στην πλάνα. Έχε βαθειλώσει
από το χαλάκι και έκαμπιλιγόησε. Κανένα συννεφο-
σκέπης δεν έλυσε τη ροπή από τα μάτια μας. Αν και
βέβαια ένας καλός γάρος έχε αρχίσει να σπλωνέται από
κάτω από της χαράδρας.

Η άσπρη πλάνα δ'κατηφόριζε ίσια κάτω από
τα πρόσωπά μας. Τα χέρια του γκρεμού δίχως να δ'α-
κόνητα πουθενά. Κανένας λοφισκος και κανένα αν-
τικείμενο δεν είχε απόξοντας την ομοιόμορφη κα-
τακόρυφη της πελάτοποίησης. Έχε παρασύρει το καθε-
νός του αραβόρο

Τα χέρια ήταν και το τέλος για το Σπίτι του Γκρεμού
και τον Φραντς Κίνζμαν.

2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200
201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230
231
232
233
234
235
236
237
238
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300
301
302
303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500
501
502
503
504
505
506
507
508
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
520
521
522
523
524
525
526
527
528
529
530
531
532
533
534
535
536
537
538
539
540
541
542
543
544
545
546
547
548
549
550
551
552
553
554
555
556
557
558
559
560
561
562
563
564
565
566
567
568
569
570
571
572
573
574
575
576
577
578
579
580
581
582
583
584
585
586
587
588
589
590
591
592
593
594
595
596
597
598
599
600
601
602
603
604
605
606
607
608
609
610
611
612
613
614
615
616
617
618
619
620
621
622
623
624
625
626
627
628
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
700
701
702
703
704
705
706
707
708
709
710
711
712
713
714
715
716
717
718
719
720
721
722
723
724
725
726
727
728
729
730
731
732
733
734
735
736
737
738
739
740
741
742
743
744
745
746
747
748
749
750
751
752
753
754
755
756
757
758
759
760
761
762
763
764
765
766
767
768
769
770
771
772
773
774
775
776
777
778
779
780
781
782
783
784
785
786
787
788
789
790
791
792
793
794
795
796
797
798
799
800
801
802
803
804
805
806
807
808
809
810
811
812
813
814
815
816
817
818
819
820
821
822
823
824
825
826
827
828
829
830
831
832
833
834
835
836
837
838
839
840
841
842
843
844
845
846
847
848
849
850
851
852
853
854
855
856
857
858
859
860
861
862
863
864
865
866
867
868
869
870
871
872
873
874
875
876
877
878
879
880
881
882
883
884
885
886
887
888
889
890
891
892
893
894
895
896
897
898
899
900
901
902
903
904
905
906
907
908
909
910
911
912
913
914
915
916
917
918
919
920
921
922
923
924
925
926
927
928
929
930
931
932
933
934
935
936
937
938
939
940
941
942
943
944
945
946
947
948
949
950
951
952
953
954
955
956
957
958
959
960
961
962
963
964
965
966
967
968
969
970
971
972
973
974
975
976
977
978
979
980
981
982
983
984
985
986
987
988
989
990
991
992
993
994
995
996
997
998
999
1000

Φ
Μ
Ν
Π
Τ
Τ
Η
Ρ

ΤΑ ΚΤΗΝΗ ΤΟΥ ΑΡΗ

της Λη Μπράκετ

Ο τρόμος μπορεί να πάρει πολλές μορφές, και όταν
συνυπάρχει με το μίσος μπορεί να φτιάξει ένα πολύ
εκρηκτικό μείγμα

Τούτο δεν είναι ένα διήγημα για να σας τρομάξει,
αν και αφορά πλάσματα ίσως πολύ πιο γνήσια τρομα-
κτικά από τα συνηθισμένα τεράτια. Είναι ένα διήγημα
συγκλονιστικό και βίαιο, σ' έναν κόσμο όπου δεν έ-
χουν απομεινεί παρά μονάχα τα πικρά και αμείωτα ενός
αρχαίου πολιτισμού. Ένας γέρος λαός στο δρόμο
του προς το ναύριο της παρακμής συναντιέται, μ' ένα
νεαρό λαό στο δρόμο του προς το ζην, της δόξας.

Κά όταν καποιος δεν μπορεί να καίσει ούτε
και στην ειλικρινή βία της δύναμης τότε κατα-
φεύγει σε μορφές εκφυλισμένης βίας και εκδίκησης
που κάνουν ζωοκτόνο από τον άνθρωπο δεν θα μπο-
ρούσε να καταλάβει

Είναι μια ιστορία για τη συνάντηση ανάμεσα στον
πρωτογενή πολιτισμό της Γης και τον πολιτισμένο
πρωτογενή σμοτό. Αρρή. Αλλά όπως συνηθώς γίνεται,
με την επιστημονική φαντασία, υπάρχουν μονάχα αν-
θρώποι, άσχετα ποια είναι η μορφή ή ο πλανήτης της
καταγωγής τους

Η Ν Υόρκη στη Γη η Βμα στην Αφροδίτη, η Σαν Σίτυ στη Ζώνη του Λεοκράτους του Ερμη, τα καταφύγια από υαλίνη σφαιρικές εξωτερικούς πλανήτες όλες ήταν παρόμοιες. Ήταν πόλεις αφρώμενες στο κανάκεμα του πλούτου, και της πλεονεξίας, μικρο, παραδεισίοι όπου εκυτοίμωρ α κερδίζονταν και χάνονταν μέσα στη χλιδή και οπαι άντρες, και γυναίκες απ ολόκληρο το Ηλιακό Σύστημα μπορούσαν να διοχετευθούν την πληθώρα και τους ενεργητικότητας στις διάφορες δραστηριότητες ζήτων να προβληματίζοντα με τις καιρικές συνθήκες ή τη βαρύτητα.

Αλλά στις Εμπορικές Πόλεις οι άνθρωποι ασχολούνταν και με άλλα πράγματα εκτός από το να κάνουν λεφτά. Τα μορφα πλαστικά κτηνά, τα παρκα και οι κήποι, καθώς και το φωτεινό δίκτυο των κινητών πεζοδρόμων που ενώναν τα καθεύ πρόσφεραν κάθε α πόλαυση και πολιτισμένο βίτσιο που υπήρχε στους γνωστούς κόσμους.

Ο Γουίντερς μισούσε τις Εμπορικές Πόλεις. Ήταν συνήθως μένος στην ελ. κληνή γνησιότητα του διαστηματος. Εδώ οι κουβέντες, το ντύσιμο, ακόμη και ο αέρας που ανάσπανε κανείς ήταν ψευτικά και τεχνητά.

Αλλά είχε και ένα βαθύτερο λόγο για να τις μισεί.

Κι όσοσο είχε αναχωρήσει με φοβερή β ασύνη από τη Ν Υόρκη για να έρθει στην Καχόρα, και τώρα που βρισκόταν εδώ έβρεσκε ανεπόφορη ακόμη και την αναγκαία καλύτερη σχέση προκείμενου να διασχίσει την πόλη καθοταν αλυσιστος στην άκρη του καθ.σματος του ταξ. κα. το νεωρ κο του τ κ χε ροτέρευε με την κάθε στιγμή που περνούσε.

Όταν τελικά έφτασε στον προορισμό του δεν ήταν σε θέση ούτε να πληρώσει τον ταξ.τζη. Τα πλαστικά κέρματα του επεσαν από το χέρι και άφησε τον οδηγό να τα μαζέψει μόνος του.

Στάθηκε μόνον για μια στιγμή κοιτάζοντας τη φιλιτισένια πρόσοψη του κτηρίου μπροστά του. Ήταν εντελώς λιτή, το επιστέγασμα της απλότητας του πλούτου. Πάνω από την πόρτα, με μικρά γράμματα από πρασινωπό ασήμι, υπήρχε μία και μόνο αρειανή λέξη. *Σάνγκα*.

«Η επιστροφή», μετέφρασε. «Ο γυρισμός». Ένα παρξενο και μάλλον τρομακτικό χαμόγελο έπαιξε φευγαλέα στο πρόσωπό του. Ύστερα έσπρωξε την πόρτα και μπήκε μέσα.

Χαμηλός φωτισμός, αναπαυτικές πολυθρόνες, απαλή μουσική, η τέλεια αίσουσα αναμονής. Υπήρχαν έξι επισκέπτες εκεί, άντρες και γυναίκες, όλοι Γήνιοι. Φορούσαν τους απλούς λευκούς χιτώνες που ήταν της μόδας στις Εμπορικές Πόλεις και που τόνιζαν το απίθανο αστραποβόλημα των κοσμημάτων τους και το εξωτικό στυλ της κόμμωσής τους.

Τα πρόσωπά τους ήταν χλωμά και θηλυπρεπή, τσακισμένα από τα σημάδια μιας ζωής στη συνεχή υπερρέντηση και, το στρες της υπερσυνχρονής εποχής.

Μ α Αρειανή καθόταν σε μια εσοχή πίσω από ένα γραφείο από υαλίτη. Ήταν μια μελαχρινή εξεζητημένη καλλονή. Φορούσε μια καλόνουστα εκσυχρονισμένη κοντή α.σθητή του αρχαίου Αρη, δίχως κανένα κόσμημα. Τα λοξά στο χρώμα του τοπαζιού μάτια της περιεργάστηκαν τον Μπερκ Γουίντερς με επαγγελματική ευγένεια, αλλά βαθιά μέσα τους μπορούσε να διαβάσει την περιφρόνηση για τους Γήνιους και την υπερηφάνεια της φυλής της μιας ράτσας τόσο παλιάς που σε συγκρόση νηινη φινέτσα των Εμπορικών Πόλεων ήταν απλή πα διάδοτική κακογουστιά.

«Καπταιν Γουίντερς», τον χαιρέτισε. «Χαίρομαι που σας ξαναβλέπω».

Ο Μπερκ δεν είχε διάθεση για τυπικές ευγένειες.

«Θέλω να δω τον Κορ Χαλ»· δήλωσε κοφτά. Τώρα.
«Φόβαμαι ότι αρχίζει να λέει εκείνη. Υστερή
πρόσεξε την έκφραση στο πρόσωπό του Γούντερ.
Και γέρμενε και στη συνέχεια ενδόσυνεννόησης.
Μπήρετε να τρελάστε τους επετέλα»

Ο Γούντερ ανοίγει την πόρτα που οδηγούσε στο
εστιατόριο κτηρίου, το οποίο ήταν σχεδόν ολόκλη-
ρο ένα μεγάλο λιακωτό. Από παντού γύρω το εκλείναν
τοιχοί από υαλίτη. Στους τοίχους ολόγυρα υπήρχε
πλήθος από κορμούς που το καθένα τους είχε με-
νάχα έναν πάγκο με μαλακιά επένδυση. Η οροφή του
κάθε κελιού ήταν από κρύσταλλο χαλαζία που λε-
τουργούσε σαν γιγάντιος συγκεντρωτικός φακός.

Κάνοντας το γυρο του λιακωτού για να φτάσει στο
γραφείο του Κορ Χαλ, ένας περιφρονητικός μορφα-
σμός ζωγραφιστήκε στα χείλη του Γούντερς καθώς
αντίκριζε το θέαμα πίσω από το διάφανο τοίχο.

Ένα εξωτικό δάσος φουντωνε εκεί. Δέντρα, φτέ-
ρες, υπέρσκαλα, υλοίδια, τριμφορη προσινή χλοοκα-
μυριάδες πουλιά. Και μέσα σ' αυτό το ψευτο-
πρωτόγονο λούνα παρκ τριγυρίζαν οι άντρες και οι
γυναίκες που ήταν οι πιστοί του Σάνγκα.

Πρώτα ξάπλωναν στους επενδυμένους πάγ-
κους και άφηναν την ακτινοβολία να τους λούσει.
Ο Γούντερς ήξερε τη διαδικασία. Να ξεφορτωθεί
ραβεία, την έλεγαν οι γιατροί. Ήταν κληρονομιά
της χαμένης σοφίας του Άρη. Ένα κι ένα για τα
κλεισμένα νεύρα και την ψυχική εξαντίληση του
σύγχρονου ανθρώπου, που ζούσε υπερβολικά
γύρω σε εξαιρετικά πολυπλοκά περιβάλλοντα.

«Απλώνεις εκεί και αφήνεις την ακτινοβολία
σου ποτιστεί το κορμί. Η ορμονική ισορροπία
ελαφρά αλλάζει. Το μυαλό σου αρχίζει να δουλεύει
πιο αργά. Μέσα σου αρχίζουν να συμβαίνουν

πιο παράξενα κι ευχάριστα πράγματα, ενώ η ακτι-
νοβολία παίζει σαν μαέστρος με τα νεύρα, τ' αντα-
νακλαστικά, το μεταβολισμό... Και πριν περάσει
πολλή ώρα ξαναγίνεσαι παιδί, με κάτι σαν αντί-
στροφή εξέλιξη.

Το λέγαν Σάνγκα, ο γυρισμός. Γυρισμός ψυχο-
λογικός, αλλά και μια απειροελάχιστη ιδέα σωματι-
κής. Επιστροφή πίσω στο πρωτόγονο, μέχρι που η
επιρροή της ακτινοβολίας περνούσε και ξανάβρι-
σκες τη φυσιολογική ισορροπία σου. Αλλά ακόμη
και μετά, για ένα διάστημα, εξακολουθούσες να
νιώθεις καλύτερα, πιο ευτυχισμένος, γιατί είχες ε-
παρκή ανάπαυλα από κάθε σκοτούρα της ζωής.

Με τα καλομαθημένα ροδαλά κορμιά τους αταί-
ριαστα ντυμένα με προβίες και χρωματιστά κουρέ-
λια, οι Γήινοι της Καχόρα έπαιζαν και διαπληκτί-
ζονταν εκεί, ανάμεσα στα δέντρα. Οι σκοτούρες
και τα προβλήματά τους ήταν τώρα απλά πράγμα-
τα τους απασχολούσαν μοναχα η τρυφή, ο έρωτας
και τα στολίσια από φανταχτερές χάντρες.

Αθάτοι, κρυμμένοι κάπου πιο πέρα, υπήρχαν
φρουροί που παρακολουθούσαν αγρυπνά με παρα-
λυτικά σπλη στο χέρι. Μερικές φορές κάποιο πι-
στο, του Σάνγκα γυριζαν πολύ πιεστικό δρόμο της
εξέλιξης. Ο Γούντερς το ήξερε και αυτό. Τον είχαν
πείσει και τον διόριζαν σπλη κατά την τελετή της
επίσκεψής του εδώ. Ουρταναν ότι είχε προσπαθήσει
να σκοτώσει κάποιον.

«Η μάλλον το είχες πει ότι είχε προσπαθήσει
να σκοτώσει κάποιον. Σπάνια θυμόταν κανείς τι πο-
τα αποτίσσει του συνέβαιναν όσο βρισκόταν υπο-
την επιρροή του Σάνγκα. Ακότι ήταν και ένας από
τους λόγους που αρρεσε στους ανθρώπους. Ήταν
απαλλαγμένοι από αναστολές,

Ήταν ένα βιτσιό της μόδας που γίνονταν αξιόπρεπες κάτω από το μανδύα της επιστήμης. Ήταν ένα νέο είδος συναρπαστικής διασκέδασης ένας καινούριος τρόπος για να ξεφεύγει κανείς από τις σαγηνευτικές πολυπλοκότητες της ζωής. Οι Γήινοι ήταν ξετρελαμένοι με το Σάνγκα.

Αλλά μονάχα οι Γήινοι. Οι βαρβαρικοί Αφροδισιάνοι βρσκόνταν ακόμα πολύ κοντά στον πρωτογονισμό για να το χρειάζονται, και οι Αρειανοί ήταν ράτσα πολύ γέρική και μυημένη στην αμαρτία για να το χρησιμοποιεί. Εξάλλου, συλλογίστηκε ο Γουίντερς, αυτοί είχαν ανακαλύψει το Σάνγκα, *Ήξεραν*.

Μια βαθύ ανατριχίλα του διαπέρασε το κορμί καθώς έμπαινε στο γραφείο του Κορ Χαλ, του διευθυντή.

Ο Κορ Χαλ ήταν λιγνός, μελαχρινός και ακαθόριστης ηλικίας. Η φυλετική καταγωγή του χανόταν κάτω από την ουδετερότητα του συμβατικού λευκού τριχώματος. Ήταν Αρειανός και η ευγένειά του ήταν μονάχα ένα βελούδινο θηκαρι πάνω από ψυχροστολή. Άλλα περάσιν αυτό ο Κορ Χαλ αποτελούσε άγνωστο έδαφος.

«Κάπταιν Γουίντερς;» τον χαιρέτησε. «Κάθισε παρακαλώ».

Ο Γουίντερς κάθισε.

Ο Κορ Χαλ τον κοίταξε εξεταστικά. «Είσαι νευρικός κάπταιν Γουίντερς. Όμως δισταζω να σε κοιτάξω ξανά με μια όση Σάνγκα. Ο πρωτογονικός άνθρωπος μέσα σου παραμένει πολύ κοντά στο πέτασο».

Ανασκήνωσε τους μωμούς του. «Θα θυμάσαι τι έγινε την τελευταία φορά...»

Ο Γουίντερς έγνεψε καταφατικά. «Το ίδιο που συνέβη και στη Ν'Υόρκ». Υστερα έγνεψε μπροστά

«Δε θέλω από σένα άλλη κούρα. Αυτό που προσφέρεις εδώ δε μου αρκεί τώρα. Είναι τουλάχιστον μου είπε ο Σαρ Κρη, πίσω στη Ν'Υόρκ. Με συμβούλεψε να έρθω στον 'Αρη».

«Ναι, επικρινώνησε μαζί μου», παραδέχτηκε σιγανά ο Κορ Χαλ.

«Τότε δεχεσαι να...» Η φωνή του Γουίντερς έσβησε, γιατί δεν υπήρχαν λόγια να τελειώσει τη φράση.

Ο Κορ Χαλ δεν αποκρίθηκε αμέσως. Έγειρε αναπαικτικά στα μαξιλάρια της πολυθρόνας του, ωραίος κι αδιάφορος. Μονάχα στα μάτια του, πράσινα και θανατερα, τρεμοπαίξε μια βαθιά σπ.θα διασκέδασης. Ήταν η σαδιστική διασκέδαση μιας γάτας που κρατά ένα λαβωμένο ποντίκι, στα νυχ.α της

«Είσαι σιγουρος;» ρώτησε τελικά τον άλλο, «πως ξέρεις τι κάνεις;»

«Ναι»

«Οι άνθρωποι, δαφέρουν κάπταιν Γουίντερς. Είναι να ανθρωπάρια εκε έξω», έδειξε προς το λακωκτό «δεν έχουν ούτε αιμα, ούτε καρδιά. Είναι, τεχνικά προϊόντα ενός τεχνητού περβάλλοντος. Αλλά οι άνθρωποι σαν κι εσένα, Γουίντερς, παίζουν με τη φωτιά όταν παίζουν με το Σάνγκα».

«'Ακουσε», είπε ο Γουίντερς. «Η κοπέλα που θα παντρευόμουν πήρε το αερόχημά της και πέταξε μια μέρα πάνω από την έρημο, για να μην ξαναγνωρίσει ποτέ. Ένας θεός μονάχα ξέρει τι της συνέβη. Ίσως καλύτερα από κείνα τι μπορεί να πάθουν εκείνοι που αποτολμούν τους β.θούς των νεκρών θαλάσσιων. Την αναζητήσα. Βρήκα το σκαφος της εκεί που εχε συντρίβε. Ποτε δε βρήκα την ίδια

Υστερα απ' αυτό τίποτα δεν είχε πια σημασία για μένα. Τίποτα εκτός από τη λησμονιά.

Ο Κορ Χαλ έγερσε λοξά το στενόμακρο, μελαχρινό κεφάλι του, «Θυμάμαι», είπε, «ήταν μια τραγική περιπέτεια στην Γουίντερς. Η δεσποινίδα λεγανόταν Μαρί. Ήρθε κρυφά. Τον γνωρίζω. Έρχοταν ποτέ ποτέ εδώ».

«Το ξέρω», είπε ο Γουίντερς. «Δεν ήταν στην ομοία κορίτσι των Εμπορικών Πολέων, αλλά είχε πολλά λεφτά και πολύ χρόνο στη διάθεσή της. Όπως και να χει, θα φρόνιζε να παξέμε τη φωτιά σου. Κορ Χαλ 'Ηδη έχω καεί βαθιά από δαύτη. Όπως είπες κι εσύ. Οι άνθρωποι διαφέρουν. Εκείνα τα βουτυρόπαιδα σ' αγαπάει η καρδιά τους δεν έχουν και αδιαθεσία να πάνε πιο πίσω. Δεν έχουν ούτε το κουράγιο ούτε το πάθος για κάτι τέτοιο. Όμως τα έχω εγώ».

Ο Κορ Χαλ τον κοίταξε δίχως να μιλά.

Το μάτι του Γουίντερς έλαμπαν μ' ένα παράξενο, ζωώδες φως. «Θέλω να πάω πίσω, Κορ Χαλ. Όσο πιο πίσω μπορεί να με στείλει το Σάνγκα».

«Μερικές φορές», παρατήρησε ο Αρειανός, «αυτό σημαίνει πάρα πολύ πίσω».

«Δε με νοιάζει!»

Ο Κορ Χαλ τον κοίταξε για μια στιγμή διαπεραστικά. «Για μερικούς», είπε, «είναι δρόμος χωρίς γυρισμό».

«Δεν έχω τίποτα που να με περιμένει να γυρίσω».

«Δεν είναι εύκολο, Γουίντερς. Το Σάνγκα — το αληθινό Σάνγκα του οποίου αυτά τα λιακωτά με τους φακούς από χαλαζία είναι ισχνά αντίγραφα — απαγορεύτηκε εδώ και αιώνες από τις Πόλεις-Κράτη του Αρη. Υπάρχουν κίνδυνοι και ταλαιπωρίες, κι αυτό μεταφράζεται σε πολύ χρήμα».

«Έχω λεφτά». Ο Γουίντερς πήδησε ξαφνικά πάνω

χάνοντας κάθε αυτοέλεγχο. «Στο διάβολο αυτοί οι διασταγμοί σου! Έτσι κι αλλιώς δεν είναι παρά υποκρισία. Ξέρεις πολύ καλά ποιος μπορεί και ποιος δεν μπορεί να σηκώσει το Σάνγκα. Τους αφήνεις να έρχονται εδώ μέχρι να τους γίνει η πρέζα τους και να εκλιπαρούν μετά μισότρελοι για το γνήσιο πράγμα. Και ξέρεις το ίδιο καλά ότι θα τους δώσεις αυτό που γυρεύουν έτσι και σου γεμίσουν τη βρόμικη χούφτα σου με σάπια».

Πέταξε ένα μπλοκ επιταγών στο γραφείο του Κορ Χαλ. Το πάνω πάνω φύλλο ήταν ασυμπλήρωτο, αλλά υπογραμμένο.

«Ορίστε», γρύλισε. «Οποιοδήποτε ποσό μέχρι εκατό χιλιάδες».

«Θα προτιμούσα να εξαργυρωσεις ο ίδιος το τσεκ σου», είπε ο Κορ Χαλ δίνοντας πίσω το βιβλιάριο. «Κι όλα τα λεφτά μπροστά».

Ο Μπερκ Γουίντερς είπε μία μονάχα λέξη. «Πότε;»

«Κι απόψε αν θέλεις. Πού μένεις;»

«Στο Τρι-Πλάνετ».

Δείκτησε κανονικά εκεί, όπως συνηθώς. Υστερα περμένε στο μπαρ Καπο Αωρα τα βράδια θα έρθει, να σε βρει ο οδηγός σου».

«Θα περιμένω», αποκρίθηκε ο Γουίντερς, και έφυγε.

Ο Κορ Χαλ χαμογέλασε. Το δόντια του ήταν πολύ άσπρα και πολύ μυτερά. Έμοιαζαν με δόντια πεύκα σμένου θηρώου.

Μόλις ανέτειλε ο Φόβος, στο φως του ο Μπερκ Γουίντερς κατάφερε να προσανατολιστεί τελικά και να μαντέψει προς τα πού πήγαιναν.

Είχαν ξεγλιστρήσει αθόρυβα από την Καχόρα, α-
τώς και ο λεπτόκορμος νεαρός Αρειανός που τον είχε
πλησιάσει διακριτικά στο μπαρ του *Τρι-Πλάνετ*. Ο Κορ
Χαλ τους περίμενε μ' ένα μικρό αερόχημα σ' ένα ιδιω-
τικό αεροδρόμιο. Επιβιβάστηκαν σ' αυτό, μαζί μ' έναν
τεταρτο άντρα που έδωχε να είναι ένας από τους με-
γαλοσωμους, βαρβαρούς από τους βορείους λόφους
του Κελ. Απονεύθηκαν με τον Κορ Χαλ στο πηδάλιο.

Ο Γουίντερς ένιωθε σίγουρος τώρα ότι προορι-
σμός τους ήταν τα καμήλα Καναλία, οι αρχαίοι υδάτι-
νοι δρόμοι και οι αρχαίες αμαρτωλές πόλεις — η Τζε-
κάρα, η Βαλκίς, η Μπαρρακές — που βρίσκονταν έξω
από τους νόμους των αραιοσκορπισμένων Πόλεων-
Κρατών, Δημέρια κλεφτών, σκλαβοπάζαρα και αγο-
ρές για όλα τα βίτσια που είχε να προσφέρει ένας κό-
σμος. Στους Γήινους δίνονταν οδηγίες να μη ζυγώ-
νουν ποτέ σ' αυτές.

Χιλιόμετρα και χιλιόμετρα περνούσαν πίσω τους.
Η φοβερή ερημιά του τοπίου κάτω από τα πόδια τους
είχε αρχίσει να επηρεάζει άσχημα τον Γουίντερς. Η
σιωπή στο σκάφος ήταν ανυπόφορη. Υπήρχε κάτι το
απειλητικό σ' αυτή, Ο Κορ Χαλ, ο μεγαλόσωμος Κεσί-
της και ο λεπτός νεαρός φαίνονταν και οι τρεις βυθι-
σμένοι σε κάπο κρυφή σκέψη που τους έδινε μια πε-
ρερνα κακοβουλημένη χαριστηση. Η οικία της φάνοταν
να πλανιέται στα πρόσωπά τους.

Ο Γουίντερς δεν άντεξε τελικά και έσπασε τη σιω-
πή. «Εδώ πέρα είναι το αρχηγείο σας;»

Καμία απάντηση.

«Δεν είναι ανάγκη να είστε τόσο μυστικοπαθείς»,
παρατήρησε ο Γουίντερς μάλλον θυμωμένα. «Στο κό-
τω κάτω, είμαι ένας του σιναφιού σας τώρα».

«Από πότε τα ζώα έγιναν ίσα με τους αφέντες
τους;» έκανε τραχιά ο λεπτόκορμος νεαρός.

Ο Γουίντερς άρχισε να κινείται προς το μέρος του
αγριεμένος, και ο βάρβαρος ακούμπησε το χέρι του
στο κακομούτσουνο ροπαλάκι που είχε στη ζώνη του.
Τότε ακούστηκε ήρεμη η φωνή του Κορ Χαλ.

«Ήθελες να δοκιμάσεις το Σάγγκα στην αληθινή
του μορφή, κάπταιν Γουίντερς. Γι' αυτό πλήρωσες και
αυτό θα έχεις. Όλα τ' άλλα είναι άσχετα».

Ο Γουίντερς το αποδέχτηκε σκυθρωπά με μια κίνη-
ση των ώμων του. Έμεινε στη θέση του καπνίζοντας
τα ηρεμιστικά τσιγάρα και δεν ξανάνοιξε το στόμα
του.

Ύστερα από πολλή, πάρα πολλή ώρα η φαινομενι-
κη ατέλεια της ερημίας άρχισε να αλλάζει. Καμήλο γυ-
μνοί λόφοι άρχισαν να υψώνονται από την άμμο και
να γίνοντα μια οροσειρά από την οποία απεμνε μο-
νάχα ο ξερός βράχος.

Πέρα από το βουνά έξανοιγόταν ο ξερός βυθός μιας
αρχαίας θαλάσσης. Απλώνονταν απεραντος κάτω από
το φεγγαροφωτό, κατηφορίζοντας ο άδοχικός ωπού
φάνταζε σαν ένα αχανές πηγάδι νεμάτο σκουτάδι.
Στρώματα από κιμωλία και κοράλλα σχοφενγζαν
εδώ κι εκεί, ξεπροβάλλοντας από τις λειχήνες σαν κό-
καλα που ξεπεταγονταν από το ξεραμένο δέρμα ενός
παλούκου φαρφου.

Ύστερα ο Γουίντερς είδε ότι υπήρχε μια πολε η εκεί
ανάμεσα στα ριζοβουνία και τη νεκρή θάλασσα.

Η πόλη είχε ακολουθήσει, την υποχώρηση της
σταθμής των νερών στις πλανιές των παλιών ακτιών.
Από το πως που περνούσαν ο Γουίντερς μπορούσε να
διακρίνει το περιγραμμά πέντε αλληπαλλήλων λιμα-
νιών με τις μεγαλές πέτρινες αποβάθρες τους ν' αν-
τεχόν ακομή στο χρόνο. Εχαν εγκαταλειφθεί, ένα
ένα καθώς η θάλασσα αποτραβιόταν ολοένα και πιο
βαθιά. Στις είχαν φτιαχτεί για να γεμίσουν το ενδιά-

που
κα
C
λ
ος
γ
ι

απ
ακ
εδ
το

τ
κ
-

-

·
·
τ

ν
κ
ο

Φ
μ

Φ
τ

η

ρ

ζήτει ανήρθε και πεθανε με βίαιο τρόπο. Το αίμα
και τα δακρυά των αλων είχαν ξεράσει στο χοράκι
της ομορφιάς της. Τα χαλαρά τα χείλη της
των το χώνελα τα χείλη της. Τα χαλαρά τα χείλη της
μια περιουσία. Η ομορφιά τους έδειχνε σημεία φθο
ρας αλλά διατηρούσαν ακόμη τη λαμπρότητα τους
Στο βάθος της λαδρόμης υπήρχε μια μπρούτζινη
πάρτα με μια στενή γρίλια
Ο Χαλκός σταμάτησε μπροστά της και είπε στον
Γουίντερς «Γδύσου»

Ο Γουίντερς έδειξε επάνω του και δεν
είχε ιδέα να το αφήσει πίσω. «Γιατί εδώ εσύ»
ρωτήθηκε. «Θα προτιμούσα να έχω μαζί μου τα ρούχα
μου»

«Γδύσου εδώ. Είναι ο κανόνας» επέμεινε ο Χαλκός.
Ο Γουίντερς συμμορφώθηκε.

Μπαλάντες στο στενό κελί δεν υπήρχε ο άνε
τος. Υπήρχε εδώ αλλά μονάχα μικρές προβολές ρυγ
νές στο γυμνάσιό μου. Μα καγκέλοφραχτη πόρτα
φωτισμένη από το σκοτάδι του αντ' κρινού το χού
Η πόρτα νύχνη πόρτα βροντήθηκε κλείνοντας πίσω
του και άμεσα μετά ακούστηκε μεγάλη μπάρα να πέ
φτε. Εκκρίσθηκε απόλυτο σκοτάδι τώρα και άρχισε
να φοβόμαστε στα καλά. Ενώθη τρομερό φόβο. Αλλά
ήταν πολύ αργά για να κάνει πίσω. Ήταν πολύ αργά
εδώ και καιρός.

Από τη μέρα που χάθηκε η Τζέλι Λεοντ
Διαπλώσε κάτω στις προβολές. Ήπλη στο θόλο της
οροφής μπορούσε να διακρίνει ένα αχνό λιμνολαμ
πυσμα. Το λαμπρυσμα γύρω από τον έντονο με την
κάθε στιγμή που περνούσε. Τέλος, μπορούσε να δε
σπρόκειτο για ένα πρίσμα ενθέρμο στην πέτρα. Ήταν
αρκετά μεγάλο και κομμένο από κάποιο κρυστάλλι
νικό στο χρώμα της φωτιάς

Η φωνή του Κορ Χαλ έφτασε στ' αφτιά του από την
άλλη μεριά της γρίλιας. «Γήνι!»

«Σ' ακούω».

«Αυτό το πρίσμα είναι ένα από τα Πετράδια του
Σάνγκα. Το σκόλισαν οι σοφοί του Κάερ Ντου πριν μι
σοέκατο. Μου ορκίζονται. Μονάχα εκεί νοήσαν το μου
στικό του υλικού του και του κοψίματος των εδρών
του. Μονάχα τρία τέτοια πετράδια έχουν απομείνει»

Σπίθες που είχαν περισσότερη σόρατη ενέργεια
από φως τρεμπάιζαν στους πέτρινους τοίχους του
κελίου. Χρυσάφινες, πορτοκαλές, γαλαζοπράσινες,
μικρές φλόγες, η φωτιά του Σάνγκα, που έκαιγαν την
καρδιά

Επειδή φοβόταν ο Γουίντερς είπε, «Και η ακτινοβο
λία, η ακτίνα που περνά από το πρίσμα; Είναι η ίδια
όπως εκείνη της Καχόρα»

«Ναι. Το μουστικό των προβολών χάθηκε κι αυτό
μαζί με το Κάερ Ντου. Υποτίθεται ότι πρόκειται για
κάποιο είδος κοσμικής ακτίνες. Είμερ αντικαταστή
σαμε τα πρίσματα με συνηθισμένους κρυστάλλους
χαλαρά και μπορούσαμε να κάνουμε την ακτινοβο
λία αρκετά αδύναμη και ανεκτή για χρήση στις Εμπο
ρικές Πόλεις»

«Εσείς είπατε Κορ Χαλ. Ποι οι εσείς, δηλαδή»

Το γελίο που ακούστηκε ήταν αγάνο και κακόβου
λο. «Γήνι, εμείς... ο 'Αρης!»

Φωτιές χώρων φωνητώντας και λάμποντας
στη σάρκα του, φλογίζοντας το αίμα και το μυαλό του
Αυτό εδώ δεν είχε καμία σχέση με τα λιακωτά της Κα
χορα με τα ομορφα δέντρα της. Υπήρχε ηδονική
και ακανθολιστική μεθυστική ηδονή. Ήταν συνάρπα
στική και παραξενή εμπειρία. Αλλά αυτή εδώ

Το κορμί του άρχισε να κινείται. να σπαστεί και
να κουνιζόταν με δυνατούς σπασμούς. Σκέφτηκε

που όσεν τα καταφέρει και μετά τον τ' έλ. Επάλι η νύχτα και η σιωπή. Μαζί του στο σκοτάδι πήρε και τον αποψηό του κοροϊδευτικού γέλιου της.

Δε σκεφτόταν πια τον εαυτο του σαν κυβερνήτη Μπερκ Γουίντερς, αλλά μονάχα με το μικρό του όνομα, Μπερκ. Οι πέτρες πάνω στις οποίες ήταν πια μένος ήταν κρύες και σκληρές. Το σκοτάδι ήταν πια σάσκα τα μάτια και τα αφτιά του είχαν αποκτήσει έξαρση και ορατότητα. Μπορούσε να καταλαβεί από τον ήχο της αναπνοής του ότι βρισκόταν σε περιορισμένο χώρο, κι αυτό δεν του άρεσε.

Ένα σάγανο γυμνάσιο βγήκε από το λαρύγγι του. Τρήμερο του ανασκηώθηκαν αγριεμένα προσπάθησε να θυμηθεί πώς είχε βρεθεί εκεί. Κατάφερε να θυμώσει κάτι που είχε σχέση με φωτιά, αλλά δεν ήξερε τι και πώς.

Ήξερε μονάχα ένα πράγμα. Έψαχνε να βρει κάτι. Αυτό το κάτι είχε χαθεί και το ήθελε πίσω. Δεν μπορούσε να θυμηθεί τι ήταν ακριβώς αυτό που γυρεύε, αλλά η ανάγκη του να το ξαναβρεί ήταν πιο δυνατή από το καθετί, εκτός ίσως από τον ίδιο το θάνατο.

Σηκώθηκε και άρχισε να εξερευνά τη φυλακή του.

Σχεδόν αμέσως βρήκε ένα άνοιγμα. Μια επιφυλακτική έρευνα του έδειξε ότι υπήρχε ένας δ.αδρόμος πίσω πέρα. Δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα, αλλά ο αέρας που φυσούσε προς το μέρος του ήταν φορτωμένος με παράξενες μυρωδιές. Το ενστικτό του προείδοπο ούσε ότι ήταν πανταί. Σ.οπειρώθηκε αποφασιστικά με τα χέρια του να ανοιγοκλείνουν από τη λαχτάρα τους να σφίξουν ένα σπλο. Αλλά σπλο δεν υπήρχε πουθενά. Τελικά άρχισε να προχωρεί στο δ.αδρόμο με εντελώς αθωροβες κινήσεις.

Προχώρησε κάμποση απόσταση έτσι, με τους ώ

μους του να αγγίζουν τις πέτρες των τοίχων δεξιά κι αριστερά. Ύστερα είδε ένα φως μπροστά, μια τρεμουλιαστή κόκκινη ανταύγεια, και στα ρουθούνια του έφτασε η μυρωδιά καπνού και ανθρώπων.

Αργά, πολύ αργά, το πλάσμα που λεγόταν Μπερκ προχώρησε με γατίσιο βήμα προς το φως.

Είχε φτάσει κοντά στο τέρμα του τούνελ, όταν μια καγκελόφραχτη πόρτα έπεσε με ξαφνικό πάταγο πίσω του. Τώρα ήταν υποχρεωμένος να κάνει μονάχα μπροστά.

Η δυνατή λάμψη από τους πυρσούς του θάμπωσε για μια στιγμή τα μάτια, ενώ στ' αφτιά του έφτασε η εκκωφαντική εχλοβοή από τα ουρλιαχτά μιας εξέδρας αγέλης. Στεκόταν μόνος σε μια μεγάλη εξέδρα, την παλιά εξέδρα των σκλάβων της Βαλκίας, αλλά δεν το 'ξερε. Τα μάτια ενός πλήθους Αρειανών καρφώθηκαν πάνω του, σαρκαζόντας τον Γήνιο που είχε δοκιμάσει το απαγορευμένο φρούτο το οποίο ακόμη και οι άψυχοι κάτοικοι των Χαμηλών Καναλιών δεν αποτολμούσαν ν' αγγίξουν.

Το πλάσμα που λεγόταν Μπερκ ήταν ακόμη άνθρωπος, αλλά άνθρωπος που βρισκόταν ήδη κάτω από τη σκιά του πηχού. Στη διάρκεια των ωρών που είχε αφιερώσει να τον λουζεί το φως του Σάνγκα, είχε αλλάξει, και σωματικά. Κάκαλα και σαρκα είχαν αλλάξει, ασητά, υποακουόντας στις εντολές ενεργοπο ημένων αδένων και την επιτάχυνση του μεταβολισμού.

Ήδη μεγάλος σωματικός γεροδεμένος άντρας, οι μυώνες του είχαν φουσκώσει και σκληρύνει, αποκτώντας θηρώδεις διαστάσεις. Το σάγονι και τα σφαιρικά τόξα του είχαν πεταχτεί μπροστά. Πικνο τριχωμά σκέπαζε τα στήθη και τα μέλη του και σχημάτιζε κάτι σαν μικρή χαλί στο σβερκο του. Τα βαθουλωτά ματια του είχαν μια σκληρή λάμψη πανουργίας. Διέθεταν τη

νοημοσύνη ενός πρωτόγονου μυαλού που ήξερε να μολει να αυξήσει τον αριθμό των φτιαγμένων όπλων, αλλά τίποτα περισσότερο.

Στέκοντας με τη δόξα φησιστάση κοίταξε με άγριο βλέμμα το πλήθος. Δεν ήξερε ποιο ήταν αυτοί οι άνθρωποι. Αλλά έλαβε την άνηκαν σε κάποια ξένη φυλή και η ίδια η μυρωδιά τους του ήταν αγνώστη. Τον μισούσαν και αυτοί. Η εχθρότητα τους φαναιόταν στην αντιμετώπιση.

Το βλέμμα του έπεσε σε ένα άντρα που βγήκε με αναταραχή και περπατώντας βήματα στον άδειο χώρο. Δεν έμοιαζε με τον κόσμο που ήταν. Κοιτούσε τον κόσμο. Δεν πρόσεξε τίποτα. Ο Κορ Χαλ είχε πεταχτεί από πάνω του τον ατμό της χύτης των Εμπορικών Πολέων για να φορέσει το κομμάτι που τον κρατούσε. Η φθορά των Χαμηλών Καναλιών. Ούτε του έκανε εντύπωση ότι ο αέρας είχε κρύψει τα τραυμάτα αφτιά του τα οποία κρατούσε. Μπερράκεκας εδίειχε τώρα το νήσος της πόλης — ένα αργό αλυστήρι γέννημα θρέμμα μιας αργής αλυστήρας με τόσο παλιό πολιτισμό που δεν είχε άδεια λευτεριά να τον ξεχάσουν.

Το μυστικό ήξερε. Μπερράκεκας ήταν ο άνθρωπος ήταν ο προσωπικός εχθρός του.

Ο διοικητής της Μπερράκεκας Γουιντερς! φώναξε ο Κορ Χαλ προς το πλήθος. «Ενας! ο προσωπικός της νήσος της πόλης των Εμπορικών Πολέων των Εδικών στην απληστία και τη διαρπαγή!».

Η φωνή του αντιλάλησε σε όλη τη γεμάτη κόσμο πλατεία. Αν κάποιος δεν φώναζε δυνατά. Ο Μπερράκεκας τον παρακολούθησε με τα μάτια του σαν μικρές κοκκινές σπιθίδες στο φως των πυρών. Το κορμί του λικνιζόταν ελαφρά στα πόδια του, με τα χέρια του κρεμασμένα χαλαρά λαχταρώντας να σφιχτούν σε κάτι. Δεν

καταλάβαινε τα λόγια του άλλου, αλλά ένιωθε ότι ήταν απειλητικά και προσβλητικά.

«Κοιτάξτε τον, ω πολίτες της Βαλκίς!» φώναξε πάλι ο Κορ Χαλ. «Αυτός είναι ο αφέντης μας τώρα. Η κυβέρνηση του εξουσιάζει τις πόλεις-κράτη του Άρη. Απογυμνωθήκαμε από κάθε περηφάνια, ο πλούτος μας χάθηκε. Τους απομένει να παιδιά ενός ετοιμοθάνατου κόσμου.»

Η απάντηση που αντίλαλησε από τους τοίχους της Βαλκίς ήταν σιγανή και δίχως λόγια, κάτι σαν την πρώτη συγχωροχάρδια ενός μπουρναρισμένου στην κόλαση.

Κάποιος πέταξε μια πέτρα.

Μία άβυσσος σάλτο ο Μπερράκεκας από την εξέδρα των σκλάβων και αρχίσει να τρέχει στην πλατεία, γραμμή για το λαιμό του Κορ Χαλ.

Ένα γέλο σήκωθηκε από το πλήθος, να ευθυμία που είχε κάτι να πει τη σκέψη θηρώδια ενός γαϊού ουράχτου. Σαν ένα λυγρό πλάσμα το πλήθος κινήθηκε. Το φως των πυρών ελαμψε σε λεπτές μαχαιριών και σε κοσμημάτων σε ματιών σαν αστραφτερά σμαράγδια και τοπαζία σε κρεμασμένα λωδίκια, καμπάνες και σε αλυσίδες από φοβερές οδοντωτές τροχιές. Μακριές νλωσσοειδείς απόμαστιγία τινάζονταν σφύροντας φιδίσια και κάνοντας στράκες.

Ο Κορ Χαλ περίμενε τον Μπερράκεκας να πλησιάσει. Υστερα έσκιψε και στο φως του σε το κορμί σε μια χαριτωμένη κίνηση του αρεϊανού σφατ. Το ποδό του πέτωχε τον Μπερράκεκας από το στήθος και τον έστειλε να κυλάσει πίσω.

Καθώς ο Μπερράκεκας κουτροβαλούσε μισοαναίσθητος από το χτύπημα ο Κορ Χαλ άρπαξε ένα μαστίγιο από το χέρι κάποιου.

«Έτσι μπράβο, Γήνι!» φώναξε. «Άρχισε τώρα να

26. παράξενες σιλουέτες είχαν απομείνει πίσω, που λες κι
 242 — σε άνεμος τις είχε σκαλίσει μονάχος του σμιλεύοντάς
 που με τις μικρές βουνοκορφές.
 και να Οι κάτοικοι της Βαλκίας ήταν σιωπηλοί τώρα. Συνέ-
 1 χιζαν να οδηγούν το ανθρώπινο ζώο μπροστά, και το
 4 λασί μίσος δεν είχε καταλαγιάσει στην ψυχή τους· απεναν-
 19 φλε τίας, είχε πιότερο βεβαιώσει
 2 3. «Εντάξει, αλλά είναι στα ίδια τα κοκαλά του
 30 31. κίτρινος, κι αυτός που είναι ακριβώς ένας πράσινος κο-
 32 33. τής, να μισός αν σήκω περπατά. Εδώ οι Άνθρωποι περ-
 34 35. νηλάν, απ' το μαρμαί, εν τούτοις, α όπου κάποτε
 36 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

αγκυροβόλιο στον κόλπο, κι εκεί κοντοστάθηκε να κοιτάξει κάτω

Εξακολουθούσαν να τον καταδιώκουν. Τα πνεύμα-
 40 του πασχίζουν να ρουφηξούν απ' τα μάτια του
 41 πρό να την απόγνωση το. Σίγουρα σε την τρεχάλα
 42 του σ' ανηφορ κά στελεσσόκακα όποτε το λιθόστρωτο
 43 ήταν σπασμένο κα τα σπ'τα ήταν σμωφο σωροι απο
 44 χαλασμάτα. Το χέρ' και τα πό'α του αφήν' να μω-
 45 μένα χνόρια κάθε φορά που άγγιζαν κάτω.

Κάποια στιγμή έφτασε επιτέλους στο φρύδι της
 46 πλαγιάς.

Ο πελώριος όγκος του παλατιού δέσποζε από πά-
 47 νω του στο φόντο του ουρανού. Κάποιο πρωτόγονο
 48 ενστικτο τον προς όποιοις στ' στο κτηρ' ο ιαταμό-
 49 νευς ο κίνδυνος. Άρχισε να τρέχει παράλληλα στον
 50 ψηλό μαρμαρένιο τοίχο που το περιέβαλλε, όταν τ' α-
 51 νο χ'τα μωθόνα, α τ' επ'ασαν ξαφν' κά τη μυρωδιά
 52 του νερού.

Η γλώσσα του ήταν πρησμένη στο κατάξερο στόμα
 53 του, και το λαρύγγι του ήταν πνιγμένο στη σκόνη. Με
 54 το αρμυρό αίμα να τρέχει από τις πληγές του και τ'ό
 55 κορμί του να φλέγεται στον πυρετό, η δίψα του ήταν
 56 πια τόσο αβάσταχτη που έξεχασε τους εχθρούς του και
 57 την άγνωστη απειλή πίσω από τον περίβολο. Τάχυνε
 58 παλ' το κοίροσμένο βήμα του και ακολούθησε το φρυ-
 59 δι του γκρεμού όπου έφτασε σε μια μεγάλη πύλη.
 60 Την περνούε δίχως να κοντοσταθε· κι αμέσως ένωσε
 61 χλοή κάτω από τα πό'α του απαλή και δροσερή. Ολό-
 62 κ'ι'ρα του φετρωναν θάμνοι, και λουλούδια χλωμά στο
 63 φεγγαροφύτο που πλημμυρίζαν την αιτμόσφαιρα μ'
 64 ένα βαρ' μεθυστικό αρωμα. Δέντρα έψωναν τα σκω-
 65 τε να κλαρίν τους στον ουρανό.

Η πύλη έκλεσε αθόρυβα πίσω του. Ο Μπερκ ούτε
 66 που το ήροσεξε. Έτρεξε κάτω σ' ένα χορταριασμένο

242 - μονοπάτι, πλαισιωμένο από δέντρα κλαδεμένα σε απ-
 241 - στεγνά σχήματα, οδηγώντας από τη μυσδιά του νε-
 240 - ρου. Έδα κ' έκε αστραφέντα και λαμπύριζαν παραξένοι
 239 - αναλωτά και λεμένα από μαρμαρό και ημιπολιτύτες
 238 - πετρές. Το δέντρο του Μπερκ μωμήκαζε με το προ-
 237 - ασημάτο, κινδυνού, αλλά ήταν πολυεξαντλημένος
 236 - και ξετρελαμένος από τη δίψα να να νοιαστεί.

235 - Το μονοπάτι, τέλει ώσε. Πιο πέρα απλώνονταν ένας
 234 - ανοχτός χώρος και στο κέντρο του υπήρχε μια μενα-
 233 - λουτοεικής τεχνητή λιμνούλα, ολοαγνύφα και σκαλι-
 232 - σμάτα. Το νερό μέσα φάνταζε σαν λειασμένος μαυρός
 231 - υαγρός.

230 - Τ ποτα δε σπέριε στον ανοχτό χώρο. Μια πτέρυγα
 229 - του παλατιού, τρθυρόταν σκοτεινή πέρα από τη λι-
 228 - μνούλα, ταν μαύρης το χόος. Δε φαινόταν να ζει τίποτα
 227 - εκεί, αλλά τα τεντωμένα νεύρα του Μπερκ είχαν άλλη
 226 - γνώμη. Στη σκιά των δέντρων κοντοστάθηκε για ν' α-
 225 - φουγκραστεί και να ορμιστεί τον αέρα.

224 - Τι τα Μοναχ τσκατά και σωπήη Ο Μπερκ κοτα-
 223 - ξε στο λαχταρό νερό. Του α χε αλωτ, ζε όλες τις αι-
 222 - σθήσεις. Αρχισε ξαφνικά να τρέχει προς τα κει.

221 - Επεσε μπρούμυτα στις πλακές από τυρκουάζ που
 220 - εντύναν το χελάς και έχωσε το κεφάλι του στο παγω-
 219 - μένο νερό γα να πιει. Όταν έσβησε τη δ, α του έμενε
 218 - ξαπλωμένος εκεί, βαρυσσασσινώντας και ολότελα ε-
 217 - ξαντλημένος.

Νεκρική σιγαλιά επικρατούσε ακόμη παντού

216 - γότερα, εντελώς ξαφνικά, ένα μακροσώρτο αει-
 215 - λαχτό εσκ σε τη νύχτα, φτάνοντας από κάπου πέρα
 214 - από την πτέρυγα του παλατιού. Ο Μπερκ κοκάλωσε.
 213 - Αμέσως σηκώθηκε στις παλάμες και τα γόνατα με ο-
 212 - λές τις τρίχες του κορμιού του ανορθωμένες από
 211 - τρόμο.

Ένα παράξενο φιδίσιο, συριχτό στρίγκλισμα απάν-
 τησε στο ουρλιαχτό.

Τώρα που είχε σβήσει τη δίψα του, πρόσξε ότι το
 νυχτερινό αεράκι έφερνε μαζί του κάμποσες μυρω-
 δίες. Ήταν πάρα πολλές και ανάκατες για να τις ξεχω-
 ρίσει, με μόνη εξαίρεση μια έντονη μπόχα μόσχου που
 έκανε τη σάρκα του ν' ανατριχιάσει με μια ενστικτώδη
 απέχθεια. Δεν ήξερε τι σσί πλάσμα έβγαζε μια τέτοια
 μπόχα, αλλά η σκέψη του τον γέμιζε φρίκη, γιατί ήταν
 κάτι που σχεδόν το ήξερε... και δεν ήθελε να το ξέρει.

Το μόνο που ήθελε ήταν να ξεφύγει από τούτο το
 μέρος, έναν τόπο γεμάτο μυστική ζωή, κρυφές απει-
 λές και αιωπή.

Άρχισε να κινείται προς τα δέντρα, ακολουθώντας
 αντίτροφα το δρόμο που τον χε φέρει εδώ. Ήγχα-
 νε αργά, γιατί ήταν γεμάτος πληγές κι ένιωθε πολύ
 αδυναμής. Και τότε, εντελώς ξαφνικά, την είδε.

Είχε ξεπροβάλλει αθόρυβα στο ξέφωτο βγαίνοντας
 πίσω από κάτι πελώριους ανθ σμένους θαμνούς. Στα-
 θηκε όχι πολύ μακριά του, στο αεκίνητο φως των μι-
 κρών νορνόφτερων φενγοριών, κοταζοντάς τον σιω-
 ηληλά. Τα μάλλα που χύνονταν στη ραχή της και η λαμ-
 υή που έντυνε το κορμί της είχαν το ασπμεν, ο χρώμα
 του φεγγαρόφωτου.

Ο Μπερκ σταμάτησε. Ένα τρέμουλο διέτρεξε το
 κορμί του. Όλη εκείνη η ασθηση της απώλειας και η
 απελπ σμένη αναζήτηση ζυπνησαν πάλι μέσα του και
 μαζί τους έληνησε και μια λαχτάρα να πλησ άσει εκεί,
 νη τη λεπτόκορμη θηλυκιά.

Ένα όνομα ξεφύγε από τα χείλη του, έχοντας ξε-
 ηδόψει από κάποια ξεχασμένη γωνία της ψυχής του.
 ..Τζιλ.

Η θηλυκιά σκίρτησε. Ο Μπερκ φοβήθηκε ότ ήταν
 έτοιμη να τρέξει να φινε και της φωνάζε πάλι..

«Τζιλ!» Υστερα βήμα βήμα διταχτικά, η θηλυκίδα τον ζύγωσε, όμορφη σαν ελαφίνα στην πηνή.

Καπλός έρωτα ματ κας πκος βήκε από τα χείλη της κ έκε νος της απάντησε «Μπεκ». Η θηλ κάστα έθηκε ασάλευτη να ασατ γνη επαν λαμβανοντας τη λεξη. Υστερα τραυλισε κίτ, κα αρχισε να τρεχε προς το με, ούττ, και πο τον γεμισε χαρά Γέλασε κα φωνάζετ ανωσα της ξενα και ξενα ενώ δάκρυα ραγκαν τα μάτια του. Τα χέρσ τοι απλώθηκαν προς το μέρος της

Ενα ακόντιο έλαμψε ξαφνικά στον αέρα και καρφώθηκε στο χώμα ανάμεσά τους

Η θηλυκίδα έβγαλε μια κραυγή προειδοποίησης και έτρεξε να χαθεί πάλι ανάμεσα στους θάμνους. Ο Μπερκ έκανε να την ακολουθήσει, αλλά τα γόνατά του λύγισαν. Γύρισε δείχνοντας τα δόντια του και γρυλίζοντας

Ψηλός κροττός φειόρο με περ λα ιπρες στολές ε, χα, ξεπροβλντ από τα δένετρα κα ξανοιγόνταν σε κ κλο πίσω του. Κρατούσαν κοντάρια και ένα δίχτυ από χοτσόγκοι. Α Μισση γνητ μέγότερα τον εχαν περ κικλωσε. Ο αχμς των κονταριων τον αναγκασαν να κάνει πίσω μέχρι που το δίχτυ τον τύλιξε, και γκρεμίστηκε στο χώμα ανίκανος ν' αντιδράσει.

Καθώς τον κουβαλούσαν μακριά από κει, δυο ήχοι εφτσανως τ αφτα το Μπερκ. Η θρηνητική κραυγή της ασημένιας θηλυκίδας και, από κάπου κοντά, το κοροιδευτικό γέλιο μιας γυναίκας.

Είχε ακούσει και άλλοτε το γέλιο αυτό. Δεν μπορούσε να θυμηθεί που κα πως αλλά το ακουσμα του τον νέμσε τωση μανια που καποιος τελικά τον κοπάνσε στο κεφάλι με το ξύλο ενός κονταριού για να τον κάνει να ησυχάσει.

Όταν συνήλθε, ήταν πάλι ο κυβερνήτης Μπερκ Γουίντερς, ο παλιός του εαυτός. Βρισκόταν σ' ένα δωμάτιο της Βαλκής σχεδόν όμοιο με το προηγούμενο, μονάχα που οι τοίχοι εδώ ήταν από σκουροπράσινο βράχο και δεν υπήρχε πρίσμα στην οροφή

Ο Γουίντερς δε θυμόταν το παραμικρό απ' όσα είχαν συμβεί αφοδού όφηση το άλλο δωμάτιο, αλλά καταλαβαίνει ότι περσσε από καποι ο σχυρό ψυχικό σοκ. Το όνομα της Τζιλ ήταν πρώτο πρώτο στη συνείδησή του, και άρχισε να τρέμει με μια βαθιά αναταραχή

Στάθηκε στα πόδια του και τότε κατάλαβε ότι ήταν αλυσωδεμένος. Ο αλυσίδε ξεκινούσαν από χαλκάδες στο λ κορπο με κα τους αλτραγάλους του και περνούσαν από τους κροκούς με α μεταλλικής ζωής γυρω από τη μέση του. Αυτες ήταν και το μόνο ρουχο του. Πρασεφε ακόμη ότι το κορμ του ήταν γεμάτο σημάδια από φρεσκακκελισμένες πληγές

Η βαριά πόρτα ανο ξε μπροστά του πανω που ήταν έτοιμος να αρχσε να τη χιτπαι, με τις νροές του Τεσσες ψηλο βαρβαροι θαγένης φρουροι με έναν αξωματ κη επ κεφαλής στεκονταν εκει, ετιμμένοι με μεγαλοπρεπες στολές ολε πετραδια και σφυρηλατο μεταλλο. Το, εβαλαν στη μέση κα με τον αξιωματικό μπροστα τον οδηγησαν εξω από το κελι. Δε μιλησαν καθόλου στον Γουίντερς, κ εκείνος καταλαβε ότι θα ήταν μάταιη κάθε προσπάθεια να τους ρωτήσει το παραμικρό.

Δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν, ούτε πως είχε ερθεί ρώ. Διοτηροζοι μοναχα μια αχνη αναμνηση πονου και φωνής που ερω αξε περ σσότερο με θνειρο

Κα καποι στη διαρκεια αυτου του ανερωι εχε

4

Οι φρονοί τον σκουνησαν στην πλάτη με το πω-
μερος απο τα δορατα αναγκαζοντάς τον να πέσει.
Μπροστά στα βαρβαρικά σκαλοπατια Ένα σγαν-
ελωδικό, κοροιδευτικό γέλιο ακολούθηκε από τ-
σκιές, και ο Γουίντερς ένιωσε την πίεση ενός μικρού

Το πρόσωπό της ήταν όπως το θυμόταν. Περηφανο
κα ληπτο με χροιά φέν α μάτια και στόμα σαν κόκκι.

είναι πολύ δυνατοί για να χρειάζονται κάποια τεχνητή φυγή».

Η γυναίκα κοιταστάθηκε για μια στιγμή και συνέχισε:

«Ήξερες, βέβαια, ότι η μνηστή σου είχε αρχίσει το Σάγγα. Δε σου άρεσε αυτό και προσπάθησες να την κάνεις να σταματήσει. Ο Κορ Χαλ είπε ότι σε μερικές περιπτώσεις είχε φανεί πολύ παραγμένη με το όλο θέμα. Αλλά η Τζιλ είχε προχωρήσει πολύ για να μπορεί να σταματήσει. Εκπιπαρούσε να της επιτραπεί να δοκιμάσει την πλήρη εμπειρία, το αληθινό Σάγγα. Η ίδια μας βοηθούσε να σκηνοθετήσουμε τον υποθέμενο θάνατο της στο βυθό της ξεροής θαλάσσης. Θα το κάναμε έτσι, κι αλλιώς, για τη δική μας προστασία, για τη κοπέλα είχε ισχυρούς φίλους και δε σήκανε να αρχίσουν να την αναζητούν. Αλλά ήθελε να πιστέψεις ότι σκοτώθηκε, ότι σότε να την ξεχάσεις. Αισθανόταν ότι δεν είχε το δικαίωμα να σε παντρευτεί, ότι θα κατέστρεφε το τη ζωή σου. Δεν το βρήκε εύκολη την κατάσταση. Γου ντερος Δε σου φέρε, δάκρυα στα μάτια.»

Εφάρνε κατ' περ σσστερο σπα δακρυα στον Γουνι-
τερς. Του εφανε μια ακατανικητη διαθεση, αρπαξε
τοση την ωκορφη διαβολοσυα στα χερια του να τη
οκ σε στα δυο κα να τσαλαπατησε τα κομματα της
στο χωμα

Ο αλκίδες του εβγαλαν εναν τραχυ μεταλλο
χο και στησι γη τα κωντα ασφαθηκαν να ανν.
ξαν τη σαρκα του σ ενα τρουχτερο κοκκινω φλι Ε
μενε εντελες ασφαλες καιειπε «Γ.ατι το κανες αυ
το; Για τα λεφτα η απο μίσος»
«Και αυτα»

«Και για τα δυο Γήινε! Και για κάτι πιο σημαντικό κό-
σμοι!» Ένα φέι-νταζο χαμογέλο έπαιξε στα χείλη
της. «Έξω από δω έγκανον τιποτα στους συμπατριώτες»

«Μα η Τζέλι λέει ότι είναι νεκρή»
 «ΜΗ Ή. Νεκρή όταν την είδες και της μιλήσες στον κηπο» Η Φαντ γέλασε. «Για τόσο ηλιθίους μας θέλεις. Όλοι όσοι έρχονται στην Αιθουσα του Σάνγκα στις Εμπορικές Πόλεις ελέγχονται εξονυχιστικά. Γράφαμε ιδιαιτέρως προσεκτικοί μαζί σου, καπνί. Γαλιάντες, γιατί ψυχολογικά δεν ήσουν ο τύπος που θα τον τραβούσε το Σάνγκα. Οι άνθρωποι σαν κι εσύ»

Ένα ισχυρό κύμα απέχθειας τον συγκλόνισε, αλλά στα ματιά του εξακόλο κηπεύει να λαμπερά ένα ποσό ξενοφως

Το ασημένιο κορτί κούρτα προς το μέρος του το βλέμμα της ήταν κερφωμένο πάνω του. Ο Γουίντερς το 'βλεπε ότι κάτι την τραβούσε σ' αυτόν και ότι, ταυτόχρονα, για κάποιο λόγο, ένας κόμπος έκλεινε και το δικό του λαιμό, αναγκάζοντάς τον να μένει κι αυτός βουβός.

Ο φρουρός που κρατούσε το σκοινί της το λασκάρι, ο ραφιστής της να κληθεί αργότερα. Εκείνη πλησιάζει τον Γουίντερς, δειλά, όπως θα έκανε ένα ζώο. Ύστερα κοντοστάθηκε και τον κοίταξε στο πρόσωπο. Δακρύα ροχάλας, με τα μάτια στα μεγάλα σκοτεινά ματιά της. Ύστερα φάνηκε ένα πολύ σιγανό λεγόμενο κλαύσιον, και έπεισε στα γόνατά της, πρόστα στα πόδια του.

Η γρια έβγαλε ξαφνικά ένα στριγκό κακάρισμα γέλιου. Τα ματιά της φάνηκε λαμπρά πουσαν τον δίο στο γόνος αναλυτό χρυσάφι.

Ο Γουίντερς έσκυψε και πήρε την Τζίλ στα χέρια του. Τη σήκωσε στα πόδια της και μετά σταθηκε σφροντάς την πάνω του σ' ένα ανυπόμνητο ξέσπασμα προστατευτικής, ζηλότυπης αγάπης.

«Έκανες τα κεφάλια σου και έδες όλα όσα ήθελες έδωξες» είπε σιγανό ο Γουίντερς στη Φανί. «Μπορούμε να πηγαίνουμε τώρα».

Η Φανί γένησε καταφατικά. «Πάρτε τους στον κήπο του Σάνγκα», πρόσταξε, και πρόσθεσε, «Ηρόδοτος δόν η ώρα».

Ο φρουρός τους οδήγησαν τον Μπερκ Γουίντερς και τη γρια που είχε χάσει, και ξαναβρήκε μετά από τις μεγάλες γεωμετρικές αντιλαλούς αιθούσες του πύλου.

τιού και κάτω στη μεγάλη χορταριασμένη πλαγιά προς το αμφιθέατρο.

Μια καγκελόφραχτη πόρτα από χοντρό μέταλλο έκλεινε το στόμιο ενός τούνελ. Οι φρουροί την ξεκλείδωσαν, έβγαλαν τις αλυσίδες του Γουίντερς και τον έσπρωξαν μαζί με την Τζίλ. Ύστερα κλείδωσαν την πόρτα πίσω τους.

Κρατώντας την Τζίλ σφιχτά από το χέρι, ο Γουίντερς κατηφόρησε το τούνελ μέχρι που βγήκαν τελικά στην αρένα — τον κήπο του Σάνγκα.

Εκεί κοντοστάθηκε ανοιγοκλείνοντας τα μάτια, θαμπωμένος από το ξαφνικό φως. Το χέρι της Τζίλ σφίχτηκε στο δικό του. Το κορμί της τρεμούλιασε με κάτι σαν προσμονή, και το κεφάλι της έγειρε σε μια στάση σαν ν' αφοσυκραζόταν.

Δεν του δόθηκε πάνω από μια στιγμή να προσαρμοστεί πριν αντιλήχσει το γκούγκ. Οι μελωδικές, ηχηρές νότες του ήταν σαν να καλούσαν κάποιους δαιμονικούς κερές στην τέλεση των σκοτεινών μυστηρίων τους. Μονάχα μια στιγμή για να προλάβει δει τα δέντρα και τις αναμμένες ανθρώπινες μορφές που κινούνταν ανάμεσά τους, για να μυρίσει την ταγκή, ζωώδη μπόχα που ήταν όταν στον αέρα και για ν' ακούσει τα πλαγουρρίσματα και τα σφριχτά σερλάχια από τη μεριά της αθέατης λιμνούλας.

Μονάχα μισή νύχτα για να νερύσει με φρίκη κ' έναν αφορπιτό τρόπο μονάχα μια στιγμή για να αρνηθεί στον εαυτό του την πραγματικότητα του του εφιαλτικού κήπου και να ευχηθεί να ήταν τυφλός και κουφός ή, ακόμη καλύτερα, νεκρός.

Στα καθίσματα πάνω και πίσω από τον προστάτευτικό το χορτάρι από προσώπα Αρειανών κοιταζαν κατά Α. Έκτο, σε αντρες και γυναίκες που είχαν έρθει να χαζεύουν με τα αστεία κομώματα των ζώων ενός

ταρκου — αλλά ζώων επικίνδυνων, για τα οποία ένιω-
θαν προσωπικό μίσος

Υστερα του γκνγκ χι, πήρε παλ. κα η Τζιλ β. άσθη
και να προχωρήσει παραβλέποντας τον αυτιπόμονα απο το
χέρι. Μια ηλεκτροσπασμένη σ'ωπη επέσε για μια στιγμή
στο ολό του κήπου. Εξα ξεσπάσε ένα φυβερό πανδα-
μόνιο απο τον γκνγκ και ουρλιαχτά. Μια οχλοβοη
απο φωνές που ήταν φοβικά ανθρώπινες κα. ακόμη
πιο φοβικά μη ανθρώπινα. Όλες επαναλαμβάναν πα-
λι και πάλι, «Σάνγκα! Σάνγκα!», και μαζί και η δική της
φωνή.

Ο Γουίντερς συνειδητοποίησε αποτομα τι εννοού-
σε η φωνή. Λώντας για τον Αρη η Τζιλ τον τραβούσε
ξεφύγει. Δίεσε από τα δεξτρα και τα χορταριάσμενα
ξεφύδια και ο Γουίντερς καταλαβε ότι τουτος ο κηπος
του Σάνγκα ήταν υπαληθείς. Ενα τσ οκο ένα ζωολογ.
κος κηπος όπου μπορούσαν ο Αρειανο. να δουν τη
ζωα που ήταν ο κοκομ κα κατακτητες του πλανήτη
τους. Μια κωπη και αφορητη τροπη τον πλημμερσε
Ενας πιθηκα. θρωπος που χοροπηδουσε γυμνας με
σα στα δέντρα. αλλαβος της φωτιας του Σάνγκα!

Έβγαλε μια κραυγή στην Τζιλ να σταματήσει!

Εκείνη, αντίθετα, τάχυνε ακόμη περισσότερο το
βημα της κα. ο Γουίντερς αναγκαστηκε να κοντραρε-
χωνοντας τις φτέρνες του στο χώμα. Η Τζιλ νυρισε
προς το μέρος αντρεμένη κα. γρύλισε «Σάνγκα»

Ενας μεγάλος ανθρωποειδής αρσενικός φάνηκε
να τρέχε προς το μέρος τους. Εχε οπισθοδρομηθεί
στο στάθ ο πρ.ν απο το λογο. αλλά εκστατικό. Αρσ
θρο ηχοι έβγαν. αν απο το λαργγ του. Πω τι εν
χόνταν κι άλλοι αντρες γ. ναικες κα. πα δια ολο στο
ιδιο επ πεδο εξέληξης. Ο Γουίντερς κα ησσηπεν αβη
λυκια που λεγόταν Τζιλ παρασυρθηκαν θελοντας να
μη απ' αυτό το κύμα της αγέλης. Ο Γουίντερς παλ. α.

να ξεφύγει, αλλά στάθηκε αδύνατο. Τα άγρια τριχωτά
κορμιά τον έκλειναν από παντού.

Καθώς πλησίαζαν στο κέντρο του κήπου ολόενα
και περισσότεροι μαζεύονταν στην αγέλη τους προ-
φανώς απαντώντας στο κάλεσμα του γκνγκ. Κοιτά-
ζοντάς τους, ο Γουίντερς ένιωσε ν' ανακατεύεται το
στομάχι του. Τούτη ήταν μια συνάντηση δαιμόνων,
μια οργιαστική γιορτή τεράτων. Και ο ίδιος ήταν παγι-
δευμένος ανάμεσά τους, αναπόσπαστα δεμένος μαζί
τους στο δρόμο προς τον όλεθρο.

Εκείνοι σαν την Τζιλ, που μονάχα λίγο είχαν οπι-
θοδρομήσει εξελικτικά, δεν ήταν και τόσο φοβητόι.
Ήταν άνθρωποι ακόμη. Ο Γουίντερς ήξερε ότι και ο
ίδιος είχε γίνει σαν κι αυτούς, και δεν του προκαλου-
σαν ιδιαίτερη απέχθεια. Αλλά υπήρχαν κι άλλοι... Άλ-
λοι που είχαν ακολουθήσει αντίστροφα όλα τα στάδια
εξέλιξης, πέρα από τον πρωτόγονο, πέρα από τον Νε-
αντερταλ, πέρα απο το. η θηκα. θρωπο. πέρα απο τον
ενδιάμεσο χαμένο κρίκο, και είχαν φτάσει πίσω στον
κοινό πρόγονο.

Αμορφα, άχαρα, τριχωτά κτήνη με παραμορφωμέ-
να κρανία με κρά κόκκα. να πινο. ργα. μοι. ο. κτι. γ. ν. ο.
μενα. ιτρο να δοντα. Πλάσματα που ουτε καν ο αν-
θρωπολόγοι δεν είχαν δε. η φανταστε. Πλάσματα
που δεν ήταν ουτε άνθρωπο. ουτε πιθηκο. ουτε καμια
μορφή ζωής που είχε ταξινομηθεί ποτέ.

Ολοτασκειναι μυστικά της γυνικής εξέληξης η τα.
απονημνωμένα εδω σε τουτο τον κηπο για να τα βλέ-
πουν οι Αρειανοι. Έκαν. αν. ακόμη κα. τον Μπερκ Γουίν-
τερς, τον Γήινο, ν' ανατριχιάζει στη σκέψη ότι πλά-
σματα σαν κι αυτά ήταν οι πρόγονοι του. Τι σε βασμο
νο δε ξουν οι Αρε.ανοι για μια φιλη που ήταν ακόμη
τόσο κοντά στις αρχές της.

σαν το οριζόντιο μπράτσο και άρχισε να κινείται, αργά κατά μήκος του αψήνου, τας πρώτα να περ. Στο έδαφος το προδότη κο χορταρίνο σκούν. Τελικά υστερα από ένα διάστημα καταφέρει να σταθερ. ασφαλής αναμεσα στις σειρές των καθισμάτων.

Αποφεύγοντας τους φραγμούς δ'πλα στο τούνελ βγήκε στο τομ. θεατρο κα. αρχισε να διασχ.ζει στην πλα.ια περπατώντας κρυμμένος όπου υπηρχε προσφωρη καλυψη η ερποντας με την κοιλιά όπου δεν υπήρχε. Το παιχνίδισμα των σκιών του φεγγαρόφωτου τον βοηθούσε, γιατί εύκολα παραπλανούσε το μάτι. Το παλάτι δέσποζε από πάνω του, πελώριο και σκοτεινό, πλακωμένο από το βάρος του χρόνου.

Μονάχα δύο φώτα έφεγγαν εκεί. Το ένα ήταν στο σονειό όπου μαντέψε οτ. θα ήταν ο θαλαμος της φρουρας το άλλο στον τρίτο οροφο ήταν αμ.δρο σαν να προερχόταν από ένα μοναδικό πυρσό. Αυτό, έλπιζε, θα ήταν το δωμάτιο της Φαντ.

Έφτασε στην κορφή της πλα.ιας χωθήκε στον κηπο του παλατιου και μετα τρυπωσε στο ίδιο το παλατ. Το μεγάλο μυστηρ. πωμένο κτισμα δεν μπερδευσε να φυλαχτε. ακόμη καν υπηρχε λόγος νι αυτό. Περπατώντας σαν γατα με το ξυπόλητα ποδια του ο Γουίντερς διεσχ.ζε τις υπεράντες ο ωπλητες α θω.σες προσπαθώντας να κρατησε στη μνημη του το σχεδιό του χώρου.

Τα μάτια του ήταν συνηθισμένα στο σκοτάδι, και από τα παραθ.ρα χυνόταν φεγγαρόφωτο αρκετό για να βλέπε το όρομο του. Δωμάτι α αιθουσες κα. δ.ο δρομο που μωρζαν σκονη κα. θανατο ανε.ρευοντα. πάντα απο ξεθωριασμενες σημα.ες και σπασμενα τρωπα.α, απ.πολων.τας παλιες δόξες. Ο Γουίντερς ανσ. τρήχισε. Κάτι από την κρύα ανάσα της αιωνιότητας ζούσε σε τούτο τον τόπο.

Βρήκε μια ράμπα που ανηφόριζε προς τον πρώτο όροφο, μετά μια άλλη, και τέλος έφτασε στο τρίτο επίπεδο όπου είδε φως. Ήταν η αδύναμη λάμψη που χυνόταν από τη χαραματιά μιας πόρτας

Δεν υπήρχε φρουρός. Ήταν τυχεράς. Όχι μονάχα γιατί έτσι λυνόταν ένα πρόβλημα, αλλά και γιατί επιβεβαίωνε την εικασία του ότι η Φαντ δεν ήταν γυναίκα που θα ήθελε να ξερουν άλλοι τα πηγαιν' έλα της. Από άποψη ασφάλειας, ένας φρουρός θα ήταν άχρηστο στολίδι σ' ένα τέτοιο κτίσμα. Η Φαντ βρισκόταν στο δικό της χώρο εδώ. Δεν υπήρχαν εχθροί

Εκτός από έναν.

Ο Γουίντερς ανο.ξε αθόρυβα την πορτα. Μια υπηρέτρια κοι.ται σ. ένα χαμηλό σοφα. Δε σάλεψε στο πέρασμα του. Περ.α απο μια ανοιχτη καμαρα, με βαρ.ες κουρτίνες ανακάλυψε την αρχόντισσα Φαντ.

Κοιμόταν ο ένα πελωρ ο κρεβάτι. τον κρεβάτι των βασιλ. αδων της Βαλκίς. Εμοιαζε με η.α.δ.ουλα χαι.ενη στην απεραντοσινη του. Ήταν πολυ. όμορφη. Πολύ μοχθηρή και αναθεατισμένα όμορφη.

Ο Γουίντερς τη χτύπησε δ'χωρ. τον παραμ.κρο σίκιο. Ο υπνος της άλλαξε αμέσως σε ανα.σθησ.α. Δεν προλαβε καν να φωνάξε. Την έδεσε, τη φιμωσε με κα.τ. μεταξ.α κα. ζων.ες που βρήκε στο δωμάτιο κα. τη φορτώθηκε στον ωμο του. Υστερα ακολουθησε τον ίδιο δρόμο που είχε έρθει, βγαίνοντας αθόρυβα από το παλάτι

Ήταν ευκολη πολυ. η δουλει.α. ευκολότερη απ. όσο περ.μενε. Τελ. κα. συμπερανε, σπάνια οι ανθρωποι φυλάγονται από το απίθανο.

Ο φόβος είχε δώσει στον ορίζοντα του Άρη, και ο Δε.μος ήταν πολύ χαμηλά για να ρ.χνε. αρκετο φως. Πότε κουβαλώντας την αναίσθητη Φαντ και πότε σέρ.νοντας τη στο χώμα, ο Γουίντερς γύρισε στο αμφίθεα

242
 ο
 που
 και
 ο
 λιο
 γρα
 ο
 απ
 σκ
 η
 τ
 τ
 τ
 τ
 τ
 τ

Σήκωσε το βλεμμα του και κοταξε ολόγυρα στο αμ
 φιθέατρο. «Νομίζω», συνέχισε, «ότι η Γη και ο Άρης
 μπορούν να μας δώσουν πολλά ο ένας από τον άλλο αρκε
 να σταματήσουν να δημιουργούν προβλήματα οι φα
 ντικο και των δυο πλευρών». Την κοταξε σκεφτικά
 «Νομίζω ότι τώρα είσαι τόσο γελαστή όσο και η μητέρα
 σου».

Η Φαντ δεν ξεόρπασε στα λόγια του και αυτό τον επεί
 σε ότι δεν ήταν ορατός τελείως ήταν μοναχά διεισδυσι
 μένη απάντηση τρομπιζούσε κι από τα όσα είχε διδα
 χτεί.

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις για αυτό» τον ρώτησε
 η περιμένη. Μεχρι την αυγή η κα περισοτερο
 «Τελειοποιον» σα χιπε αζιτα για να το σκεφτε ο Τσιτε
 θισου δωσα μισ τελεωταια εκκαρια. Μετα θα σε σκο
 τωσω».

Η Φαντ χαμυγελωσε οταν της εβαζε πιαλ το φινι
 τρο και τα ματια της δεν εδειχναν φοβο

Ο ωρεοκυλησαν. Το σκοτάδι έγινε αληγυκα η αυγή
 μερα. Ο Γουιντερς καθοταν ασάλευτος με το κεφαλ
 σκυφο πάνω απ τα γόνατα του. Τα βλεφαρα της
 Φαντ ήταν κλεισμενα και εδειχνε να κοιμάται.

Ο κηπος ζωντανεψε με το φως του ηλιου και ολο
 γυρα από τους πυκνους θαμνους ο Γουιντερς ακουγε
 τις μαλακες περπατησεις και τα γρυλιοματα των
 ζων του Σανγκά. Τα πλασματα στη ρηχή λυμνη ε
 σκουζαν και η διαπερσιση κημποχα τους βρομίζε τον
 αερα. Ο Γουιντερς αναρρησε σαν ανθρωπος με πυρε
 το και το σκεθρωπο λατια του μαρτυρουσαν φρικη

Υατερα απο λιγο εφτασε και η Τζιλ. Σαν ζωο εντο
 πισε την κρυψανα του και σαν ζωα ζυγωσε αθροισβα
 μεσ' απο τους θαμνους. Οα εβγαλες φωνη στη θεα της
 Φαντ αλλά ο Γουιντερς της εκλεισε το στόμα. Η Τζιλ
 κοντοκαθισε διπλα του κοιτάζοντας τον. Τον φοβόταν.

κι ωστόσο δεν μπορούσε να μείνει μακριά του. Της
 χάιδεψε τον ώμο. Ήταν απαλός και δυνατός και τρε
 μούλιασε κάτω από το χέρι του. Τα μάτια της ήταν σαν
 ελαφίνες, μελαγχολικά και γεμάτα απορημένη τρυφε
 ρότητα.

Το πρόσωπο του Γουιντερς έγινε παγετό και ανε
 λήτο σαν τα γυμνά άστρα που παρακολουθούν από
 το μακρινό διάστημα.

Η ώρα πλησίαζε. Η Τζιλ άρχισε να σηκώνει με προ
 σμονή το βλέμμα προς τα πρίσματα. Ο Γουιντερς έ
 νιωσε την ανεπιμονησία που δυνάμωνε μέσα της.

Έσκυψε και κούνησε τη Φαντ. Η γυναίκα άνοιξε τα
 ματια της και τον κοταξε και ο Γουιντερς μαντεψε
 την απάντησή της πριν της κάνει την ερώτηση.

«Λοιπόν»;

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

Για πρώτη φορά ο Γουιντερς χαμογελωσε. «Αποφά
 σισα», είπε, «να μη σε σκοτώσω τελικά».

Αυτό που έκανε μετά το έκανε σβεστο και αποτελε
 σματικά. Δεν υπήρχε άλλος να το δεκτός εκτός από την
 Τζιλ και τη Φαντ. Η Τζιλ δεν καταλαβε αντίθετα η δ
 δοχος της βαλκας καταλαβε και πολυ καλα μάλ στα

Κοσμος άρχισε να μαζελεται στο αμφιθεατρο. Ο
 Αρειανοι ερχονταν να δουν ενα θεαμα ερχονταν να
 διδαχτουν την περιφρονηση και την απεχθεια να
 τους ανθρωπους της Γης. Ο Γουιντερς στεκοταν κα
 τους παρακολουθουσε. Δεν ειχε σταματήσει να χαμο
 γελα.

Σαφηνικα ριχιθηκε στην Τζιλ. Οταν σηκωθηκε απο
 πάνω της λ να λεπτα αργότερα, νρατζουλισμενος και
 λαχονασμενος η κοπελα ήταν γερα δεμένη με λουρι
 δες από τα δεσμά της Φαντ. Τούτη τη φορά δε θα λου
 ζοταν ανημπορη από τη φωτια του Σανγκά.

Οι Αρειανοι ειχαν πια συγκεντρωθει. Ο Κορ Χαλ

μπήκε στο βασιλικό θεωρείο, έχοντας μαζί του τη γριά
στηριγμένη στο μπράτσο του.

Το γκονγκ αντήχησε.

5

Για πρώτη φορά ο Γουίντερς είδε τη συγκέν-
τρωση των ανδρών της Σάνγκα κρυμμένων στα φυλλά-
δια της πόρτας. Σηκώθηκε, σήκωσε το κεφάλι του, έβλεπε
προς τα πάνω, έβλεπε τα πρόσωπα να συνωστίζονται στις
κεντρικές θέσεις. Άκουγε τα γυαλισμένα καπέλα, τα βογ-
κήνια, τα χρώματα όλου του κήπου αντήχουσε ο ψέθυρος
«Σάνγκα! Σάνγκα!».

Η τζίλ χτυπιόταν και σφάδαζε από το ανικανοποίη-
το πάθος της, με τις κραυγές της να πνίγονται από
το μετάνιωτο που της έκλεινε το στομάχι. Ο Γουίντερς
δεν άντεχε να την κοιτάξει. Ήξερε ποσο υπεφερε
Άλλωστε υπέφερε κι αυτός.

Είδε τον Κορ Χαλ να σκύβει, πάνω από την ακρη του,
δωζώντας κοταζόντας ερευνώντας στον κήπο. Ήξε-
ρε τι έψαχνε ο Αρειανός να δει.

Και οι τελευταίες νότες του γκονγκ έσβησαν στο
αέρα. Νεκρή σιγή επεσε στο ξεφωτό. Τρίχια κό-
σδεξά ανθώπων, ήδη κτηνη που έτρεχαν με τα τέσσε-
ρα άνωμα πλασμάτα περ από τον πιθηκό πλασμα-
τα με σερπώνταν με υγρές και γυαλιστερές φολίδες
όλα σ' ωπηλα, όλα σε κατάσταση αναμνησης.

Τα πρισματά αρχισαν να λαμπρύνουν. Η ηδονική έπι-
βολή κηφωτά του Σάνγκα γέμισε τον αέρα. Ο Μπερ-
Γουίντερς εχώσε τα χέρια του στο στομάχι του, κα-
κώσε σπασμωδικά μέχρι που το αμφορικό αρχισε να τρι-
χίζει.

Του φαινόταν σαν ν' ακουγε ένα μακρινό κι αδύνα-
μο ουρλιαχτό να έρχεται, από τη μεριά των ανθών.

των θάμνων στην όχθη της λίμνης. Από τοις χαμη-
λούς θάμνους με τα σκληρά κλαδιά που βρίσκονταν
κάτω ακριβώς από τις ακτίνες των πρισμάτων
Σάνγκα! Σάνγκα!

Ένιωθε μια αφόρητη λαχτάρα να πλησιάζει, στο ξε-
φωτό να βρεθεί κάτω από το φλογερό φως. Που έμε-
να να λιώσει ξανά εκείνο το κρύο σιγύγμα στη σάρκα
του, την τρέλα και την ηδονή. Δε θα κατάφερνε να
κρατηθεί μακριά.

Στην απόγνωση του βούτηξε στο χώμα δίπλα στην
Τζιλ και αρπάχτηκε πάνω της, τρεμόντας, συγκλονι-
σμένος από το μαρτύριο.

Άκουσε τη φωνή του Κορ Χαλ να καλεί τ' όνομά
του.

Προσπάθησε να συγκρατήσει τον εαυτό του και ση-
κώθηκε βγαίνοντας έξω μπροστά στη θέα από το μα-
σάκο θεωρείο. Ο Αρειανός που καθόταν, δέξια κι α-
ριστερά τον παρακολούθωσαν με ενδιαφέρον, πα-
ρώντας για λίγο το βλέμμα τους από το όργιο των
ζωνών του Σάνγκα.

Έμα, εδώ Κορ Χαλ, φωνάζει ο Γουίντερς.
Ο άντρας του Μπαρρακές τον κοιτάζει και γελάει.
«Γιατί το πολέμας, Γουίντερς; Δεν μπορείς να ξεφύ-
γεις από το Σάνγκα».

«Πού είναι η αρχιέρειά σας;» τον ρώτησε ο Γουίν-
τερς. «Μήπως βαρέθηκε το στομάχι σου».

Ο Κορ Χαλ ανασήκωσε αδιάφορα τοις ώμους του.
Προς ξέρε πως δούλευε το μυαλό της λαιδής Φαντ.
Ερχεται και φεύγει, όπως τηςκανε κέφ. Έσκυψε
μπροστά και συνέχισε. «Αντε Γουίντερς! Η φωτιά
του Σάνγκα σε περιμένει. Δε σε τον πως δρωκοπα-
κει πασχίζοντας να φανε άνθρωπος. Αντε σπέρμα
του η θήκου. Πήγα να να βρεθείς το ζευγάρι σου».

Τα διαπεραστικά κοροϊδευτικά γέλια των Αρειά-
ων επέστρεψαν στον Γα. Άντερς σαν βροχή από μύτερα
βέλη.

Στηθηκε εκε, υψωνος το λοφωτο, με το κεφαλ
περιεακουστης δικως να παει απο τη θέση του
Δεν μνησθηκε με να ογκωτησε το τρεμουλιασμα του
καρδιου του, οτε η ελεγχεις τις βαρειες ανασες του.
Ο δος του στρεψε στο ματι του και τον στραβωνε
να τον εδωκε φως α του Σανγκα χοροπηδωσε στο
κρηνηνο και ο Νουε οτι θα τρελαινοταν απο το
ματι του ελαλσενε σε να στεκει εκε δικως να κα
βημα πατεψε οτι θα πεθανε αλλα και παλι δε,
ενα υψος να κανε βημα

$$R_1 \quad A_1 \in \mathcal{A} \quad \mathcal{C} \in \mathcal{C} \quad \chi \in \mathcal{C}.$$

Α.ρ. - «στε φιλιάξε ο Κορ Χαλ «Μπορεί κα, με
θαιρο - αλλά τελ κα θα πας μαζί τους Γιγινε»

Ο Γκιόργκιος πήρε κι, στ' αλήθεια, αυτο θα σω-
ζε κι Δε να παραισσε να αντεξει παλιν αυτη τη δο-
μα κι Α. Ζο να ακουη στον κηπο του. Σανγκα την επο-
νη φορα πο θ αντηχουσε το γκονγκ θα πηγα νε
με τους αδελφους του.

Η φητο ο τος Σανγκο έβρασε τελικά από τα πρώτα
το κατέπλασανα που ήταν δημουργήματα της ε-
μεν αν έσπαζμένα κ. ασαλεύα στο χώμα. Κατ' ο-
ναστενάγμους ακουστήκη από τα πληθή των Αρε-
ον ήταν το πρώτο σημάδι ότι αρχίζουν ν' αναχω-
ρουν

«Σταθε(τε)!» φώναξε ξαφνικά ο Γουίντερς.

Η φωνή του αντάλλασσε από τις αδελφές πανω κερκί-
δες κανοντας τα ματα όλων να στραφουν πάνω του.
Η φωνή του, προδνε απογνωση αλλά και θριαμβο κα-
θως και το θυμο ενός ανθρώπου που τον εχουν σπρω-
ξει περα απο τα ορα της λογικής.

Μη βάζετε, άνθρωποι του Αρν. Ήρθατε ν' απο

305
 λαιστέρενα θέματα. Πολύ καλά θα σας το προσφέρω
 έσυ. Κορ Χαλ! Κατ' ουε δες πει εκεί κάτω στη Βαλ-
 κης. Μου έκανε λόγο για τους κακούς της Κάδερ
 Ντου που πρώτοι έφτασαν το Σάγγα και πως μέσα
 σε μια γενιά αφανίστηκαν από δαύτο. Σε μια γενιά!
 Βημάτις μπροστά βρ σκουτάς ανακόφιση για τα
 βασανισμένα νεύρα του με τούτα τα λόγια.
 «Εμείς της Γης εμείς»

«Εμείς της Γης εμιαστούμε όλα τα λόγια
μαστε ακόμη κοντά στις ρίζες μας και γι' αυτό μας
μπερδεύει και μας σαρκάζει το αποκλειστικό μας πθ
κοις Πολύ καλά Αλλά αυτή η γνώση μας δίνει, ή λυσιμ
Βαδίζουμε πολύ γρήγορα στον καταρράκτη της λυσιμ

«Έσε ε όμως του Αρη ε σε γερασένι ρατος
Διανέσατε τον κυκλο του χρόνου σχεδόν ως την άλλη
ακρη του και το τέλος είναι πάντοτε κοντα στην αρχή
Σε μία μονάχα γενιά οι άνθρωποι, του Κάερ Ντοι εξα-
φανίστηκαν. Εμείς είμαστε φτιαγμένοι απο σίδερο,
αλλά εκείνοι ήταν φτιαγμένοι από σκέτο υαθ'»

«Να γ.α.τ. κανένας Αρειανός δε δοκιμάζει, το Σάν-γκα Γι' αυτό απαγορεύτηκε από τις Πόλεις Κράτη. Δεν τολμάτε να δοκιμάσετε επειδή σας στέλνει βολ-δα κα. με το κεφάλι σ' εκείνο το δρόμο — προς το τέ-λος ή προς την αρχή σας, ποιος ξέρει. Όπως και να χε., δεν έχετε τη δύναμη να το δοκιμάσετε, κα. φοβά-στε».

Ενα μουγκρητο αποδοκμασίας κα. οργής ακου
στηκε από το πλήθος

«Ακουστε τον πιθηκό!» φώναξε ο Κορ Χαλ. «Ακουστε το ζωο που τ' οδήγησαμε μέσ' από τους δρόμους της Βαλκίας!»

«Ναι ακουστε το» φώναξε και ο Γουιντερς «Γ.α.τ. η λαϊκή φαντ χάθηκε και μοναχα ο πίθηκος ξερε, που βρισκεται.»

Αυτό τους έκανε να σωπάσουν και στη σιγή ο Γουίντερς γέλασε.

«Ίσως δε με πιστεύετε. Θέλετε να σας πω πώς το κάνα».

Το ιστότηξε, πρε, κα όταν τέλειωσε σταθηκε μέχρι να σωπάσουν οι φωνές τους που τον αποκαλούσαν. Ύστερα κοιτάξε κοροϊδευτικά τον Κορ Χαλ.

«Περμένετε! φώναξε. Περμένετε κα, θα σας τη φέρω».

Έκανε μεταβολή και τραβήξε προς το ξέφωτο Περπατούσε νόρμα γιατί ήδη τα ζωα είχαν αρχίσει να ανασταλούν και να συνέρχοντα από την προσωρινή τους αποκαμύωση. Ουρόταν από τη δική του εμπειρία με το Σάγκα ότι πριν επανέλθουν οι αισθησεις μεσολάβουσε εν τω στάδιο παραληρηματός κα, ακόμη και στα λακώτα των Εμπορικών Πολέων λαμβάνονταν μέτρα ασφαλείας για το διάστημα αυτό.

Ανοίγοντας δρόμο ανάμεσα από τα κτηνωδη πλάσματα ποτέ πηδώντας από πάνω τους και ποτέ από φεύγοντας το αγνώριμα καποιο πολ.δωτο δέρματος εφίτασε στη σωστά με τους ανθ.σμενους θαμνους διήλα στη λίμνη και χώθηκε μέσα.

Δεν ήξερε! Από τα λόγια του Κορ Χαλ είχε μαντέψει ότι η μεταμορφωση ήταν γοργή, αλλά δεν ήξερε πόσο γοργή. Υπάρχουν μερικά πράγματα που ένας άνθρωπος δε θα μπορούσε καν να φανταστεί.

Αθελαι του, μια κραυγή ξεφύγε από τα χείλη του. Δεν ήθελε να κοιτάξει το πλάσμα που ήταν πεσμένο εκεί. Δεν ήθελε καν να ξερε, ότι υπήρξε κάποτε μια τέτοια μορφή ζωής ή εστ.οι. θα μπορούσε να υπάρξει. Αλλά ήταν αναγκασμένος να κοιτάξει. Ήταν αναγκασμένος να πλησασε, το πλάσμα για να λυσει, το μεταξωτα δεσμο που το κρατούσαν ανημπορο να σαλειει, από τις ρ.ζες των θαμνων. Ήταν αναγκασμένος

να το αγγίξει. Ήταν αναγκασμένος, να ακουμπήσει το μαλακό δέρμα να σηκώσει το πλαδαρό βάρος και να κρατήσει το γλοιώδες πράγμα σφιχτά πάνω στο κορμί του.

Το πλάσμα είχε μάτια. Αυτό ήταν και το χειρότερο. Είχε μάτια και τον κοιτούσε.

Βγήκε από τους θαμνους κουβαλώντας το Σάγκανο φορτίο του. Γύρισε στο ξέφωτο όπου δι.α.μεγάλα Σάγκα αρσενικοί, μαλωναν κιάλα για να θηλάξουν και προχώρησε να σταθε στον ανοιχτό χώρο απροστα στο βασίλειο θεωρείο. Εκεί, ολοι μπορούσαν να τον δουν καθαρά.

Σήκωσε το πλάσμα πάνω από το κεφάλι του και το κράτησε ψηλά στο φως του ηλίου.

«Ιδού!» φώναξε. «Δεν τη γνωρίζετε; Είναι η τελευταία δ.άδοχος του βασιλικού σκου της Βαλκίς — η λαίδη Φαντ!»

Γύρω από ένα φιδογυριστό τμήμα της ανατομίας του πλάσματος εκεί που πρώτα ήταν ο λαμμός, άστραφε το μενταγιόν με τις χρυσές πλάκες.

Την κράτησε έτσι για μια στιγμή, ενώ τα πρόσωπα των Αρειανών κοτούσαν παγωμένα σαν νεκρικά πρόσωπα. Ο Κορ Χαλ τινάχτηκε πάνω σφ.γγώντας σπα.ω.δ.κα τις ακρες της πέτρας. Ύστερα ο Γουίντερς αφήσε κατανής το φορτίο του, που έμεινα σαλεύοντας με φρ.καλές τροπο στη χλοή.

«Κοιτάξτε, Αρειανοί!» φώναξε. «Αυτες είναι, ο δ.κας σας αρχες».

Στην απολυτή συγκλονιστική οιωπή που επικράτησε, η νρά σκωθηκε στο θεωρείο. Σταθηκε εκεί για μια στιγμή, κοιτάζοντας κάτω. Φαινόταν ετο.μη να κλησει ή να φωνάξει, αλλά κανένας ηχος δεν ακουστηκε. Ύστερα τα πόδια της λύγισαν και γκρεμίστηκε

από ψηλά κάτω στο χώμα της αρένας. Δεν ξανασάλεψε από κει.

Σαν να τους είχε δοθεί το παράδειγμα, οι Αρειανοί σηκώθηκαν μ' ένα φοβερό υπόκωφο μουγκρητό και την ακολούθησαν. Άρχισαν να πεδούν ομαδικά από τον τοίχο, όχι για να βρουν το θάνατο αλλά για να πάρουν εκδίκηση.

Ο Γουίντερς το έβαλε στα πόδια. Μέσα σε μια στιγμή έλυσε την Τζιλ και την τράβηξε βαθιά στα πιο πυκνά φυλλώματα. Το στόμιο του τούνελ δεν ήταν πολύ μακριά.

Οι Αρειανοί ξεχύθηκαν προς το ξέφωτο. και τότε τους είδαν τα κτήνη του Σάνγκα. Μουγκρίζοντας και γρυλίζοντας όρμησαν μπροστά να υποδεχτούν τον εχθρό.

Μαχαίρια, κοντοσπάθια και αγκαθωτές σιδερένιες γροθιές ενάντια στα δόντια, τα νύχια και τους δυνατούς μυώνες των κτηνανθρώπων. Τα φολιδωτά πλάσματα τινάζονταν εδώ κι εκεί, ουρίζοντας και δαγκώνοντας με τα πολλά, βελονωτά δόντια τους. Πελώρια χέρια κομμάτιαζαν κι έσκιζαν, τσακίζοντας κόκαλα σαν σπιρτόξυλα και σπάζοντας κρανία. Και οι λεπτές λεπίδες άστραφταν στο λioφωτο, σαν λαμπρές γλώσσες που τα λόγια τους σήμαιναν θάνατο.

Ναι, πάρθηκε εκδίκηση εκείνη τη μέρα στον κήπο του Σάνγκα. Η Γη πήρε εκδίκηση από τον Άρη, και οι άνθρωποι πήραν εκδίκηση για την ντροπή της προέλευσής τους.

Ο Γουίντερς είδε τον Κορ Χαλ να καρφώνει με το σπαθί του τη ζωντανή φρίκη που κάποτε ήταν η Φαντ. Και συνέχισε να καρφώνει ξανά και ξανά, μέχρι που το πλάσμα έπαψε εντελώς να σαλεύει. Ύστερα ο Αρειανός φώναξε το όνομα του Γουίντερς.

Ο Γουίντερς πήγε να τον συναντήσει.

Κανείς από τους δυο δε μίλησε. Δεν είχαν άλλα λόγια να πουν. Με γυμνά τα χέρια ο Γήινος ρίχτηκε ενάντια στο σπαθί του Αρειανού. Παρά το εφιαλτικό μακελειό που συνεχιζόταν άγρια ολόγυρα, οι δυο τους ήταν μόνοι. Είχαν ένα πολύ προσωπικό λογαριασμό να κανονίσουν.

Ο Γουίντερς δέχτηκε μια αρκετά βαθιά ξυστή σπαθιά, πάνω από την καρδιά, πριν αρπάξει το μπράτσο του Κορ Χαλ και το σπάσει. Ο Αρειανός ούτε που βόγκηξε καν. Με το αριστερό του χέρι έκανε να τραβήξει το μαχαίρι από τη ζώνη του, αλλά δεν πρόλαβε να το βγάλει από το θηκάρι. Ο Γουίντερς έριξε τον Κορ Χαλ ανάσκελα στο γόνατό του, του μάγκωσε την κοιλιά με τους μηρούς του και στήριξε τον αγκώνα του στο λαιμό του. Ύστερα του έσπασε τη ραχοκοκαλιά. Μια στιγμή αργότερα άφησε το τσακισμένο κουφάρι να σωριαστεί χάμω και απομακρύνθηκε παίρνοντας μαζί και το σπαθί του άλλου.

Οι φρουροί μπήκαν τρέχοντας στην αρένα από το άνοιγμα του τούνελ.

Η μάχη είχε αρχίσει να επεκτείνεται πέρα από τη λίμνη. Σφιχταγκασμένοι σε ζωντανούς κόμπους που παραπατούσαν εδώ κι εκεί, τα ζώα του Σάνγκα σκότωναν τους Αρειανούς και σκοτώνονταν απ' αυτούς. Τα νερά της λίμνης είχαν βαφεί κόκκινα και το πτώμα ενός Αρειανού τραβιόταν αργά προς τα μέσα από τις λάσπες της όχθης. Υπήρχε κάτι κρυμμένο κάτω από την επιφάνεια, κάτι που δεν μπορούσε πια να πολεμήσει στον αέρα, αλλά караδοκούσε μουλωχτά στο βυθό για σκοτώσει και να φάει.

Τώρα έρχονταν οι φρουροί με τα μακριά κοντάρια τους, και ο Γουίντερς ήξερε ότι στο τέλος κανένα από τα πλάσματα δε θα 'μενε ζωντανό στον κήπο. Κι αυτό ήταν καλό τελικά.

Ἄρπαξε την Τζιλ από το χέρι και την τράβηκε προς το τούνελ, τρέχοντας πίσω από τα δέντρα. Η μάχη είχε αποσπάσει την προσοχή όλων. Οι κτηνώδεις αρσενικοί δεν σκοτώνονταν εύκολα, και πολεμούσαν ακόμη και για τη χαρά της μάχης. Το τούνελ ήταν άδειο, η πύλη έχασκε ανοιχτή και οι φρουροί βρίσκονταν στην αρένα, πασχίζοντας να επιβληθούν. Ο Γουίντερς και η κοπέλα διέσχισαν γρήγορα το τούνελ και κρύφτηκαν αμέσως κάπου απέξω μια στιγμή πριν φανεί άλλη μια ομάδα φρουρών να έρχεται από το παλάτι.

Από κει, με πολλή σβελτάδα και προσοχή, κατηφόρισαν την απόκρημνη πλαγιά μέσα από τα νεκρά ερείπια της Βαλκίς και βγήκαν στην έρημο, αποφεύγοντας τη ζωντανή πόλη στις όχθες του καναλιού. Το αερόχημα του Κορ Χαλ ήταν ακόμη στο σημείο που το θυμόταν ο Γουίντερς.

Ἐσπρωξε την Τζιλ μέσα και την ακολούθησε βιαστικά, βλέποντας έναν οργισμένο όχλο να ξεχύνεται από τη Βαλκίς, όπου ήδη είχαν φτάσει τα μαντάτα του εγκλήματος και της φυγής του. Αλλά ήταν πια πολύ αργά να τον σταματήσουν.

Απογείωσε το σκάφος και ρύθμισε την πορεία του γραμμή για την Καχόρα. Τώρα που όλα είχαν τελειώσει, ένωθε μια φοβερή εξάντληση και μια ακατανίκητη επιθυμία να ξεχάσει κι αυτό το ίδιο τ' όνομα του Σάνγκα.

Αλλά ήξερε ότι δε θα το ξεχνούσε ποτέ. Η χρυσάφενια φωτιά είχε αποτυπώσει βαθιά τη σφραγίδα της μέσα του. Ο Γουίντερς ήξερε ότι πάντοτε θα τον στείλει χέιωνα το όμορφο πρόσωπο της Φαντ όπως ήταν όταν την έδενε στο ξέφωτο, και η θύμηση εκείνου του διαπεραστικού ουρλιαχτού όταν η ακτινοβολία άρχισε να ξεχύνεται από τα πρίσματα. Ακόμη και οι ψυχοτεχνικοί δε θα κατάφερναν ποτέ να τον κάνουν να ξεχάσει.

Οι κυβερνήσεις της Γης και του Ἄρη θα φρόντιζαν τώρα να ξεριζώσουν για πάντα το Σάνγκα από τον πλανήτη. Χαιρόταν, βέβαια, και ένιωθε κάποια μικρή υπερηφάνεια, γιατί το κατόρθωμα ήταν δικό του. Αλλά ακόμη κι έτσι...

Κοίταξε δίπλα του την Τζιλ. Κάποια μέρα, προσευχήθηκε από μέσα του, θα ξανάβρισκε τον εαυτό της Ἄραγε η μόλυνση του Σάνγκα θα έσβηνε κάποτε από μέσα της και θα γινόταν πάλι η Τζιλ Λέλαντ, που της είχε χαρίσει την καρδιά του;

Αλλά θα έσβηνε ποτέ ολότελα; Για μια στιγμή τού φάνηκε σαν ν' άκουγε την κοροϊδευτική φωνή της Φαντ να μιλά στην ψυχή του. Θα σβήσει ποτέ ολότελα από μέσα σου, Μπερκ Γουίντερς; Μπορεί ποτέ κάποιος που έτρεξε μαζί με τα κτήνη του Σάνγκα να ξαναγίνει αυτός που ήταν κάποτε;

Δεν ήξερε. Κοιτάζοντας πίσω είδε τα σύννεφα του καπνού που ανέβαιναν από τον εφιαλτικό κήπο — αλλά δεν ήξερε.

ποι

καί

λί

γρ

ατ

ση

ήλ

τε

τι

κ

τ

τ

τ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Ρίτσαρντ Μάθεσον
Κέητ Ουίλελμ

Λη Μπρόκετ
Κλαρκ Άστον Σμιθ
Φρίτς Λάμπερ

Χ.Φ. Λάβκραφτ

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΚΕΛΕΠΟΥΡΙ
Ο ΦΟΒΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΚΡΥΟ
ΚΑΙ ΜΑΥΡΟ
ΤΑ ΚΤΗΝΗ ΤΟΥ ΑΡΗ
Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ
ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΟΥ
ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΘΟΥΛΟΥ

Γιατί να ζείτε σε διαμερίσματα-κλουβιά σαν Τα Κτήνη του Άρη ή σε ανήλιαγα υπόγεια σαν να 'σαστε Ο Κάτοικος της Αβύσσου; Σ' ένα συνηθισμένο διαμέρισμα Ο Φόβος είναι Κάτι Κρύο και Μαύρο, ιδίως αν δεν πληρώσετε τα κοινόχρηστα και τη ΔΕΗ. Για να ξενοιάσετε, νοικιάστε Ένα σπίτι Κελεπούρι, απ' όπου δεν κινδυνεύετε να σας εξώσουν ποτέ.

Και μη σας προβληματίζει το αν θα έχετε καλούς γείτονες. Θα τους γνωρίσετε σύντομα. Κάποιο βράδυ, αργά ή γρήγορα, θα δεχτείτε Το Κάλεσμα του Κθούλου, και στο πάρτυ του θα γνωρίσετε Ένα Κομμάτι του Σκοτεινού Κόσμου.

Και ύστερα θα γλεντήσετε όλοι μαζί ώσπου να 'ρθει η αυγή.

Αν έρθει.

